

LANTERNA MAGICĂ

EPISODUL VIII

Cronica: VIOREL BURĂ

Simbătă, 30 iulie. Soarele ne trezește în jurul orei 8. Avem noroc de o zi însoțită. Hotărîm să plecăm la Peștera Neagră.

După cum se observă din jurnal, nu ținem cont de planificarea făcută anterior privind succesiunea traseelor, ci mai mult de vreme. Începem să pregătim toate aparatele și echipamentul speologic. Facem ultimele pregătiri, mai luăm cu noi un cort, două pături, saltele pneumatice, aragazul și mâncare să ne ajungă trei zile pentru cinci persoane.

S-au format două echipe: o echipă de virf, ce urma să doarmă o noapte în peșteră, și alta de sprijin. Pornim cu toții încărcăți cu bagaje, ca într-o adevărată expediție... Mergem pe marcaj bandă roșie pînă la masa din apropierea Ghețarului Focul-Viu, unde facem popas. Ne îndreptăm apoi, pe bandă galbenă, spre Peștera Neagră.

În stînga ne apare un abrupt de culoare închisă și umbrat în același timp, în care se văd două grote. A doua este Peștera Neagră. Mă așteptam să fie un portal impunător, nu ca la Cetățile Ponorului, dar măcar pe jumătate. Cînd colo e o grotă care pare a fi făcută mai degrabă prin prăbușire decît prin acțiunea apei.

Începem coborîrea. Batem două pitoane de care legăm coarda de 95 m, iar căpitanul instalează telefonul într-un loc mai ascuns. Înainte de a coborî, ne înțelegem cu echipa de sprijin. Le spunem că stăm înăuntru o zi, dar pentru orice eventualitate vom lua alimente pentru trei zile. Ei trebuie să ne aștepte două zile. Dacă nu ne întorcem, a treia zi, la orele 12, să ne caute la telefon, căci noi vom fi la post. Cînd să intrăm, observăm că în echipa de virf sînt șase în loc de cinci. Cinci băieți și tovarășul comandant Francisc — topometristul — insistă foarte mult să meargă cu noi. Tovarășul comandant e în incurcătură: cortul e de trei persoane, dar pot dormi normal patru. Cineva trebuia să renunțe în favoarea lui. Ne reamintim că el a descoperit peștera de la ponorul Trînghești. Pînă la urmă a renunțat... căpitanul! Toți l-am privit cu simpatie și recunoștință. Sandu, căpitanul, spune că va sta la telefon pînă vom ajunge la locul unde ne vom instala cortul. Vrea să știe totul despre noi. Vrea să fie alături de noi...

Tovarășul comandant mai verifică o dată pitoanele și coboară în rapel. Aveam la noi doar trei coborîtore. Al doilea care urma să coboare în rapel era, bineînțeles, Francisc Holcberger. Cînd ajunge jos, îi dăm bagajele. Coborîm și ceilalți, unul cîte unul. Calcarul este negru și nu lucios ca acela alb din peștera Căput. Are niște straturi foarte subțiri, albe, de parcă ar fi porțelan. Ajungem într-o sală mare. Loți e foarte mirat că nu găsește ghețarul. Zice că era o stalagmită mai mică decît cele două de la Focul Viu. Totuși el o nu-

mește Sala ghețarului. Cu briceagul rade puțină izolație și cuplează cele două căști. Face apelul, iar Gaidici îi răspunde vesel. Pe rînd, ne luăm încă o dată rămas bun, iar el ne anunță că va sta la post. Ceilalți colegi rămași afară făceau un baraj al pîrlului ce intră în Peștera Neagră, ca în caz de ploaie mai mare apa să intre în grotă alăturată. Loți izolează cu leucoplast telefonul la care au fost cuplate căștile, fiindcă uitase banda izolatoare în cort.

Pornim cu toții cu rucsacurile în spate și cu restul bagajelor în mîini. Cotim la stînga și intrăm într-o galerie îngustă și înaltă ce ne deranja la bagaje și care cobora în trepte mai mari și mai mici. Ajungem la o treaptă de vreo opt m și căutăm un piton. Nu găsim și batem noi unul. Cînd ne uităm mai bine, vedem două pitoane într-o fisură. Legăm o scară și coborîm. Pînă dăm bagajele, Loți restabilește legătura cu căpitanul. Cei din echipa de sprijin terminaseră barajul. Le era frig. Loți zice că le trimite căldură prin... telefon, căldură de... 5 grade!

Tovarășul comandant îi transmite lui Sandu să nu mai aștepte la telefon, deoarece totul se desfășoară normal. Să vină doar în a treia zi, la ora 12, cu alimente.

Ne luăm încă o dată rămas bun, Sandu ne urează succes și Loți demontează căștile.

(Va urma)

PEȘTIȘORUL CU REAȚIE

Decupați din carton un peștișor de circa 5-10 cm lungime. Pe porțiunea cozii, tăiați cu foarfeca un canal îngust de aproximativ 1,5-2 mm care se termină cu o perforație rotundă de circa 1 cm diametru. Înmuiați peștișorul în ceară de parafină încălzită pînă cînd se topește fără să fiarbă. (Folosirea uleiului de parafină este contraindicată.) După cîteva minute, ceara de parafină se va răci pe cartonaș, formînd o peliculă grasă pe suprafața peștișorului. Apoi, așezați-l pe suprafața apei, într-o farfurie, lighean sau în chiuvetă. Încărcați pe gămălia unui ac o picătură de ulei, pe care o depuneți în perforația centrală. Peștișorul va înainta pe suprafața apei.

Știți ce se întîmplă? Uleiul este în expansiune pe suprafața apei; el «unge» apa. Un litru de ulei se etalează pe o suprafață cu diametrul de 700 m.

Același fenomen explică posibilitatea liniștirii mării în timp de furtună. Ați citit, desigur, în povestirile de călătorii pe mare, că atunci cînd valuri uriașe amenință vasul, ultima soluție a căpitanului este să arunce în mare o încărcătură de ulei; munții lichizi scad imediat, și pentru un timp, vasul amenințat cîștigă răgazul de a-și organiza salvarea. Pe suprafața unsă cu ulei, vîntul alunecă mai ușor, are priză mai mică, și «răscolește» marea mai puțin decît în restul porțiunii bîntuite de furtună.

Experiența noastră verifică bineînțeles numai «dilatarea» uleiului pe suprafața apei.

Desen de RADU MARIAN

NUMISMATICA ÎN FILATELIE

Numeroase medalii au fost reproduse pe mărci poștale. Exemplificăm cu seria de «Medalii olimpice, Montreal 1976», formată din șapte valori și două colite (dantelată și nedantelată). Sportivii români au cucerit la olimpiade numeroase medalii de aur, argint și bronz. Ele sînt parțial redată pe valorile acestei serii.

În această temă pot fi catalogate și întregurile poștale. O carte poștală emisă în 1977 (cod 3/77) redă o monedă dăcică descoperită la Sînnicolaul Român, județul Bihor.

Și în alte țări au apărut timbre reproducînd medalii olimpice. În imagine: un timbru emis în R.P.D. Coreeană.

L. PENESCU

UNUI NESERIOS

L-am muștrat cu tot avîntul:

— «Pentru ce nu-ți ții cuvîntul?»

El răspunsu-mi-a pe șleau:

— «Cum să-l ții, dacă mi-l dau?...»

«VITEJIE»

În clasa a VI-a e Mardare,

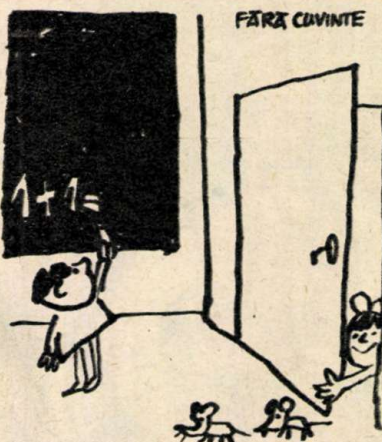
Și-i un viteaz cum vezi mai rar!

Chiar astăzi l-a bătut, îmi pare,

Pe un vlăjgan de... preșcolar!

FĂRĂ CUVINTE

IV. BABUCOV - R.P. BULGARIA

— DACĂ MUȘCĂ ACUM,
NU MAI LIPSESC
DE LA ZOOLOGIE!

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Științei nr. 1,
București 33. Telefon: 17 00 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Știința»
TIPĂRII C.P.C.S. ABONAMENT: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cîștigătorii din străinătate
se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM — departamentul export-
import presă P.O.B. 136—137 telex:
11226, București.

12 PAGINI. 1 LEU

index
41033

NEÎNFRÎNȚII

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

6

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: În anul 336 î.e.n., Alexandru cel Mare trece Dunărea, învingându-i pe geți într-o aprigă bătălie. Plecând apoi către alte meleaguri, regele macedonean îi încredințează funcția de guvernator viteazului dar crudului general Zopyrion.

Alexandru se acoperă de glorie în luptele cu perșii, iar eu lîncezesc, aici, Meleagros...

Ce gînduri nutrești, Zopyrion?

Voi porni asupra cetății Olbia. E o expediție grea, însă faima mea va spori iarăși.

Aduceți cît mai multe jertfe lui Zeus și lui Heracles, să nu ne fie potrivnici.

Fumul jertfelor i-a îmbunătățit pe zei, dar mă îndoiesc că și pe geți. Iar drumul nostru trece prin pămînturile lor...

Neliniștea lui Meleagros nu era fără temei: războinicii geți se aflau pe aproape.

Poruncești să atacăm, Dardanos?

Va trebui să așteptăm o împrejurare mai prielnică, Rhizon. Sînt prea mulți...

În adevăr, armata macedoneană era nespulșă de puternică. Pornind asupra cetății grecești Olbia, Zopyrion luase cu sine 30 000 de luptători.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

36

JOI, 7 SEPTEMBRIE 1977
ANUL XII (NR.571)

Această fotografie a fost făcută în toiul vacanței. Acum, șantierul, pe care îl vedeți, a devenit o spațioasă și splendidă clădire. Este școala nouă din comuna Ogrezeni, județul Ilfov, la a cărei construcție pionierii au ajutat cu pricepere și dăruire.

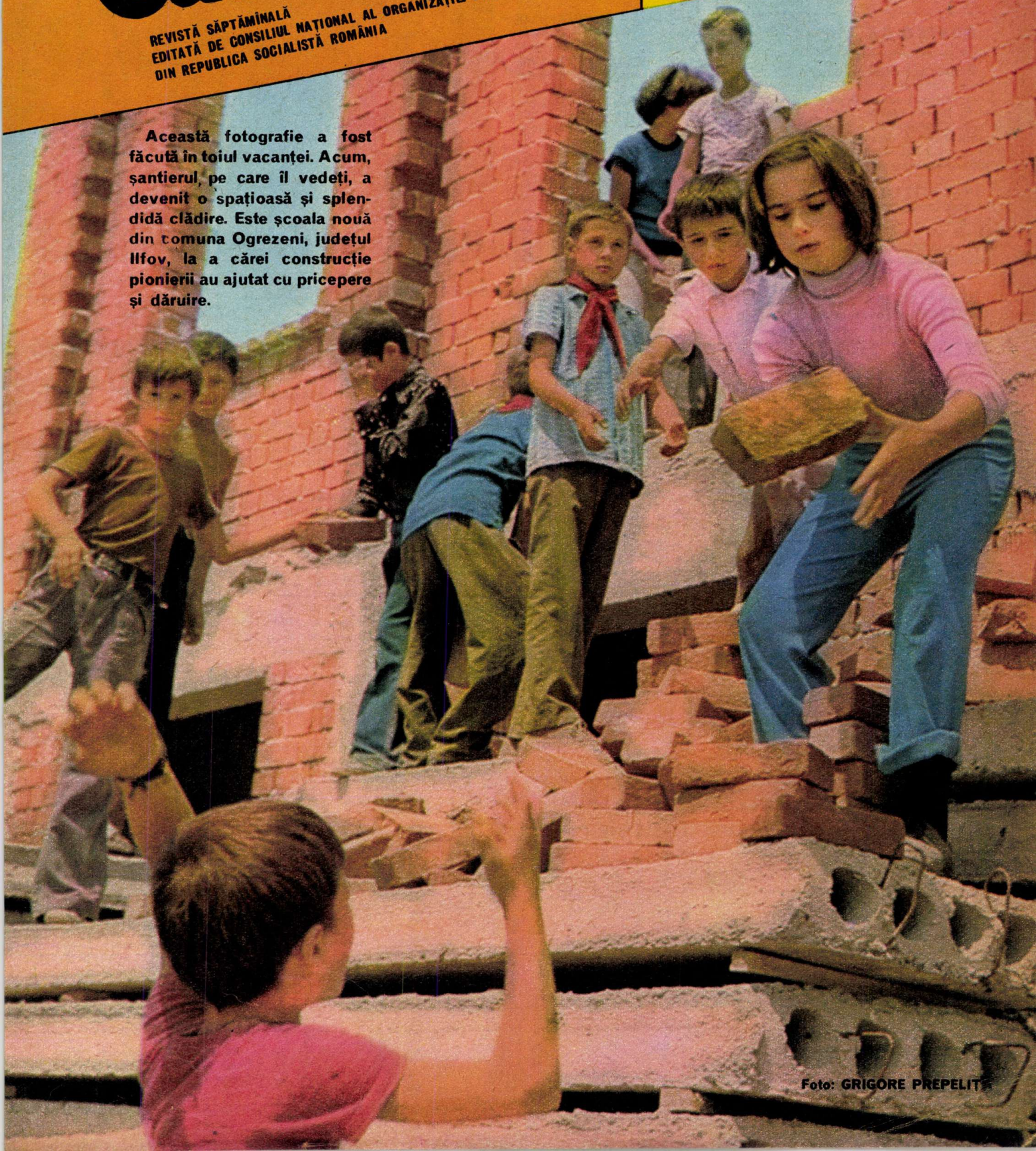

Foto: GRIGORE PREPELIT

RADAR PIONIERESC

CRONICĂ DE VACANȚĂ

Bogate activități politico-ideologice, cultural-educative, sportive înregistrează acest sfârșit de vacanță în toate județele țării! Neîntre ruptă strădanie de a cunoaște oameni și locuri, de a trăi clipe adinci în sensuri, vacanța își etalează prețutinderi roadele.

ÎNȚILNIRE CU PRIMARUL — la Lerești, județul Argeș, a venit toamna; pe toți, cu mic, cu mare, ne așteaptă sarcini noi. Să ne sfătuim deci cu cei care răspund de munca și activitatea localității noastre.

SEARĂ LITERARĂ, DIMITRIE CANTEMIR, la Școala generală Săpoca, județul Buzău — în colaborare cu biblioteca comunală. Bogăție pentru minte, înălțare pentru suflete.

DEPUNERI DE COROANE ȘI JERBE la monumentele eroilor din Lugoj, Sînnicolaul Mare, Jimbolia, Periam. Meleaguri eroice, adinci sentimente de recunoștință.

ÎN CADRUL FESTIVALULUI NAȚIONAL «CÎNTAREA ROMÂNIEI» formațiile pionierești de la Școlile generale Polovragi, Ploștina, Curtișoara, Bengești și Cernădie au prezentat, pe scenele căminelor culturale din localitățile amintite, ample spectacole cultural-artistice, sub genericul «Imn de slavă partidului și țării».

TROFEELE HĂRNICIEI

În pragul începerii noului an școlar, ritmul faptelor de hărnicie pionierească se păstrează la aceeași înălțime. A trecut vremea spicelor, dar a venit septembrie, preludiu la marile bogății ale toamnei.

Peste 200 de pionieri de la Școala generală Sălcia, județul Mehedinți, participă alături de părinții lor la recoltatul legumelor.

Voila, județul Brașov: — comuna mare și bogată; printre gospodarii satului, pretutindeni unde au loc lucrări de sezon, sînt prezenți și gospodarii detașamentelor pionierești ale unității din localitate.

ȘCOALA NOASTRĂ CA O FLOARE!

Priviți aceste imagini: În București, la o școală generală: straturile de flori sînt gata (foto 1); la Voșlobeni (Botoșani) se face curățenie în clase (foto 2); la Arad (Școala generală nr. 9) se amenajează cabinetul de literatură română (foto 3). La ora cînd priviți aceste fotografii activitățile respective s-au terminat și cele două încăperi «gazde» își așteaptă, fără emoții, școlarii.

Atenție, prieteni: la școlile voastre, prin clasele și laboratoarele voastre, mai e ceva de lucru?

O MIE DE BUCHETE PENTRU SĂNĂTATE!

A trecut vremea muștelului, sunătoarei, dar pe cîmpuri s-a ivit anasonul, pelinul, chimenul etc. Și, ca de obicei, copiii culegători.

● La Curtea de Argeș, au avut loc sistematice expediții de colectare a plantelor medicinale de sezon, organizate la nivelul întregului oraș.

● Peste 1 000 de pionieri și șoimi ai patriei de la Școlile generale Stîlpu, Merci, Brădeanu, Cherășeni (județul Buzău) organizați în echipe și brigăzi au strîns sute de kilograme de

pelin, mătase de porumb, măceșe. În urma acestei acțiuni procentul de îndeplinire a angajamentului anual de muncă patriotică se apropie de cifra maximă.

● În taberele timișene Bogda, Poni-Sat, Tomești, Făget, Mănăștiur, Sîn Mihai, Jamul Mare, profitînd de dărnicia naturii din împrejurimi, pionierii și școlarii ce petrec aici ultimele zile de vacanță fac din drumetii prilejuri harnice de culegere a plantelor medicinale. Unde-s mulți (veseli și harnici)... buchetele cresc!

La Florești-Stoienesti, Ilfov: ultimul buchet de sunătoare al verii. Începe toamna!

Bolintinul din Vale. Bogata recoltă de legume are nevoie de multe mini harnice. Și le-a găsit!

VIZITĂ PIONIEREASCĂ pe un șantier de construcții din Fălțiceni. (Pionierii Școlii generale nr. 5, Fălțiceni). Crește orașul, crește mereul!

«MINUNILE DE LA MOTRU» (complexul hidroenergetic Cerna-Motru-Tismana) deși aflate aproape de pionierii ce-au efectuat cea mai recentă vizită (Școala generală nr. 2, Motru) și-au dovedit intactă puterea de seducție. «E formidabil ceea ce se întîmplă aici» ne scriu ei.

AN NOU, ȘCOALĂ NOUĂ!

Treceam prin Zimnicea, împreună cu un muncitor din port, tovarășul Florea Balcangiu. Vorbeam despre oraș, despre construcțiile sale când, la un moment dat, a arătat undeva, spre blocurile cele noi: «Acum 35 de ani acolo era școala mea. Pe locul ei s-a clădit apoi una nouă și mare. Uite acolo! Într-o școală la fel de nouă — de fapt cea mai nouă din Zimnicea, numărul 4, — învață astăzi băiatul meu, Paulică.» Și omul a zîmbit emoționat.

Discuția aceea mi-a revenit în gând în aceste zile, când cuvîntul «școală» traversează emoțiile tuturor pionierilor. În aceste zile, când ferestrele școlilor, așezate cu fața la drum, privesc cu nerăbdare. Cu toată lumina pe care așteaptă s-o primească de la copii și apoi s-o ofere acestora.

Dar simbolul școlii ca un cuib de lumină nu poate fi reprezentat de-o școală cu ferestre murdare și cu flori veștede în ghivece. Iar școlarii țării, pionierii ei, știu mai bine decît oricine acest lucru!

Fără îndoială că atunci cînd anul nou începe într-o școală nouă, într-o sală de clasă nouă, emoția începutului este mai temeinică decît oricînd — și acest fel de emoție îl vor trăi în aceste zile mii de copii din întreaga țară:

numai în județul Argeș se va păși în acest an pragul a 118 noi săli de clasă. Într-o bună măsură, la lucrările de construcție, la curățenie au lucrat și «beneficiarii».

Dar anul nou începe în școală nouă peste tot, acolo unde hărnicia gospodarilor, mari sau mici, a pregătit școala, clasele, laboratoarele, curtea — ca pentru sărbătoare. Aceleași clase, aceleași bănci — dar curate; aceleași culoare, dar frumos pavoazate; aceleași curte, dar gospodărită cu tandrețe — nasc însă în sufletul sensibil al școlarului senzații noi — ca și cum ceva important și nemăitrait urmează să se întîmple.

Cine a trecut în vara aceasta prin comunele gorjene Roșia, Amaradia și Bălcești a văzut lucrările de amenajare a localurilor de școală. Acum, cînd totul e gata, școala e ca nouă!

Școala e ca nouă și la Orovița, județul Mehedinți, unde materialul didactic a fost reparat, curățat; și la Șipote, județul Iași, unde băncile au fost «făcute lună»; și la Șercaia, județul Brașov, unde după curățenie, ghivecele cu flori au umplut cu zîmbete încăperile, și în multe alte locuri. Peste tot, acolo unde chemarea muncii patriotice

i-a găsit pe pionieri în plină hărnicie dedicată înfrumusețării școlii lor; ei, acei pionieri care în timpul verii s-au alăturat de-atîtea ori constructorilor ce înălțau ziduri și plafoane.

...Mai presus de săli, bănci, hărți, catedre — școala este un simbol; un simbol al vîrstei în care rostul fundamental al omului e să crească învățînd. Poate de aceea a munci pentru școala ta este o activitate care se măsoară numai cu adîncimea emoției.

A acelei emoții care, după 35 de ani, îl făcuse pe muncitorul Florea Balcangiu din Zimnicea să-și aducă aminte de școala lui.

T. RĂCEANU

O vară întreagă hărnicia pionierească și-a împletit biografia cu eforturile oamenilor de pe ogoare, din fabrici și uzine. Semnătura ei stă cu mîndrie, acum, în pragul anului școlar, pe nenumărate fapte de ispravă: mii de ore de muncă patriotică concretizate în lucrări pe terenurile agricole, pe șantierele de construcții, în parcuri, în școli.

Cutezătorii

SCRISĂ ȘI ILUSTRATĂ DE PIONIERI DIN JUDEȚUL SIBIU

CARTE DE VIZITĂ

● În județul Sibiu muncesc și învață în cele 225 școli generale 65 208 pionieri și școlari.

● 1 182 pionieri poartă titlurile de «Pionier de frunte» și «Meritul pionieresc».

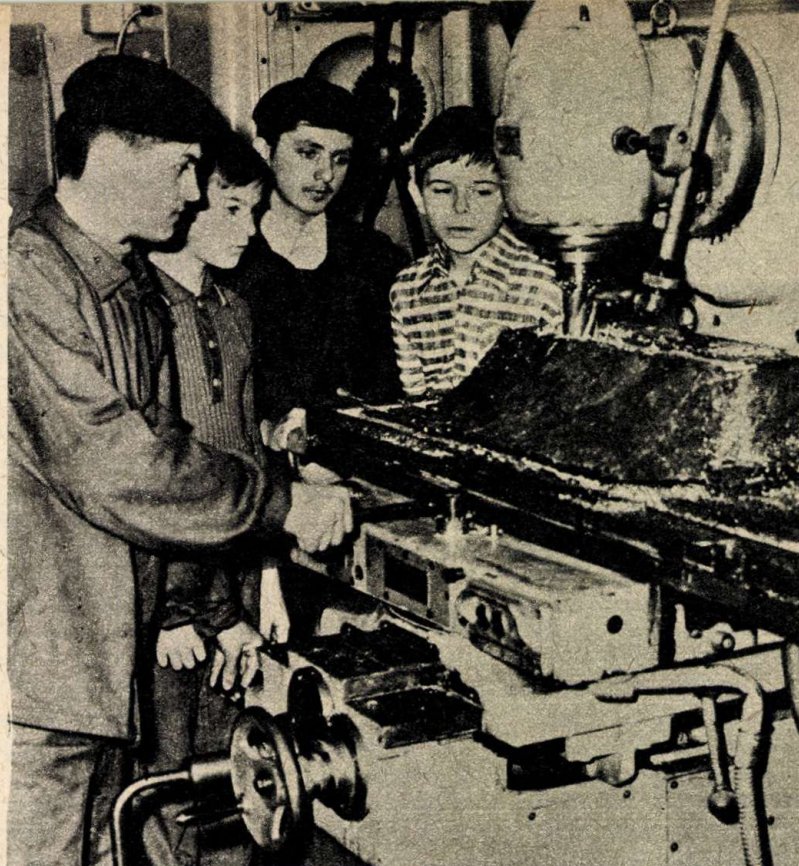
● Cele 1 887 de cercuri tehnico-aplicative și științifice care funcționează pe raza întregului județ, cuprind un număr de 47 982 pionieri și școlari.

● La concursul de creație tehnică din cadrul Festivalului național «Cîntarea României», au participat peste 3 500 de pionieri și școlari — cercul de automatică de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Mediaș, obținînd premiul III pe țară.

● Concursul județean de navomodel a reunit în Muzeul tehnicii populare din Sibiu, peste 180 exponate pionierești.

● În acțiunea de recuperare și valorificare a deșeurilor, numai în anul 1978 pionierii sibieni au colectat 252 873 kg feroase, 140 124 kg neferoase, 12 184 kg textile, 154 815 de sticle și borcane, realizînd pînă în prezent un venit de 563 575 lei.

● Pînă la această dată, angajamentul anual de muncă patriotică a fost îndeplinit în proporție de 75%.

Meseria cere să-i dezlegăm tainele. (Foto: Nicolae Pavălă, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Sibiu).

Pui de mîrginean: Foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei, Cisnădie.

AM FILMAT VIITORUL!

De peste trei ani activez în cadrul Cîneclubului de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Sibiu, cineclub care după cum vă este cunoscut, s-a bucurat de un succes deosebit și în Festivalul Național «Cîntarea României». E drept că desfășurăm o muncă migăloasă, dar pasionantă și atrăgătoare. Putem spune că nu puține sînt filmele care ne-au adus satisfacții. Dar cel care ne-a plăcut mai mult este cel în care ne-am ales ca subiect «Viitorul Sibiu». De fapt, ce-am înțeles noi prin această idee? Ne-am imaginat viitorul cu ochii și mintea prezentului. Astfel, întreaga echipă de pionieri cinești — de la scenarist pînă la cel cu sunetul — s-a lansat în cunoașterea și înțelegerea vieții contemporane a orașului nostru. De la început cel mai mult ne-au impresionat muncitorii care ur-

cau pe schele escaladînd cetățile noi ale Sibiului. Astfel, filmul nostru a devenit o oglindă a tuturor unităților industriale noi, a școlilor și cartierelor de locuit, a drumurilor care duceau toate spre azi, spre mîine. Dar nu toți munciau pe schele; unii erau la macarale, alții la volanul mașinilor, unii făceau proiecte, alții munciau în uzine și în fabrici. Printre ei se aflau adesea și pionierii care deprind tainele meseriilor în cercurile tehnico-aplicative și științifice. Filmînd munca constructorilor comuniști, munca viitorilor constructori; filmînd Sibiul din înălțimi creației, noi am filmat Viitorul.

RENATO LĂPADAT
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 19, Sibiu

GÎNDUL MEU...

Pentru a obține rezultate cu adevărat frumoase, mai întîi ne-am lărgit orizontul cunoștințelor, am cunoscut chimia la ea acasă, cum se spune, nu doar în laboratoarele școlii, ci în întreprinderi — cum ar fi «Balanța», «Independența» sau la Mirșa din Mediaș. De fiecare dată curiozitatea noastră lua proporții în fața unei experiențe din care trebuia să rezulte, ca prin miracol, o substanță nouă. Cei 25 de pionieri cît numără cercul nostru, au devenit 25 de frunți lucide, preocupate. Dacă ești visător, chimia poate părea cîteodată și un basm. Ca participanți la tabăra cu profil chimic de la Piatra Neamț, am vizitat Fabrica de celuloză și hîrtie — unde am descoperit misterele devenirii hîrtiei, pe suprafața căreia se vor desfășura proiectele inginerilor, poemele poezilor. Că voi deveni chimistă nu mă mai îndoiesc nici o clipă. Mai mult decît certitudinea, mă apasă nerăbdarea. Chimia îmi pare mai frumoasă decît oricare altă știință...

FLORINA BĂRBOS
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 5, Sibiu

De la străbuni învățăm frumusețea cîntecului popular (Cisnădie)

Fă-ți mîna cuib
Și privește:
Lumina se transformă
În privighetoare.

Fă-ți mîna pumn
Și vezi cum inima ei
Bate speriată,
Ca mecanismul
Unui ceasornic de aur.

Deschide-ți palma
Și-o floare
Va răsări spre soare
Din cîntec și simțire,
Din timp,
Și-abia atunci vei vedea
Ce măiastră
E palma ta.

MANUELA CRIȘAN
clasa a VII-a,
Școala generală
nr. 5, Sibiu

Aceste fetițe cîntă la harpă? Nu, sînt membre ale unui cerc de țesut covoare (Cisnădie).

Doă campioane mîncînd o cupă din... ciocolată Foto: Adrian Paștiu, Școala generală nr. 9, Sibiu.

LA SFÎRȘIT DE VACANȚĂ RÎNDURI PENTRU LAUDA TABEREI

Ne pregătim să începem un nou an școlar cu gândul la cărți, la sălile de clasă, la bănci, hărți și eprubete. Fără să uităm însă că o vară întreagă am învățat neconținți: din contactul cu oamenii, cu natura, din propria noastră experiență.

Fără să uităm că în această privință tabăra cea veșnic tânără ne-a fost și ea un minunat dascăl.

CIND VA CANȚA ESTE ACASĂ!

Pentru pionierii din comuna Rucăr, județul Argeș, vacanța a însemnat și plăcerea de a fi gazde primitoare și ospitaliere, așa cum ne relatează Marilena Băcircea de la Școala generală nr. 2, Rucăr-Muscel. Patru sute de pionieri, elevi și utesți, și-au petrecut

completeze pionierul Mihai Constantin din Tirgoviște.

Veniți în tabără, din alt județ, Dîmbovița, au aflat de la gazdele lor, copiii rucăreni, că nu doar peisajul este singura bogăție și mîndrie a comunei. Împreună au făcut drumeții, străbătînd locuri ce păstrau amintirea unui trecut vitejesc de luptă. La Rucăr, în 1916, ostașii musceleni au apărut eroic, făcînd palmă de pămînt. În războiul pentru eliberarea patriei de sub dominația fascistă, au plecat la luptă alți fii ai Rucărului. Și așa după cum în fiecare așezare locuitorii sînt mîndri cînd știu că dintre ei s-au ridicat oameni de seamă ai științei și culturii românești, tot așa și rucărenii amintesc cu mîndrie că pe aceste plaiuri s-au născut poetul și matematicianul Ion Barbu și istoricul și paliograful Dimitrie Băjan.

Petrecînd în tabără zilele unor interesante activități, pionierii au simțit gustul deplin al vacanței de vară. În prag de nou an școlar, întremați și mai voinici, se simt în stare de a porni cu și mai mult elan bătălia pe cîmpul muncii și învățaturii.

M. MICU
(Foto: pioniera MARILENA
BĂCIRCEA, Rucăr-Muscel)

„MAI ÎNTÎI AM ÎNVĂȚAT SĂ PRIVESC...”

Tabăra republicană a cînecluburilor pionierești la Cozia — loc de basm și loc de legendă, pe fabuloasa vale a Oltului. Printre numeroșii participanți — și o tinăra componentă a unei și mai tinere «echipe» de foto-cineclubiști dintr-un curajos

sat tulcean, Făgărașul Nou: Elena Glăvan.

Elena a venit aici ca să învețe. Să învețe cum se expune un film, cum se calculează raportul dintre luminozitate și timpul de expunere, cum se ia un cadru, cum se... Iar pentru aceasta tabăra a beneficiat de instructori competenți.

Elena a venit însă pentru a învăța și altceva — la fel de important. Ce anume, nu vă putem spune dintr-o dată — poate e mai bine să ascultați ce declară ea însăși. «Am întîlnit o natură neobișnuită pentru ochiul unui copil crescute la gurile Deltei; localități fermecătoare, indeletniciri mai puțin cunoscute, oameni interesați. Am fost în localitatea Polovraci, la peștera de aici, am fost la Horezu. Am văzut Cozia, am urcat malul muntos al Oltului pînă la platoul numit «Masa lui Traian» — care ne aduce aminte de drumul urmat de romani pînă la Sarmizegetusa. Am văzut multe, am înțeles multe. Și cred că am învățat multe — nu doar așa în general, ci chiar ca fotoreporter. Ca să faci o fotografie bună trebuie să știi minui aparatul la perfecție, dar trebuie să mai știi să și privești, să gîndești privind.

Are dreptate Elena: cultura spirituală a fotografului este mai întîi de toate o cultură a ochiului. Iar prietena noastră, iubitoare a fotografiei, a învățat la Cozia un lucru fundamental.

O ÎNTÎMPLARE CU UN BĂIAT INIMOS

După-amiază, aproape de apusul soarelui, cînd în «Parcul pionierilor» din Constanța se încheiaseră meciurile de baschet și grupuri-grupuri de pionieri comentau aprins faze de mare spectacol ori ratări memorabile, pe o alee mai retrasă l-am întîlnit pe Bogdan, plimbîndu-se liniștit, cu o pasăre pe umăr. Nimic mai neversimil pentru o după-amiază de tabără sportivă.

Apropiindu-mă, pasărea s-a dovedit a fi o biată pupăză, prietenoasă și blîndă care din timp în timp își părăsea stăpînul și prietenul pentru un zbor scurt și neputincios, coborînd în iarbă să-și caute de mîncare.

— Unde ai găsit pasărea?

— Aici, în parc. Au lovit-o cu pietre niște băieți din tabără. Pînă se va face bine am s-o îngrijesc cum am să pot. Le-am cerut voie colegilor mei s-o țin în căsuța cit sîntem plecați. I-am făcut și un cuib din fin proaspăt.

Un zbor scurt și nesigur și pupăza revine și se așază pe mîna întinsă a băiatului.

— De ce or fi lovit-o? Crezi că le făcuse vreun rău sau...

— Nu, cu siguranță că nu-i trezea dimineața înainte de răsăritul soarelui, ca în povestea cu «Pupăza din tel» și nici nu-și făcuse cuib în căsuța lor! Băieții pierduseră un meci și... cine știe, poate că n-au găsit cum să-și verse în alt fel necazul. Așa că s-au pus pe vînat pupaze!

Din fericire pentru neamul pupezesc, «băieții» din tabără și-au încheiat vînațoarea cu o singură victimă. Și iată că s-a găsit aici un băiat inimos, care a voit să încerce să

redea naturii ceea ce alții au socotit că au dreptul să distrugă.

Și Bogdan a reușit să vindece pasărea rănită! De asta sîntem siguri, așa după cum sîntem siguri că pupăza din Constanța locuiește acum într-un cuib în apropiere de casa prietenului ei din Sibiu.

DANA STANCU

INSTANTANEU UNIFORMA

Pe strada Stavropoleos din București, mama cu băiatul, fiecare cu cîte un pachet subsuoară. În mod oarecum neașteptat, pachetul băiatului era mai mare. După ochi, părea a fi vorba de ceva îmbrăcăminte. Repede am presupus ceea ce probabil ar presupune oricine cînd știe că ne aflăm cu puține zile înainte de începerea școlii — și așa a fost: Dragoș Petaru de pe strada Bonea Marin (Vitan) își cumpărase o nouă uniformă școlară. Adică mama l-o cumpărase — dar el mergea pe stradă cu pachetul subsuoară ca o persoană al cărei cuvînt a fost important în operațiunea respectivă. Veți zice că în ceea ce privește uniformă școlară nu prea ai multe motive de îndoială în fața mărfurilor expuse: alegerea e ușoară. Și totuși... Da, și totuși pachetul ceva mai mare pe care îl ducea băiatul ne-a vorbit întocmai despre micile peripecii ale cumpărării. «Acolo — și mama arată spre pachetul lui Dragoș este haina. I-a plăcut, dar pantalonii, — și arată spre pachetul pe care-l duce dînsa — nu prea; zice că sînt mari.»

Deci cumpărătorul nostru de azi nu e foarte mulțumit. Haina, cu cît crești, ea impresionează mai mult; ea se vede cea dintîi în oglindă; iese în relief mai bine linia croiei, reverele etc. Cum să nu-ți placă să ai o haină tot mai serioasă, mai elegantă?

Dar pantalonii? Pantalonii sînt parcă întotdeauna prea mari și... nici nu-i vezi bine în oglindă. «Sînt frumoși, Dragoș mamă, îți stă bine în ei!» Apoi către mine: «Știi! S-a obișnuit cu cei de la uniforma veche, aceștia i se par prea mari...» Și din nou către el: «Nu sînt mari, ți se pare doar; ai crescut tu!»

La azulul argumentului, băiatul care acum trece în clasa a IV-a a ridicat privirea. Da, da, se pare că explicația i-a convenit. Mama prinde momentul și-mi cere părerea: «Nu-i așa?»

Așa era, desigur, ce altceva puteam să răspund — și m-am despărțit de Dragoș, școlarul cu uniformă nouă, stringîndu-i mîna — ca unuia care de acum știe că a mai crescut.

ILIE TRAIAN

zile de vacanță bogată în tabăra deschisă aici. Să urmărim gîndurile și impresiile lor, așa cum le-a notat Marilena, cu un condei harnic și conștiințios. «Peisajul este nespul de frumos și pitoresc. Îmi plac munții ce ne înconjoară, acoperiți cu brazi falnici», i-a mărturisit Marilenei pioniera Daniela Andrei, din Cojasca. «Tabăra este ca un colț din pădurea fermecată a basmelor lui Ispirescu» a dorit să

ANGRIJII DE CIOBURI

DOUĂ SCHIȚE DE GHEORGHE PITUT

Pînă la data cînd Ionuț a împlinit patru ani, a refuzat vehement orice încercare a părinților săi (foarte ocupați de altfel) de a-l încadra în programul grădiniței de peste drum. De cîteva ori a fost dus pe sus, i s-au arătat jucării de tot felul; sorturi de ciocolată au fost așezate într-o mică vitrină anume pentru el, ceilalți copii au fost îndemnați să-l invite la jocuri, dar Ionuț s-a arătat atît de pîngăreț și recalcitrant, încît părinții au renunțat pînă la urmă. Reacțiile lui sînt la fel de negative în fața mîncării: el refuză brînză, ouăle, untul, carnea și acceptă numai lapte și fructe. De aceea a și rămas mic și aproape transparent. Dar motivul pentru care și înălțimea și greutatea îi sînt încă departe de cele normale este că Ionuț suferă de prea mult suflet.

Încă de dimineață, cînd frații lui pleacă la școală, Ionuț iese afară, cercetează atent centimetru cu centimetru spațiul verde din jurul blocului și revine de fiecare dată cu cite un obiect în mînă. Locuința lui a devenit neîncăpătoare din cauza unor cutii de conserve goale, a pietrelor de diferite dimensiuni, a capaceelor, dopurilor, jumătăților de cărămizi, bețelor, hîrtilor aduse de vînt. a

placajelor și a unor capete de fier-beton, cu ajutorul cărora încropește schele de diferite mărimi, construind și dărîmînd ziua întreagă. Părinții i-au cumpărat tot soiul de jucării, dar copilul insistă în colecționarea obiectelor amintite. Vara, cînd se îngroapă tălpile în asfalt, Ionuț este văzut urcînd pe scări cu brațele încercate, l-am văzut și eu de cîteva ori și l-am întrebat ce face cu lucrurile acelea și mi-a răspuns plîngînd că le adăpostește în casă fiindcă afară, la soare, e prea mare căldură și că se topecs toate. Iarna din care abia am ieșit mi-a răspuns că obiectele acelea s-ar putea să înghețe dacă nu le oferă camera lui unde caloriile e fierbinte zi și noapte.

Atît bunicii cit și părinților lui le-a fost imposibil să-l dezvețe de obiceiul de a colecționa atîtea nimicuri cu toate că l-au explicat în fel și chip că lucrurile nu au suflet și că nu le este nici cald, nici frig. «Dar sînt singure prin iarbă», a replicat Ionuț.

Aseară, bunicu mi-a povestit că ieri-noapte, tatăl lui Ionuț a umplut cîțiva saci de hîrtie cu tot ce adunase copilul și încă în zori i-a cărat la drum și i-a depus în mașina salubrității. La deștep-

tare, nemaivăzînd nici unul din obiectele sale, Ionuț a pornit să se jeluiască amar-nic. După o vreme a început să mîngie picioarele mesei, scaunele, biblioteca, servanta, pereții și să le sărute pe rînd.

Eu nu pricep cine știe ce din toanele copiilor, dar fiindu-mi milă de supărarea bunicii am intrat în apartamentul lor, am luat o coală de hîrtie și am început să desenez un dop, un ciob de sticlă, o cutie de conserve și altele, iar printre ele am scris cu litere de tipar numele lor și apoi le-am arătat copilului. Parcă s-a luminat dintr-o dată. «Dar pe mine poți să mă scrii?» a întrebat el. Am întors coala pe partea albă și am scris la mijloc cu litere mari de tot IONUȚ.

Mi-a cerut încă o coală și creionul iar cînd am ieșit din locuința lor, Ionuț nici nu m-a observat, fiind cu totul absorbit de o preocupare absolut nouă pentru el.

ȚIMIDUL

SCHIȚĂ DE PATIȚA SILVESTRU

Carnavalul se înfiripase cu mult elan. Măștile copiilor din tabăra «Vuietul munților» se remarcă prin colorit și ingeniozitate, iar costumele aduceau cu ele ceva din boarea pădurii. Erau bătute în țintele frunzelor de stejar, de

* NINGE CU CAII

În iarna cînd s-a petrecut această întâmplare, zilele și nopțile erau calme, frigul nu-și arătase încă dinții, iar diminețile, cînd Barbara trebuia să meargă la școală erau albe de ceață. Într-o zi soarele nu s-a arătat mai devreme de ora prînzului și atunci ochiul lui de aramă ne privea oblic de la o distanță atît de mare, încît ni se părea că e bolnav și învelit complet într-un cearșaf galben de ale cărui capete înodate pe ceață trage parcă o mină într-una, îndepărtîndu-l și mai mult de cartierul nostru.

Deodată a început să ningă cu fulgi mari, ca niște miei, și toți copiii din bloc, abandonînd linguri, furculițe și farfurii, fiind ora prînzului, s-au repezit afară în patratul liber dintre clădiri și strigătul lor de bucurie a oprit fulgii o vreme deasupra capetelor lor, apoi vacarmul vesel a încetat și în acea liniște ce se născuse am văzut din balconul meu că fetița Barbara s-a desprins brusc din ceata copiilor, alergînd spre șoseaua din spatele școlii. Un băiețel mi-a povestit mai tîrziu că fetița i-ar fi șoptit că în ziua aceea va ninge cu cai și că pe drum se și auzea tropotul unuia pe care ea voia neapărat să-l vadă. Întîmplarea pe care Barbara mi-a relatat-o după aceea mi s-a părut cu atît mai adevărată cu cît nici unul dintre ceilalți copii nu auzise acel tropot.

Alertat de bunica ei, fiindcă fetița întîrziase nefiresc, am plecat s-o găsesc; ninsoarea nu mai conținea, iar nămeții deveniseră între timp mai înalți decît un copil din clasa I-a. Am cercetat fiecare stradă, am privit peste garduri în interiorul fiecărei curți și, pînă la urmă, speriat, m-am oprit lîngă fiecare capac de canal, deasupra cărora se înălțau aburi. Se inserase bine cînd m-am hotărît să mă întorc spre casă.

Eram trist. Dar la ora aceea tre-

buia să fiu neapărat acasă. Am urcat pe scări, liftul fiind defect, și-am găsit-o pe mama Barbarei așteptînd lîngă ușa locuinței mele. I-am spus că fetița dispăruse de pe la prînz și după o convorbire telefonică am pornit din nou s-o caut.

Înaintam cu greu lîngă exteriorul zidului ce împrejmuia perimetrul școlii, cînd am observat un adevărat troian de zăpadă, avînd o formă cu totul curioasă. M-am oprit avînd impresia că aud o voce stînsă, îndepărtată: calule, călăule! Am început să înlătur zăpada troianului de lîngă zid. Mai întîi am dat de virful unui brăduț, apoi de ramurile sale tot mai dese și deodată între zid și ramuri am descoperit-o pe Barbara, care stătea în picioare, vorbea ca prin somn și am observat că mișca miinile ritmic pe miinul unui cărucior. Am luat-o în brațe cu cărucior cu tot, îndreptîndu-ne spre casă. Mama Barbarei a început să plîngă de bucurie. Datorită schimbării bruste de temperatură, copila care părea adormită s-a trezit și a început să ne povestească ce i s-a întîmplat.

Calul era animalul pe care-l iubea fetița cel mai mult și cînd s-a îndepărtat de ceata copiilor a văzut într-adevăr o herghelie întreagă întrucînd lin spre pămînt, apoi caii au pornit în galop, iar pe drum mai venea unul cu un bătrîn călare; s-au oprit, călărețul s-a dat jos, și-a trecut mîna dreaptă prin friul calului și cînd fetița s-a apropiat i-a zîmbit, a luat-o de subsuori și-a ridicat-o pînă deasupra capului său și în timp ce o privea zîmbitor, Barbara a observat cum călărețul devenea tot mai mic și miinile i se scuturau încet și de acolo, din aerul înalt, plin de fulgi enormi și nervoși i s-a părut că e incomparabil mai mare decît calul și călărețul care se transformaseră pe nesimțite într-un cărucior și-o păpușă, fapt ce a derutat-o în așa măsură încît s-a ascuns mai mult de ea însăși (pentru a-și păstra mai bine taina) între brăduțul acela și zidul școlii, unde am găsit-o mai tîrziu înzăpezită.

A doua zi dimineața nici mama Barbarei, nici bunica n-aveau de gînd s-o trimită la școală deoarece avea febră. Dar exact ca și în alte dimineți, fetița s-a trezit, și-a pregătît lucrurile pentru școală și înainte de a ieși din casă a trecut pe

fag, de frasin sau de paltin. Cei din tabăra «Bucuria copiilor» se întrecu-
ră în fantezia combinării veșmintelor de
zi și de noapte, a costumelor de fete
și de băieți, încît nu se mai recunoșteau
nici între ei, care cine-i.

Cîte un stejar voinic era învîrtit pînă
la ameteală de o zdravănă vrăjitoare,
iar un frasin firav se legăna în jurul
vreunei suple zîne cu coșite lungi. Pe
margini, ca niște copaci aliniați în
jurul unei poeni, priveau carnavalul o
multime de... Feti-frumosi.

O Cenușăreasă sprintenă apărură
deodată printre dansatori. Avea chipul
înnegrit cu funingine, rochița bălțată
îi sălta peste pantofii roșii, iar năframa
albă îi flutura în vînt. După ușurința din
mișcări și după silueta subțire ca un
fir de pădărie, se presupuse că era o
pionieră din tabăra vecină, «Bucuria
copiilor», cunoscută ca o excelentă
dansatoare.

lingă cărucior, mîngîindu-l.

Zile de-a rîndul și luni întregi
după aceea oricîte jucării i s-au
cumpărat, orice i s-ar fi promis,
nu s-a dezlipit de căruciorul ei și
de păpușa-băiat. De cîte ori n-am
auzit-o vorbind astfel: «Tata și ma-
ma nu vor să vă facă din nou, pe
tine cal și pe tine călăreț. Și sînt
singură în casa asta, fiindcă dac-ar
mai fi vreun copil, el ar ști să-mi
spună cum să vă fac, pe tine cal
și pe tine călăreț». Mai neliniștit
pentru părinți era faptul că se tre-
zea de mai multe ori în fiecare noap-
te să-și vadă căruciorul și păpușa-
băiat. Atunci părinții ei au hotărît,
cu orice risc, să îndepărteze jucă-
riile ei preferate, astfel că într-o
seară le-au legat cu o ață foarte
subțire (încît dac-ar fi bătut vin-
tul s-o poată rupe) și le-au dat dru-
mul ușurel din balcon pînă au a-
tîns pămîntul. Mai înainte însă de
a-i îndepărta jucăriile cumpărase-
ră un alt cărucior care semăna leit
cu al ei, doar că era puțin mai mare.

În aceeași seară, după ce a ador-
mit, mama Barbarei s-a întors acasă
de la spital cu un băiețel pe care
l-au așezat în căruciorul cel nou.
Astfel că, dimineața cînd s-a tre-
zit, cu toată bucuria și uluirea de a
descoperi la ei în casă o păpușă
vie, Barbara nu s-a putut totuși ab-
ține să nu izbucnească în plîns
observînd absența celor mai dragi
lucruri pe care le avea; au dus-o
atunci în balcon și i le-au arătat,
spunîndu-i că i le vor recupera,
pentru că așa de care le ancoraseră
se rupsesse într-adevăr. Făcîndu-le
o vizită matinală am observat că
băiețelul scotea niște sunete ca la
începutul lumii și m-am oprit să-l
privesc, iar Barbara (schimbîndu-și
plînsul în rîs, cu lacrimi pe obraz,
înterupt de chemări: «mamă, bu-
nico, veniți, repede, repede»), mi
se părea că va zbura peste balcon
din cauza emoției de care era cu-
prinsă, pentru că arăta într-una cu
ambele mîini, cu ochii și cu vocea
din ce în ce mai uimită cum căru-
ciorul ei drag și păpușa-băiat de-
veniseră iarăși cal și călăreț, și o
luaseră la trap, dar noi n-am văzut
minunata transformare tocmai din
cauza că doream prea mult să ni
se arate ceea ce fetița vedea fără
nici un efort: anume calul și călă-
rețul său pe care nu-i văzuserăm
venind, dar pe care îi auzeam acum
îndepărtîndu-se.

Dar nu dură mult această personifi-
care, deoarece un coleg bine informat
șoptise că fata cu pricina fusese învoită
în ziua aceea. Părinții ei trecuseră
dimineața prin tabără și o luaseră cu
ei, la plimbare. Apoi, cineva spusese că ar
putea fi tovarășa profesora de mu-
zică din tabăra «Vuietul mîntilor»,
care avea cam aceeași statură și se pri-
cepea la tot felul de dansuri.

Însuși comandantul-instructor al
taberei gazdă fu convins că ciudata
Cenușăreasă nu putea fi decît colega
de muzică. Ea venise spre el și cu gestul
cel mai firesc îl luase din rîndul adulț-
lor, antrenîndu-l fără ostire în vîrtejul
dansului.

—Vă place între copiii noștri? Încercă
el în timpul dansului o întrebare.

—Sînt încîntată, auzi o voce piț-
găiată, care se topi repede în zumzetul
carnavalului.

Comandantul-instructor zîmbi și se
prefăcu pentru moment că nu o recu-
nosuse pe profesoară. Se gîndi însă
că în grupul de copii, cu care venise se
găsea și unul isteț, dar foarte stingaci
la dans. Ce-ar fi dacă l-ar invita la
dans ciudata Cenușăreasă. Ar mai
scăpa de timiditate.

—Măi, Ducule, se adresă el băiatului
de la baterie — care deși mascat se
recomanda tuturor prin locul ocupat
în orchestră — să mi-l cauți pe Vicu.

—Bine, tovarășe profesor.

Și în pauza ce urmă, cînd fiecare se
îndrepta ba spre bufet, ba către fe-
restrele deschise larg. Gicu își epuiză
toate stratagemile investite în desco-
perirea lui Vicu. Ba se făcea că-l strigă
din spatele unuia ce i se părea că
aduce cu el, ba anunța în gura mare că
pionierul Vicu e chemat urgent la
bateria orchestrei și apoi așteptă
zadarnic să vină cineva într-acolo. În
cele din urmă, se lăsă păgubaș și
raportă următoarele:

Tovarășe profesor, Vicu nu e la
carnaval. L-a văzut plantonul de la
ieșire, după începerea festivității, ple-
cînd cu un pachet la subsuoară. Se
furișase pînă în ușa sălii de dans, apoi
se retrase cu sîfială. De atunci nu l-a
mai zărit nimeni. În caz că se întoarce
vă anunțăm.

—Neapărat, încheie discuția coman-
dantul ușor derutat.

În timp ce carnavalul își înteeți iar
ritmul, profesorul se frămînta să ghi-
cească de ce se ascunsese Vicu. Își
făcea reproșuri că nu îl ținușe pe lingă
el. Băiatul îi era drag și simțea că timi-
ditatea lui la dans poate fi depășită. Pe
acest teren trebuia deci cîștigată băta-
lia. Mai ales că se ivise și neașteptata
Cenușăreasă, care i-ar putea alunga
sîfiala. Dar unde să-l găsească?

Gîndurile îi fură întrerupte chiar de
profesoara de muzică din tabăra veci-
nă, care-l atrase din nou în suvoiul
dansului. «Cenușăreasa» făcea însă
piruete și figuri aparte, atrăgînd atenția
mereu asupra ei.

—Aveți multă energie, colega. Să
nu vă pierdeți prea repede condurul,
încercă profesorul să glumească.

—Între copii trebuie să fii ca ei, sosi
prompt răspunsul Cenușăresei. Glasul
ei afectat trecu aproape neobservat
în atmosfera veselă a carnavalului.

Programul se desfășura astfel, cu
tot mai mare însuflețire apoi, cînd se
formă alaiul final al perechilor, în ve-
derea trecerii lor în revistă, Cenușă-
reasa deveni partenera unui pădurar
voinic, acoperit cu o platoșă bogată
din frunze de stejar.

În juriu cine credeți că apărură? chiar
profesoara de muzică. De unde o fi
răsărit? se întrebă uluit comandantul-

instructor. Pentru că bănuia ei în-
trupare —Cenușăreasa, se afla undeva
pe la mijlocul alaiului. Asta e prea de
tot, bombăni el.

Între timp perechile evoluau prin fața
juriului cu aleasă pompă, rîvnind fie-
care la obținerea unor premii cît mai
mari. Iată, o zîna bălaie se legăna ca o
floare sub adierea vîntului, sprijinită
de scutierul împlătoșat în ramuri de
platan. O pereche îmbrăcată în halate
albe, închipuia niște sanitari ce mimau
gesturile de acordare a primului ajutor
unei păpuși infolite, purtată duios
pe brațele lor. Un ofițer mustăcios, cu
pași greoi și o puzderie de insigne pe
pieptul larg și bombat, privea dus spre
mica gheșă ce făcea în jurul lui piruete
line și pline de grație. Un gestionar gras
de la Aprozar, purtînd bățos halatul
albastru reglementar, cu două buzun-
nare cît o traistă fiecare, cîntărea ritmic
cu ochiometru o marfă închipuită,
fiind mereu tras de mîneacă, în același
ritm muzical, de gospodina aprigă de
lingă el.

Cînd îi veni rîndul pădurarului vînjos,
de brațul căruia era atîrnată ciudata
Cenușăreasă, explozia aplauzelor at-
tinse apogeul. În atitudinea asistenței
se reflecta admirația nesfîrșită față
de vioara întîia a întregului carnaval.
Cenușăreasa se apleca mereu, ca la
culesul ciupercilor, iar pădurarul își
încorda arcul de alun într-una, țîntind
un vinat ce se intersecta parcă cu pașii
fetei de lingă el.

Au urmat mereu alte și alte perechi,
îmbrăcate în fel și fel de costume ti-
cuite de fantezia copilăriei. La urmă,
cînd se citiră premiile și mențiunile
acordate, strigările se făcură în ordinea
inversă a clasificărilor și fiecare pe-
reche citată își scotea măștile.

Perechea: zîna-bălaie și scutierul
platoșei înfrunzite de platan: primi me-
dalia «Călciul de argint». Sanitarii cei
grijulii fură distinși cu emblema «Suri-
sul copilăriei». Alte perechi se aleseră
cu diferite medalii, ecusoane sau ste-
me, botezate în cele mai năstrușnice
denumiri: Masca hazlie, Papucul ferme-
cat, Zîmbetul pehlivanului, Legănarea
dorului... În cele din urmă veni și rîndul
pădurarului și Cenușăresei. Obținură
ordinul «Dansatorul de elită», în aplau-
zele dezlănțuite ale întregii asistențe.

Dar surpriza ce urmă căzu ca o
lovitură de trăsnet. Cenușăreasa fără
mască nu era altcineva decît Vicu, iar
pădurarul de lingă ea, lenjereasa ta-
berei.

Pentru comandantul-instructor în-
timplarea deveni un temei de lungă
meditație. Cum se poate, își zicea el,
ca un copil timid ieri și dojenit pentru
sfiiciunea la dans, să devină azi vedeta
numărul unu în această artă?

Cît despre Vicu, sîntem siguri că el
a trecut hopul cel mare al sfielii. Nu
credeți? Veniți să-l vedeți la următorul
carnaval. Dar să știți că nu va fi ușor
să-l descoperiți. El nu se maschează
de două ori la fel.

MESAJE DIN COSMOS

În cele ce urmează nu va fi vorba despre oaspeți din alte sisteme solare, ci despre comete, acești vizitatori periodici ai spațiului circum-solar studiați cu mult interes de savanți de cele mai diferite specialități.

Ce știm în prezent? Nucleul cometelor este format din materie meteorică, iar cozile din pulbere cosmică și gaze rarefiate. Circulând ca un bulgăre de gheață la periferia sistemului solar, în momentul în care se apropie de marele astru cometele se dezagregă, suprafața lor se evaporă, gazele și pulberea cosmică formând o imensă coadă. Aceasta nu este orientată pe orbita cometei, ci perfect opusă Soarelui. Cauza este acțiunea vântului solar, care antrenează cu sine materia din coada cometei. Aceasta devine cu puțință deoarece forța de gravitație a nucleului cometei este prea redusă pentru a putea reține gazele și pulberea eliberate prin dezghețarea suprafeței astrului. Compoziția chimică a cometelor este bogată. Cometa Kohoutek, observată în 1973, alături de apă, conținea cianură de metil, acid cianhidric, carbon etc.

Nu este departe ziua, în care pe suprafața unei comete va putea fi debarcată o sondă, aptă să culeagă și să aducă pe Pământ probe care să fie supuse analizei directe. O așteptăm.

RALIUL IDEILOR

Poșta rubricii noastre devine din ce în ce mai substanțială. Corespondentul nostru **MIRCEA CHEREJI** din **ZALĂU**, str. Republicii nr. 60, ne trimite schița unei bariere automate de cale ferată. Ingenioasă idee, dar ea nu ar putea fi aplicată în transporturile feroviare. Iată câteva cauze:

a) Funcționarea instalațiilor de automatizare și centralizare feroviară au impus ca liniile ferate să aibă continuitate din punctul de vedere al conductibilității electrice. Izolanții pe care îi presupune ideea corespondentului nostru ar pretinde renunțarea la instalațiile amintite, ceea ce nu este cazul.

b) Tensiunea de 9 V este prea mică pentru a stabili un circuit de dimensiunile prevăzute în proiect.

c) Distanța de 200 m dintre transformator și barieră este prea mică. Un tren care circulă cu 90 km/h o străbate în 80 de secunde, timp insuficient pentru a opri circulația prin închiderea barierei.

Deși nu-și găsește aplicație în transporturile feroviare, ideea talentului nostru corespondent este ingenioasă și poate servi la perfecționarea machetelor complexe de căi ferate de la Casele pionierilor și șoimilor patriei.

În continuare propunem tuturor cititorilor o nouă temă de meditație:

CE PUTEM FACE DIN ANVELOPELE DE AUTOMOBIL UZATE?

Răspunsurile vor purta pe plic mențiunea: «Cutezătorii» — Raliul ideilor.

ISTORIA AMUZANTĂ A IDEILOR TEHNICE

● Una dintre primele descrieri a unei mașini de zbor apare într-o scriere a lui **Charles Cotelendi (1694)**. Mașina are pinze de corabie și un fel de cîrmă. «El pretinde, se spune despre personajul central, că aerul o va susține și că, ajutat de vînt și de această cîrmă, o va face să meargă unde va voi»...

● *Insula zburătoare Laputa, din «Călătoriile lui Gulliver» de Jonathan Swift (1726) ar fi... primul mijloc de transport aerian în comun. Insula zburătoare este circulară, are un diametru de 4,5 mile și realizează susținerea utilizînd forța magnetismului: în funcție de semn, orașul zburător se ridică sau aterizează...*

ROMAN FOILETON

de **SEVER NORAN**

Pantofii buclucași (X)

A doua zi Fănel povestește prietenilor săi întîmplarea din biroul inginerului șef al întreprinderii de prospecțiuni geologice. Ovidiu vru să afle amănunte asupra tehnicii fotografierii, dar Fănel nu avea de unde să știe.

— Ee-u ppoț să sspun! intră în vorbă, puțin emoționat, Sebastian. Tata se ocupă cu fotografiatul. Cred că aatunci cînd roț-teai de rozetă, ca să aprinzi lumina, roteai și dde fffilm. Schimbai, aadică imaginea. Înseamnă că ffaa-faasungul era un mic aparat de foto-fotografiat.

Fănel ridică din umeri.

— Probabil că acesta este adevărul. Eu știu un singur lucru: că din acel fasung a căzut un micro-film. Iar inginerul Grecu a fost foarte surprins. Știți de ce? Pentru că la masa

aceea de restituție se copiau hărți importante. Înseamnă că desenatorul habar nu avea că atunci cînd aprindea lumina, el și fotografia!

— Dar dacă chiar el a montat filmul și aparatul în fasung? întrebă Ovidiu.

— Măi... Kojak, desenatorul n-avea nevoie de astfel de chestii. Dacă voia să fotografieze, putea s-o facă nestingherit și să ia filmul cu el. Nu lăsa acolo «corpul delict».

— Ai dreptate, recunosc Ovidiu. Atunci cine o fi montat acel film în fasung?

— Discuția aceasta o purtau în drum spre șantier. La intrarea în perimetrul îngrădit al șantierului, îi aștepta Mihai Pavica.

— Am vești, băieți! Vestii interesante! spuse el, lăudîndu-se parcă. — Ia să auzim ce spune «Agerpres», tăcu Ovidiu, rîzînd.

— Am discutat, adineaoi cu tovarășa Gherghina, care face curat în cabana străinilor. Era tare amărită. — De ce? întrebă, nerăbdător, Sebastian.

— Zicea că... cineva i-a schimbat pantofii domnului Midlane. Adică, mai bine-zis, domnul Midlane reclama că i s-au schimbat pantofii și o găsește pe dinsa vinovată. Că dinsa le face pantofii străinilor...

— Și i-a dat alții?

— Da. Al dînsului aveau, cică, o tăietură pe bombeu. Ăstia n-au și, pe deasupra, îl string.

Ovidiu schimbă repede o privire cu Sebastian. Acesta din urmă își arătă nedumerirea, vorbind calm, rar, fără să se bîlbeie:

— Păi... pantofii pe care i-am pescuit noi, în bulboana lui Feleagă, aveau o tăietură pe bombeu. Asta înseamnă că domnul Midlane a fost în peșteră... că el i-a... i-a... pe omul

Zilele trecute, redacția noastră a fost gazda unor oaspeți a căror prezentă ne face plăcere să o consemnăm. Este vorba despre un echipaj ieșean pornit într-o expediție pe Dunăre și care a făcut un scurt popas în redacția noastră. Itinerarul expediției începe la Baziaș și se încheie în Delta Dunării, la Sfîntu Gheorghe.

Cîteva date despre expediție ne-a oferit căpitanul echipajului, pionierul George Vaino.

— Expediția noastră este dedicată evenimentului istoric de mare însemnătate al aniversării celor 2050 de ani de la întemeierea primului stat dac centralizat și independent. Ne-am propus să cercetăm locuri și localități de pe malul Dunării legate de momente din istoria dacilor și a romanilor. Foarte mulți colegi au dorit să participe la acest itinerar și atunci ne-am constituit în trei echipaje, care se vor înlocui unul pe celălalt în diferite puncte de pe parcurs.

— Ne interesează cum se prezintă ambarcațiunea cu care veți naviga.

— Ambarcațiunea, ne spune pionierul Ioan Pop, are 18 m lungime și 6 m lățime, două catarge, din care unul de 17 m înălțime, însă rabatabil, iar celălalt de 9 m înălțime.

cu umbrela?

— Dacă ar fi așa, n-ar reclama că i s-au schimbat pantofii! spuse cu glas ferm Ovidiu. Ar tăcea chitic. Întrebarea e: ai cui sint pantofii pe care îi poartă acum domnul Midlane? Ce mai zicea îngrijitoarea?

— Păi... ce să zică? În toată cabana, de cînd e dinsa aici, n-a existat decît o singură pereche de pantofi ca ai domnului Midlane, spuse Mihai Pavica. Nimeni n-a mai avut astfel de pantofi.

Copiii rămăseră nedumeriți.

— S-o lăsam baltă, zise Fănel. Un singur lucru e clar...

— ...Că pantofii din sacoașă sint ai domnului Midlane, interveni Ovidiu. Poate că el i-a ucis pe omul cu umbrela, deși nu prea cred. Domnul Midlane e bătrîn și slăbănog. Celălalt era tînăr și puternic. Dar dacă...?

Ovidiu se opri vîzînd că dinspre șantier venea maiorul Bota însoțit de profesorul Călinoiu. Acestia se opriră în dreptul copiilor.

— Ei, ce noutăți? întrebă Bota, după ce dădu mina cu fiecare, de parcă ar fi avut de-a face cu bărbăți în toată legea.

Fănel vru să-i povestească cele întîmplute în biroul inginerului șef, dar Bota îl opri cu un gest.

— Cunoșc problema. Și... trebuie să-ți mulțumesc că datorită ție am aflat ceva important. Hm! Vezi unde duce joaca? Dacă Fănel al vostru nu rotea rozeta aceea în joacă, nu se termina filmul și... Hm! Întîmplarea m-a ajutat. Asta-i tot?

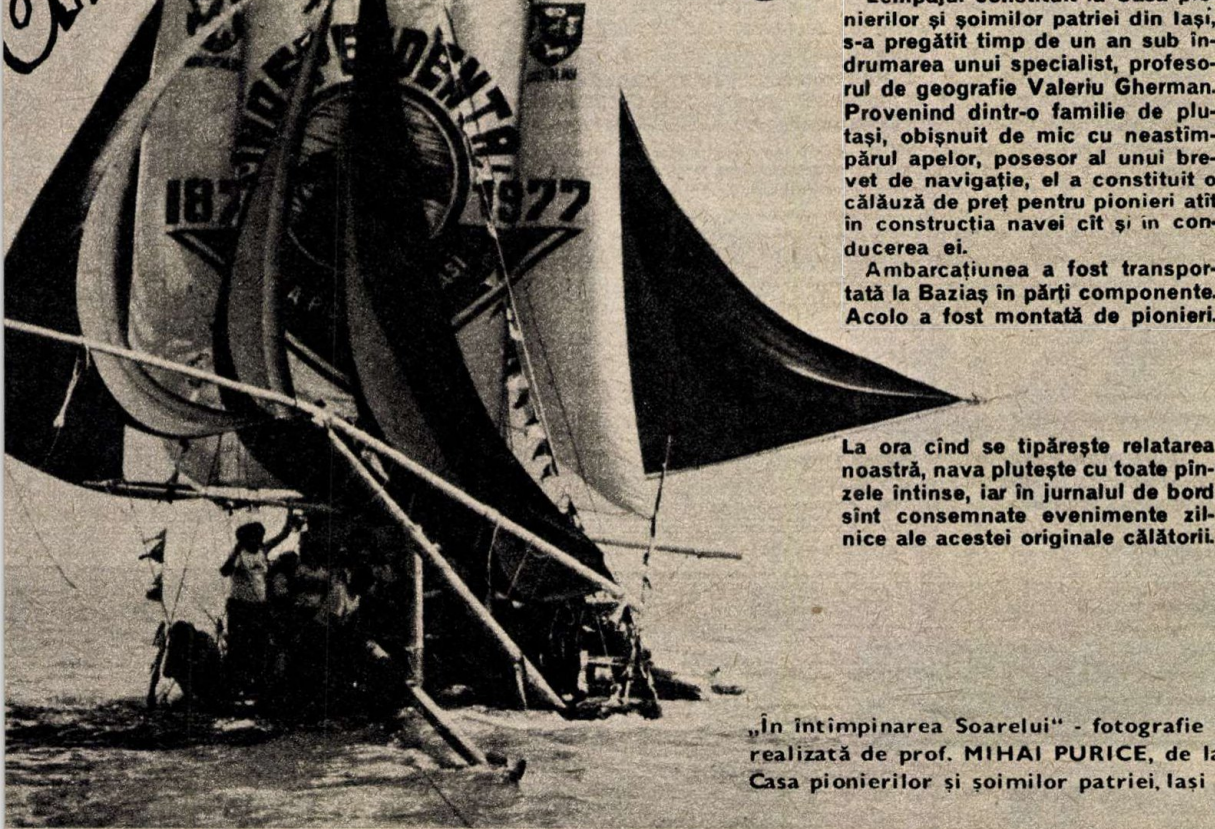
Mihai Pavica interveni.

— Mai e o chestie cu... pantofii domnului Midlane.

— Ia să auzim, spuse Bota.

Mihai povesti totul, apoi presupunerile prietenilor săi. Maiorul zîmbea, prefăcîndu-se uimit. Se vedea,

GAȘPETII Căpitanilor

Avem o cabină care poate găzdui paisprezece expediționari, iar deasupra ei, noaptea, se poate monta și un cort. Suprafața velaturii este de 210 mp.

— Ceea ce constituie mândria noastră, dar și ceea ce ne-a dat mult de lucru a fost montarea motorului, adăugă căpitanul secund, pionierul Gheorghe Preluc.

Echipajul constituit la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Iași, s-a pregătit timp de un an sub îndrumarea unui specialist, profesorul de geografie Valeriu Gherman. Provenind dintr-o familie de plușari, obișnuit de mic cu neastimăpărul apelor, posesor al unui brevet de navigație, el a constituit o călăuză de preț pentru pionieri atât în construcția navei cât și în conducerea ei.

Ambarcațiunea a fost transportată la Baziaș în părți componente. Acolo a fost montată de pionieri.

La ora când se tipărește relatarea noastră, nava plutește cu toate pinzele întinse, iar în jurnalul de bord sînt consemnate evenimente zilnice ale acestei originale călătorii.

„În întîmpinarea Soarelui” - fotografie realizată de prof. MIHAI PURICE, de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Iași

însă, cit de colo, că aflase totuși și că își făcuse de-acum o părere. Cînd Mihai tăcu, Bota îl mîngîie pe creștet.

— Pantofii aceștia sînt cu cîntec. Ceea ce pot să vă spun e că domnul Midlane nu-i vinovat în ziua aceea era plecat la București. A lipsit, de altfel, o săptămînă și mai bine... Ei, dar vād că nu vă astîmpărați. Încercați mereu să faceți pe detectivii. Știți ce e, băieți? la dați-vă mai aproape să vă spun un secret.

Cei patru prieteni se apropiară.

— Adevărul e că m-ați ajutat foarte mult. Dar de-acum înainte s-ar putea să mă încurcați. De aceea — parcă v-am mai spus, nu? — e timpul să vă vedeți de-ale voastre, de joacă, de excursii... Și-acum, secretul: l-am descoperit pe ucigaș. Peste cîteva zile o să vă spun cine e și, poate, o să-l și vedeți. E clar?

Ovidiu făcu o ușoară strîmbătură.

— Ce nu e clar, Ovidiule? întrebă maiorul.

— Dacă ar fi așa, ați fi plecat de mult, tovarășe maior. Așa-i în filme. Detectivul prinde banditul și totul se termină.

Bota îi bucnă în ris.

— Așa-i în filme. În realitate, orice întîmplare are zeci de fire și firisoare... care trebuie să fie desfăcute. Mai sînt cîteva nelămuriri. De aceea mai stau pe aici. Ei, și cu asta, gata! Cred că ne-am înțeles. La revedere, băieți!

Mayorul se depărtă împreună cu profesorul Călinoiu, care nu scosese nici un cuvînt în timp ce Bota discutasese cu elevii săi.

— Ei, ce ziceți de toate astea? întrebă Fănel, cînd rămaseră singuri.

— Păi... mai e ceva de zis? întrebă Ovidiu. Hai să vedem ce mai e pe șantier. Și poate că n-ar strica să

mai mergem o dată la Poiana Zinelor...

— Că bine zici! Ce-ar fi să mergem iar, duminică? spuse Mihai Pavica, bătînd din palme. A, dar era să uit! Vedeți, dacă mă luați repede? Tata a primit vești de la unchiul Sandu. Și-a revenit, după operația care i s-a făcut la cap.

— Și? A spus tot? întrebă Sebastian.

Mihai ridică din umeri.

— Din păcate, nu-și mai amintește nimic. A uitat pînă și în ce oraș a trăit, adică orașul nostru. Nu știe că a fost gestionar la un magazin, dar știe că are un frate, pe tata adică, numai că toate amintirile sînt de acum cîțiva ani...

— A uitat, adică, tot ce e mai recent? întrebă Fănel.

— Da.

Fănel privi semnificativ spre Ovidiu.

— Era și normal să uite, spuse Ovidiu cu năduf. Altfel ar fi trebuit să spuie ce a căutat la întreprinderea de prospecțiuni, ce voia să fure sau să fotografieze... Ehe, cunoaștem noi trucul. L-am mai văzut într-un film...

— Uneori aiurează, continuă Mihai. Și-atunci rostește mereu numele unei femei. Luci sau Lucica.

Fănel făcu ochii mari.

— Luci zici? Păi... păi...

Toți așteptau urmarea. Dar Fănel tăcu.

— Mda... mi s-a părut că... Dar nu-i nimic, murmură el.

Ovidiu îl privi subțindu-și ochii. Era sigur că Fănel «mirosise ceva», cum se zice în cărțile de aventuri. Dar de ce se ascundea de ei? De ce nu le spunea ce gîndea, într-adevăr? De ce făcea pe misteriosul?!

CU „SEMAFORUL” PE TERENURILE DE SPORT

1 600 de pionieri din 32 de județe, însumînd 124 de echipe de baschet, s-au întrunit în această vară la Constanța în cadrul Festivalului de baschet pionieresc. Ajuns la cea de a 12-a ediție, festivalul s-a dovedit încă o dată o prilej de verificare a pregătirii echipelor — o modalitate (atît pentru profesorii antrenori cît și pentru elevi) de a privi retrospectiv munca unui an, de a putea trage concluzii pentru viitor, în raport cu evoluția generală și nivelul tehnic la care a ajuns baschetul pionieresc.

Și această ediție, organizată de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor, în colaborare cu Federația Română de Baschet, C.N.E.F.S. și Consiliul județean al Organizației Pionierilor Constanța a evidențiat noi talente, a înregistrat noi recorduri, a reunit, pe cele opt terenuri de baschet ale Parcului pionierilor din Constanța, pionieri din multe județe ale țării. Desigur, o întrebare s-ar putea pune: de ce nu au fost prezente la această finală toate județele, așa cum ar fi fost firesc? După cum o alta ar fi: de ce nu s-a procedat la o mai riguroasă selecție a echipelor la nivel județean (se înțelege, este vorba despre cazuri izolate), așa încît echipele trimise la Constanța să fi fost cu adevărat reprezentative pentru județ sau municipiu? Fără îndoială că decalajul de pregătire a generat în cadrul acestei finale erori nedorite și neintenționate în clasament. După cum este sigur că acele echipe care au avut de suferit de pe urma acestor «erori» nu sînt mai puțin pregătite decît anul trecut și tot sigur este că ele vor continua tenace, sportiv, antrenamentele în vederea viitoarelor competiții.

Sublinierea pe care o facem este un apel la o mai atentă selecție valorică la nivel județean a echipelor.

Festivalul pionieresc de baschet s-a înscris firesc în cadrul competiției naționale «Daciada». Aceasta însă presupune respectarea regulamentului acestei competiții în litera și în spiritul lui. Dacă așa ar fi stat lucrurile, cu siguranță că nu am fi înțîlnit, la finala națională de baschet de la Constanța, 15 echipe din județul gazdă, treisprezece din municipiul București, șase din Bihor etc.

Surpriza a fost, totuși, că în clasamentul general locurile I, II și III au fost cîștigate de echipe din județe diferite.

EMILIA TEODORU

(va urma)

1

Am sosit în străvechiul oraș peruan Cuzco, cu o zi înainte de o mare sărbătoare tradițională — Inti Raymi. Desigur, mulți dintre cei care citesc aceste rânduri știu că orașul Cuzco — situat între culmi de munte, la o altitudine de peste 3 000 de metri — a fost capitala incașilor înainte de conchista spaniolă. Era un oraș fantastic de frumos, pereții unora din edificiile de piatră erau im-

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

**"INTI
RAYMI,
CE MULT
TE-AM AȘTEPTAT..."**

brăcați în plăci de aur masiv, care la răsăritul și apusul soarelui iradiau străluciri de basm. (La incași aurul nu avea valoare comercială, el fiind folosit mai ales la ornamentări fastuoase pentru a slăvi soarele, ca expresie a recunoștinței pentru binefacerile lui — «lumina caldă» și «încărcarea» cu roadele pământului). Erau triști în-dienii în ziua echinocțiului de toamnă, când soarele se îndepărta și se înfiorau de bucurie la data solstițiului de iarnă, când astrul «se apropia» din nou, lun-

Vechea cetate incașă
Macchu Picchu.

gind ziua și revărsind iarăși căldura dătătoare de viață. În graiul quechua — vorbit și astăzi de urmașii incașilor — această «întoarcere» a soarelui se numea Inti Raymi.

Lângă Cuzco, pe platoul din fața cetății Sacsahuaman, cu prilejul sărbătorii Inti Raymi are loc, în fiecare an, un spectacol grandios, care reeditează serbările de odinioară prilejuite de «revenirea» soarelui. Acum câțiva ani am participat și eu la această serbare tradițională. Pe zidurile cetății Sacsahuaman, care se întind pe o mare suprafață situată pe coastă de munte, o revărsare de culori vii, încântătoare ale poncho-urilor de sărbătoare (un fel de mantale tipice din lână cu motive ornamentale viu colorate) purtate de mii de oameni care ocupaseră loc aici încă din cursul nopții. Pe câteva ziduri mai puțin înalte se aflau numai copii. Am vrut să ne așezăm

3

printre ei, dar nu prea erau locuri libere. Și, totuși, aici am rămas. Un ținț infolosit într-un poncho roșu cu desene galbene îi îndemna pe câțiva copii de lângă el să se înghesuie puțin pentru a ne putea oferi loc și nouă. Îi mulțumesc și îl întreb cum îl cheamă.

2

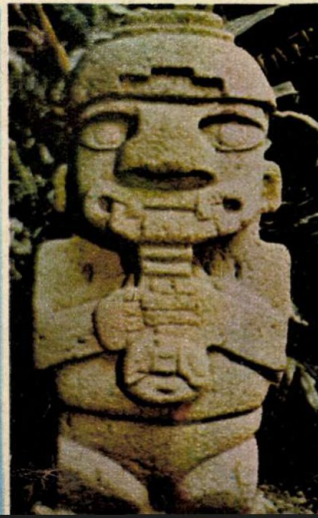

Aspecte de la
sărbătoarea Inti Ra-
ymi (foto 1, 2 și 3).

◀ Vedere din
Lima.

Statue incașă. ▶

Vas din
lut ars ▶▶

«Hatam mă cheamă» — îmi răspunse el, dar parcă mă ruga din privire să nu-l mai întreb nimic. Căci, pe platoul transformat într-o uriașă scenă, tocmai începuse marea serbare. Sute de oameni defilau în straie de luptă asemănătoare celor purtate de războinicii incași cu câteva veacuri în urmă. După ei, alte sute de oameni în tunici albe care, la un moment dat, s-au oprit ca la o comandă, întinzând tăvi cu sare și pline din făină de porumb către soarele care zvicnea dincolo de culmea muntelui. Apoi țîșni un cîntec pe care-l murmură tot mai multă lume. Soarele își revărsa strălucirea pe granitul alb al cetății, și deodată, Hatam mă trase de minecă, îndemnîndu-mă, cu tăciunile ochilor săi aprinși de emoție, să fiu atentă, foarte atentă... Pe platou, unul din interpreții spectacolului luă ceremonios, din miinile unui copil, un obiect de metal și, ținîndu-l în așa fel încît razele solare să cadă perpendicular pe el, îl apropiă de o grămăjoară de bumbac scărmanat, din care, peste câteva zeci de secunde, izbucni o flacără — simbol al revenirii căldurii datătoare de viață.

— Es de oro (e de aur), îmi șoptește Hatam.

— Adică ce e de aur? îl întreb.

— Brățara cu care s-a aprins focul.

Un băiat apropiat de vîrsta adolescenței, purtînd un poncho mov, cu fire aurii, îmi dă lămuriri subliniate aprobator din cap de către Hatam: e o brățară de aur făcută astfel încît să fie ca o lupă. Cu asta se aprindea pe vremuri primul foc din jarul soarelui reintors acasă.

— Tac! îi retează vorba Hatam. Voia să asculte cîntecul copiilor aflați pe scenă, care împrăștiau flori în calea soarelui. Și cu cotul îmi făcu semn să urmăresc minunatul dans care exprima speranța pe care oamenii și-o pusese în recoltă. Și, între timp, mușca încet, dintr-o bucată de turtă din făină de porumb — tradiționalul «sanco» pregătît pentru Inti Raymi.

— Hatam, cine ți-a făcut ponch-oul? E atît de frumos.

— Mama, dar și eu am ajutat-o la vopsirea firelor.

— Iar eu am țesut împreună cu mama. Era vocea unei fetei, cu puțin mai mare decît Hatam, care stătea în spatele nostru.

Erau atît de mîndri cu toții că au putut participa la pregătirile pentru Inti Raymi. Am aflat ulterior că aceste pregătiri, care încep cu câteva luni înainte de Inti Raymi, constituie o minunată școală pentru copii, care se deprind, astfel, într-un cadru plăcut, stimulator cu munci ale cîmpului, se inițiază sau se perfecționează în diferite domenii ale artizanatului, învață cîntece și dansuri.

O melodie se revărsa peste culorile de pe Sacsahuaman, cînd cu tînguiri ce simbolizau jalea pricinuită de frig și întuneric, cînd cu izbucniri de uluire și de bucurie — satisfacția nemărginită a prilejuită de «întoarcerea» soarelui.

— Te bucuri, Hatam, nu-i așa?

Dept răspuns, Hatam frînge o bucatică din turta lui și mi-o pune în palmă. Dar nu se uită la mine. Privind la spectacolul ce-i amintește de strămoși, murmură câteva cuvinte, pe care le repetă aproape în neștire:

— Inti Raymi, ce mult te-am așteptat.

ELENA POPA

LANTERNA MAGICĂ

EPISODUL IX

Cronicar: VIOREL BURĂ

Ne aflăm într-o sală nu prea mare, unde ne mișcam în voie și bagajele aveau loc suficient. De aici urma iarăși o galerie îngustă, apoi ajungem la o altă treaptă. Găsim pîtonul ceva mai sus și prindem de el o scară mai solidă, cam de vreo 15 m, dar nu are lungimea necesară și atunci o prelungim cu o coardă. Coborîm într-o sală mai mare. O lărgise apa care cădea de la o înălțime considerabilă. În apropierea unei săritori fixăm scara și coborîm din nou. Jos se afla un mic lac, o dornă. Din partea stîngă primea un afluent ce avea apă și venea dintr-o galerie îngustă, impenetrabilă. Tovarășul comandant pornește în recunoaștere. Merge repede prin albia unui pîrîu îngust, cu multe meandre. Se întoarce și ne anunță că după mai multe meandre, în dreapta, curge un alt pîrîu, printr-o galerie-sală, iar puțin mai la vale curge un adevărat rîu printr-o galerie frumoasă, în fața căreia se deschide o altă galerie, mai spațioasă.

Loați era foarte nervos și nu știam ce vrea. Pînă la urmă ne măturisește că era nervos pentru că în expediția de acum trei ani nu reușiseră să treacă această săritoare fiindcă nu avuseser echipamentul necesar.

«Dacă știam că nu mai este de coborît, zice el, demontam o scară și făceam două corzi. Numai pentru alita lucruri n-am putut vizita peștera!»

Feri face o glumă cam acra pe seama lui: «Ce, tu voiai să vezi peștera înaintea mea?»

Lăsăm o parte din bagaje în această sală (pe care mai tîrziu am numit-o «Sala primei confluențe») și pornim prin

galeria șerpuită, înaintînd foarte greu. După un drum nu prea lung dar obositor am ajuns în galeria-sală, care era plină de dărîmături. Urcăm puțin ca să ieșim din apă și să ne încălzim la picioare, apoi ne continuăm drumul pînă la următoarea confluență. Și aici era un fel de sală din care pornea o galerie suspendată ce venea probabil din galeria-sală (Sala triplei confluențe).

Aici găsim o cantitate foarte mare de carbid consumat, scos din lămpi și cam împrăștiat. Tovarășul comandant ne spune că atunci cînd vom schimba carbidul din lămpi să-l îngropăm pentru că nu e frumos să lăsăm asemenea resturi într-o peșteră atît de frumoasă. Însă această peșteră fiind la adîncime de 110 m, despărțită de suprafață prin atîtea săritori, e ferită de turiștii ocazionali printre care mai există și din aceia care rup concrețiuni. Ne-a spus să fim atenți să nu rupem, din greșală, nimic.

Am înaintat pe galeria principală dar nu prin apă, ci urcînd peste niște aluviuni formate din pămînt și pietriș, care erau uscate. După ce traversăm, pe partea dreaptă găsim o plajă uscată dar nu era deloc netedă, ci cu foarte mult pietriș. Mergem pînă la sifonul terminal, dar nu găsim altceva mai bun. La întoarcere descoperim un mic sifon în dreapta noastră — un fel de izbuc temporar.

Ne reîntoarcem la bagaje. Observăm că trecuseră mai bine de nouă ore de cînd începusem să coborîm. Eram flămînzii și obosiți. Întîndem cortul însă. Mai întîi a trebuit să nivelăm plaja. Aceasta era situată la aproximativ un metru deasupra apei. Malul era abrupt. Cum eram leșinați de flămînzii, noi cinci am mîncat cît doispzece, încît ne-am speriat că n-or să ne ajungă alimentele. Bucătarul ne-a pregătît pe aragaz, în încheiere, un ceai cu miere de albine. Grijuliu, acesta a dus apoi aragazul în cort, iar Feri a vrut să aducă și restul lucrurilor, dar noi ceilalți am început să ridem. El, uitat că ne aflăm la 110 m adîncime. Cine ar coborî 110 m numai ca să ne ia lucrurile? Cel care ar coborî într-adevăr ar fi speolog și înseamnă că am fi avut țeluri comune.

(Va urma)

PRIMA MARCĂ POȘTALĂ ROMÂNEASCĂ

Se știe că prima marcă poștală românească este numită «Cap de bour». Această denumire provine de la faptul că, în timpul lui Ștefan cel Mare, stema Moldovei, preluată de la Bogdan Vodă, întemeietorul familiei domnești a Mușatinilor, a avut ca emblemă capul de bour.

Imprimarea acestor mărci s-a făcut în principal pe o hîrtie specială, vîrgată, pe hîrtie nevîrgată tipîrindu-se doar mărcile de 81 de parale, la o mașină tipografică rudimentară, în tipografia «Atelia timbrului» din Iași, înființată în 1856 de către domnitorul Grigore Ghika. După anul 1861, mașina de imprimat, cu întregul personal de deservire, a fost mutată la București.

Astfel, la 11 iulie 1858 apar, pentru «marcarisirea scrisorilor particulare», primele 187 de coii conținînd 5 984 de mărci a 27, 54, 81 și 108 parale. A doua tranșă de mărci este livrată la 21 iulie 1858, numărînd 18 080 de mărci în va-

loare totală de 37 908 lei sau 1 203 galbeni. De reținut că nu există niciieri coli întregi din prima emisiune «Cap de bour». Raritatea acestor mărci explică prețul lor ridicat, care se ridică în prezent la zeci de mii de dolari.

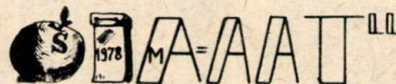
Mărcile «Cap de bour» au fost întrebuințate la francare între 21 iulie și 31 octombrie 1858 la Iași, între 4 august și 31 octombrie 1858 la oficiile poștale din Bacău, Birlad, Botoșani, Dorohoi, Făl-ticeni, Focșani, Huși, Mîhăileni, Roman, Tecuci, Vaslui și între 2 septembrie și 31 octombrie 1858 la Galați.

I. PENESCU

— Cum, nene, nu mă cunoști? În colțul ăsta eu fac mereu pe agentul de circulație!...

CRİPTOGRAFIE (8,18,6)

Dezlegare: SMARANDA A CUMPARAT LALELE

AU FOST DESEMNAȚE ECHIPELE FINALISTE ALE CUPEI „CUTEZĂTORII” LA FOTBAL, EDIȚIA A VIII-A, 1978

Luînd în considerare punctajul și golaverajul realizat de către echipele participante la cea de-a VIII-a ediție a Cupei «Cutezătorii» la fotbal pentru copii de la sate, cît și celelalte activități desfășurate de către aceștia și consemnate în jurnale, juriul republican al competiției a desemnat pentru a participa la faza finală, care se va desfășura între 6—9 septembrie a.c. în județul Teleorman, următoarele formații:

1. «A.S. SILITORUL», Bolintin-Deal, Ilfov;
 2. «OLIMPICIL», Conțești, Teleorman;
 3. «VIITORUL», Comoșteni-Gin-giova, Dolj;
 4. «A.S. SĂGEATA», Cojasca, Dîmbovița;
 5. «VIITORUL», Balda-Sărmașu, Mureș;
 6. «VIITORUL I», Blidari, Bacău
- După cum se vede, în loc de patru echipe, cum prevedea regulamentul, la finală vor participa șase echipe, această fiind hotărîrea juriului republican care, impresionat de bogata activitate a formațiilor, a mărit numărul finalistelor cu încă două.

Despre desfășurarea finalei, veți afla amănunte într-unul din numerele viitoare ale revistei.

NICOLAE DOANĂ

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef-adjunct:
VIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

REDACȚIA: Piața Școlii nr. 1, București 33, Telefon 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. — 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

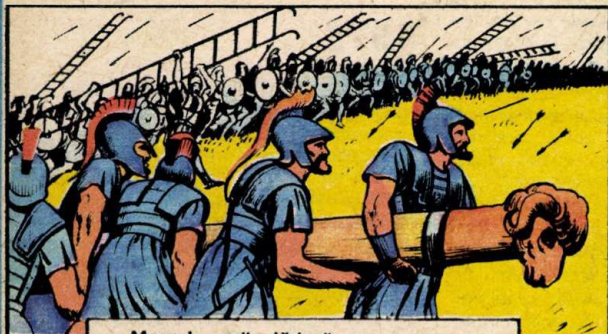
NEÎNFRÎNȚII

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

7

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: Trecind prin pământurile daco-geților, generalul macedonean Zopyrion pornește la asediul cetății Olbia. Dardanos, tinărul conducător get, pîndește necruțător oastea năvălitorilor, pe care a jurat s-o nimicească.

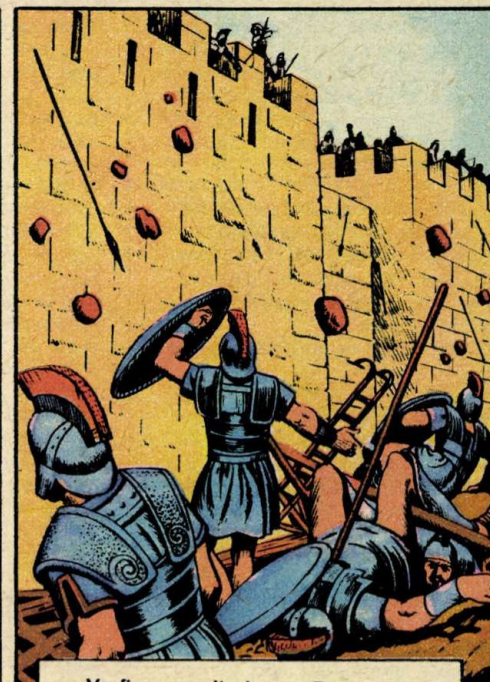
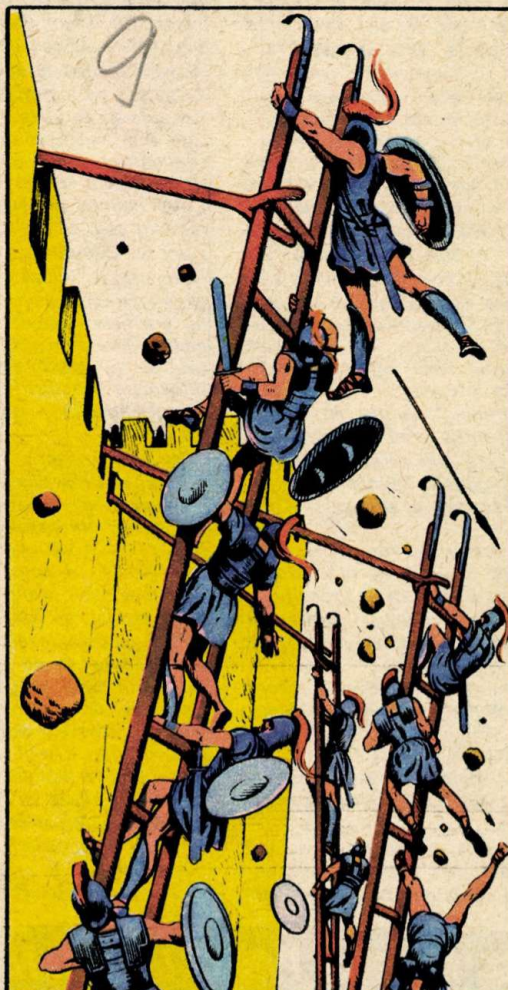
După un drum lung și anevoios, Zopyrion Impresură cetatea grecească Olbia.

Macedonenii dădura numeroase și puternice atacuri...

Dar garnizoana Olbiei se apăra cu îndrăjire.

Va fi un asediu lung... De ce întîrzie oare carele cu provizii?

Mă tem, Zopyrion. Convoiul străbate meleagurile geților. Ar trebui să trimitem un detașament...

În scurtă vreme, o puternică grupare macedoneană porni în întîmpinarea convoiului cu provizii.

Aici s-a petrecut un lucru cumplit...

La fel se va întîmpla și cu voi, dacă vă împotriviti!

Spune tot adevărul, macedoneanule.

Dacă nu primește merinde, Zopyrion va trebui să părăsească asediul Olbiei.

(VA URMA)

Pionieri și școlari!

**Faceți din anul școlar 1978—1979
un an de tot mai multe împliniri
în pregătirea pentru muncă, pentru viață!
Tuturor — mult succes la învățătură!**

37

JOI, 14 SEPTEMBRIE 1978,
ANUL XII (NR. 572)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Întregul nostru popor a urmărit cu viu interes recentele vizite de lucru pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, le-a efectuat împreună cu tovarăsa Elena Ceaușescu în județele Vrancea și Brăila.

Locuitorii străvechilor meleaguri vrâncene, ca și cei din județul Brăila, l-au întâmpinat pe secretarul general al partidului cu cele mai alese sentimente de dragoste și prețuire, cu vibrante manifestări de adeziune deplină la politica internă și externă a partidului și statului nostru, politică al cărei promotor neobosit este tovarășul Nicolae Ceaușescu.

În cele două județe, au fost vizitate întreprinderi industriale și unități din agricultură, a fost analizat — împreună cu activiști de partid, cadre din economie, reprezentanți ai oamenilor muncii — modul în care se desfășoară hotărârile Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale ale partidului, dându-se prețioase indicații pentru creșterea continuă a eficienței economice, a nivelului de trai al poporului.

Momentele culminante ale vizitelor le-au constituit marile adunări populare care au avut loc în municipiile Focșani și Brăila, adunări în cadrul cărora tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit importante cuvântări, subliniate cu puternice aplauze și urale de cei prezenți. Reflectând preocuparea statornică a conducerii partidului pentru analiza sistematică a stadiului îndeplinirii hotărârilor Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale, cuvântările tovarășului Nicolae Ceaușescu la cele două mari adunări populare au pus în evidență, paralel cu succesele dobândite în toate sectoarele economiei naționale,

direcțiile fundamentale ale activității de viitor pentru ridicarea activității economice și sociale la un nivel calitativ superior.

De la Brăila, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu s-au îndreptat spre municipiul Galați, unde înalții oaspeți au fost întâmpinați cu cele mai calde sentimente de

dragoste și înaltă prețuire.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, comandantul suprem al forțelor armate a asistat la exerciții și aplicații militare demonstrative cu trageri de luptă în zona Brăila-Galați.

*** RADAR PIONIERESC ***

PIONIERII IEȘENI ÎNTÂMPINĂ DESCHIDEREA NOULUI AN ȘCOLAR CU NOI FAPTE DE MUNCĂ PATRIOTICĂ

Apropiata deschidere a noului an școlar constituie, pentru pionierii ieșeni, încă un prilej de intensificare a muncii patriotice.

Cum e și firesc, în centrul atenției se află, în aceste zile, terminarea lucrărilor de renovare și de curățenie din cadrul sălilor de clase și al incintei școlilor. Acționând sub genericul «Școala noastră ca o floare», pionierii din localitățile Scheia, Butea, Lespezi, Siretel, Conțești, Suhu-

leț, Ipatele, Scînteia, Andrieșeni, Gura Bidiliței, Costuleni, Popești au dat și continuă să dea ajutor meșterilor în lucrările de renovare și de înfrumusețare a localurilor de școală.

Pionierii din Școala generală nr. 3 Iași (cartierul Dacia), precum și cei din școlile generale Miroslava, Coar-nele Caprei, Osoi (comuna Sinești), Gorban, Tuțora, Slobozia-Vale (com. Voinești), Tătăruși, Boureni (com. Moțca), Gănești-Tg. Frumos, Dagîta vor trăi, la 15 septembrie 1978, clipele emoționante ale începerii noului an școlar în localuri noi de școală, fiind mindri că și ei au contribuit din plin la terminarea construirii acestor

importante obiective social-culturale. La Valea Seacă, Podișu (com. Bălțați), Slobozia (com. Deleni), Dumbrăvița (com. Ruginoasa), Belcești, pionierii au pregătit o surpriză plăcută pentru prietenii lor, șoimi ai patriei din grădinițe. Pe lângă faptul că, în timpul vacanței, pionierii din localitățile amintite au ajutat constructorilor să termine noile localuri de grădinițe, ei au făcut curățenie, au ornătit și au aranjat toate lucrurile la locul lor, în așa fel încît grădinițele respective arată ca niște adevărate case din povești, în care, sîntem siguri, șoimii patriei se vor simți foarte bine.

În alte localități ieșene, pionierii în-

timpină deschiderea noului an școlar participînd la realizarea cît mai grabnică a unor alte obiective de interes cetățenesc, cum ar fi: construirea unor noi cămine culturale (la Bălțați, la Vinători-Paşcani), construirea de dispensare medicale (la Ruginoasa, la Cotnari), amenajarea unor baze sportive (la Golăiești, la Ciorțești, la Deleni, la Tibănești) etc.

Semne bune, de hărnicie pionierescă, în noul an școlar!

Pionierii DAN CORBU și VIRGIL STOICA

Subredacția «Ecouri pionierești ieșene»

În podgoriile C.A.P. de la LARGA JIJIEI s-au copt strugurii, ne vestește pioniera Mariana Rîmbu. Printre primii culegători, se numără și purtătorii cravatei roșii cu tricolor din localitate. Este vorba despre pionierii claselor V-VIII de la Școala generală Larga Jijiei, comuna Movileni.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

FIECARE PIONIER, UN BUN GOSPODAR !

Utilizarea rațională a materiilor prime, materialelor sau energiei are implicații profunde în viața fiecăruia dintre noi. În fiecare zi, noi și noi argumente vin să demonstreze că bunăstarea, satisfacerea tot mai înaltă a cerințelor întregii populații depinde de munca noastră, a fiecăruia, de modul în care știm să fim gospodari cu ceea ce ne aparține. Lipsa de spirit gospodăresc, indiferența, risipa sînt pe cît de neplăcute, pe atît de costisitoare.

Uneori, lucruri pe care le considerați fără importanță pot reprezenta — la nivelul întregii țări — adevărate valori. O bancă de școală ce nu mai necesită reparații datorită bunei păstrări, săliile de clasă menținute de voi într-o perma-

nență stare de curățenie, un caiet vechi păstrat pentru a-l preda în cadrul acțiunilor de colectare a deșeurilor și maculaturii înseamnă, în cele din urmă, economisirea unor importante fonduri. În același timp, astfel contribuiți chiar voi la crearea unor posibilități sporite de sporire a avutiei școlii, deci a voastră, cu noi materiale didactice dintre cele mai moderne.

Iată de ce trebuie să nu rămînem indiferenți la becul care arde fără rost, la mașina din atelier lăsată în funcțiune în timpul pauzei, la necesitatea menținerii curățeniei și întreținerii exemplară a locurilor unde învățați și lucrați!

Ing. IOAN VOICU

PATRIA CARE NE CREȘTE ȘCOALA CARE NE ÎNVAȚĂ

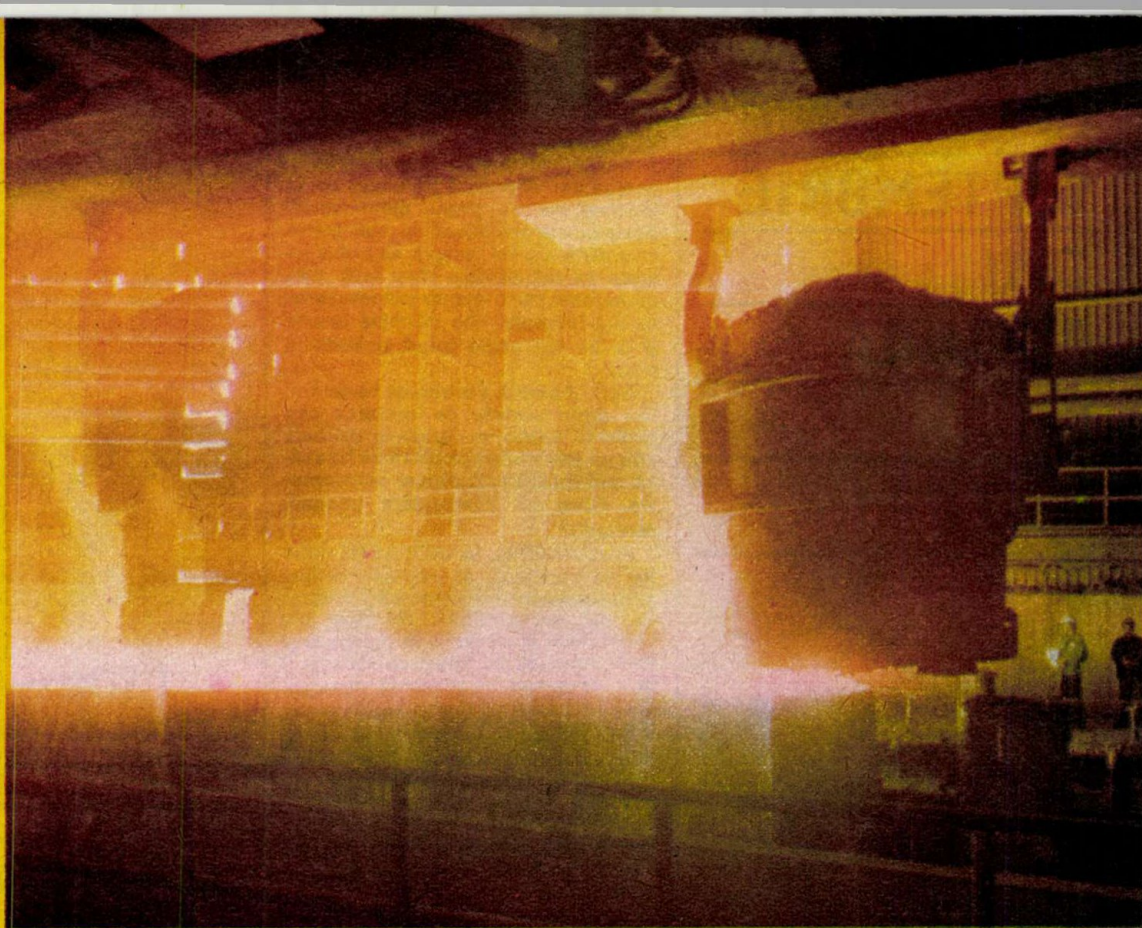
Cu mult înainte de începerea noului an de învățămînt, unitățile școlare au intrat în faza pregătirilor febrile și ample pentru ca la debutul unui nou an de activitate cu cartea, ele să primească așa cum se cuvine milioane de pionieri și școlari. Descifrăm aici sensul nobilei strădanii a educatorilor de toate gradele de pe întregul cuprins al României socialiste, aceea de a răspunde plenar și angajat chemării secretarului general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, de a face din fiecare an școlar o nouă treaptă, superioară, în instruirea și educarea tinerei generații, de a valorifica astfel pe deplin eforturile materiale pe care partidul și statul nostru le desfășoară pentru perfecționarea școlii românești.

Asemenea eforturi își găsesc mai întâi ilustrarea în creșterea bazei materiale a învățămîntului de toate gradele. Așa, de pildă, pentru necesitățile anului de învățămînt 1978—1979 au fost date în folosință noi localuri de grădinițe cu peste 16 mii de locuri, școli cu 2 300 săli de clasă, internate cu peste 27 mii de locuri, ateliere școlare cu aproape 10 400 locuri de muncă, peste 100 săli de gimnastică, școli speciale pentru 400 de elevi, case de copii cu aproape 1 800 de locuri. De altfel, pe întreg acest cîncinal, volumul construcțiilor școlare va fi mult mai mare decît în cîncinul anterior, probă elocventă a condițiilor superioare de care beneficiază învățămîntul românesc, în climatul fertil al integrării sale cu producția și cercetarea.

Și, după cum se știe, programul noilor edificii școlare nu epuizează sustinutele eforturi de dezvoltare și modernizare neîntreruptă a școlii românești. Creșteri superioare, atît sub raport calitativ, cît și cantitativ, înregistrează și activitatea editorială. Pentru noul an școlar, Editura didactică și pedagogică a pregătit elaborarea și tipărirea unui număr record de manuale școlare și universitare, cel mai mare din istoria învățămîntului românesc: circa 923 de titluri, într-un tiraj de 31,5 milioane exemplare. Dintre manualele școlare, peste 450 de titluri sînt lucrări noi și revizuite, iar restul se înfățișează cu îmbunătățiri substanțiale, operate potrivit noilor programe. Elevii aparținînd naționalităților conlocuitoare beneficiază de manuale redactate în limba maternă. Pentru anul 1978—1979, numărul acestor manuale depășește 200 de titluri. Manualele noi, îmbunătățite și perfecționate vor apărea și în limbile naționalităților conlocuitoare.

În ansamblul acestor pregătiri, dotarea școlilor cu noi mijloace de învățămînt (truse, aparate și echipamente tehnice, materiale audiovizuale, jocuri didactice etc.), ocupă, de asemenea, un loc central. Față de anul precedent, cele 626 titluri de truse, aparate, materiale audio-vizuale și alte mijloace de învățămînt, destinate elevilor în anul 1978—1979, reprezintă o creștere de 47 la sută. În acest context s-a prevăzut realizarea nu numai a unor cantități suplimentare de mijloace de învățămînt, corespunzător numărului claselor de elevi și noilor profile și specializări, dar și a unor mijloace noi, dintre care unele sînt creații ale pionierilor și școlarilor.

Iată doar cîteva premise materiale pentru ca, asemenea tuturor celorlalte sectoare de activitate din societatea noastră, fiecare an de învățămînt să însemne o etapă de eforturi mereu mai înalte și mai bine valorificate, o etapă calitativ superioară în evoluția continuu ascendentă a școlii românești contemporane.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

Oameni căliți la dogoarea șarjelor

«Cît îi trebuie unui om ca să fie fericit?» Am pus întrebarea asta la Combinatul siderurgic din Galați. Oameni pricepuți în menținerea «stării de sănătate» a furnalelor, precum Ionel Dan, Dumitru Tăbuș sau Constantin Mirea, comuniști cu toții, mi-au dat răspuns: «Nouă, atunci, ne lipseau doar... 200 de milimetri ca să fim pe deplin fericiti».

Curioasă măsură pentru o stare de fericire. Și totuși, dacă rememorăm momentele de atunci, nu-i greu să înțelegem evaluarea în milimetri a amintitului sentiment. Deci: zi de duminică. La datorie, echipa lui Dumitru Tăbuș. Ceilalți? Acasă. În papuci. În fața televizorului: ori la cinema. Telefonul i-a prins numai pe cei din fața televizorului: «Furnalul 5 ne dă de furcă. V-am și trimis mașina.» Mașina i-a cules pe toți, gata pregătiți. «Pregătiți și suflați, ne sugerează unul dintre cei în cauză. Așa cum trebuie să fie mereu cel care lucrează la intervenții. «Adică?», «Adică să spună totdeauna: prezent. Disciplina comunistă.»

Sînt alertați și oamenii lui Dumitru Tăbuș: «Luați-vă sculele și fiți gata pentru lucru la mare înălțime». «Tocmai acum?» replică cineva. «Cum adică, acum?». «Păi e în schimb exact sudorul care are rău de înălțime». «E clar că trebuie să rezist», sare chiar sudorul cu pricina. Nu-l obliga nimeni să urce la peste patruzeci de metri. Nimeni și nimic decît propria lui conștiință. Și a urcat.

Omul de la intervenție este totdeauna într-o nesfîrșită criză de timp. Nimeni nu-l cruță, nimeni nu-l iartă. Dar, mai ales, nu se cruță el. Timpul irosit la o intervenție, la furnal, înseamnă șarje. Șarje de fontă, iar furnaliștii le reamintesc mereu de răspunderea asta care apasă și pe

umerii lor. Furnaliștii erau și acum cu ochii pe cei de la intervenții. Privirile lor parcă îi biciuiau din urmă, le cerea să accelereze, să înlăture mai repede necazul ivit la furnal.

Foarte bine, dar cum? Trebuia ridicată o greutate de 18 000 de kilograme. «Am realizat pe loc instalații corespunzătoare, aflăm de la Ionel Dan. În trecut fie spus, la noi, nici nu pot face față decît oamenii cu idei. În orice împrejurare trebuie să afli soluția».

A început ridicarea celor 18 000 de kilograme. Sub privirile tuturor. Niciodată pînă atunci timpul nu cursese atît de greu. Cablurile rulau trosnind. Din adîncul lui, Furnalul 5 trimitea împrejur o parte din cele peste o mie cinci sute de grade. Încă o rotire și încă una. Încă un obstacol învins. Meșterul furnalist își și chemase deja oamenii la posturi, să facă preparativele pentru o nouă șarjă. Cînd, iată, cursa cablurilor s-a sfîrșit.

Mai erau exact 200 de milimetri! Exact atît cît să aducă fericirea deplină acestor oameni căliți la dogoarea șarjelor de fontă, de oțel. Din nou cursă înapoi. Din nou competiția ideilor. Din nou. «trebuie să reușim, trebuie să fie o soluție.» Se află soluția și, iar încep să ruleze cablurile. Trosneau grinzele macaralei improvizate, adăugite. Încă o rotire, încă una, și încă una. Spre dimineață, cînd furnaliștii au început munca la o nouă șarjă, ortacii lor de la intervenții plecau de lîngă furnal purtînd pe chipuri pecetea aceluia sentiment ciudat de îndrăzneală, de dîrzenie, de oboseală, de mîndrie, de mulțumire, care uneori se poate exprima într-un singur cuvînt: fericire.

ILIE TĂNĂSACHE

15 SEPTEMBRIE SAU BUCURIA DE A ÎNCEPE !

CONVORBIRE CU
PROF. DOCTOR DOCENT
ANGHEL MANOLACHE

RED.: Expresia «trece (sau trec) într-a V-a» (... a VI-a, a VII-a etc.) a intrat de mult în folclorul școlarului. Ea se asociază în trăirea acestora, cu un larg evantai de stări de spirit: emoție, grijă, neliniște sau bucurie, mândrie, senzația de-a fi mai mare etc. Care din aceste stări credeți că e mai justificată?

Prof. ANGHEL MANOLACHE: După vîrsta, temperamentul, experiența școlarului, oricare dintre aceste stări poate fi justificată. Mai important este să vedem care dintre ele se cuvine a fi dominantă. Aceasta este fără îndoială MÎNDRIA DE-A URCA ÎNCĂ O TREAPTĂ a biografiei de școlar, mîndria de-a simți că ai crescut. Ea naște încrederea în puterile proprii, dă impuls spre acțiuni îndrăznețe.

RED.: Iată o altă expresie foarte circulantă în aceste zile: «FORȚE NOI» (mai ales atunci cînd adulții — părinți, profesori — se adresează copiilor). Copiii vin din vacanță «cu forțe noi». Ce trebuie să înțelegem prin aceasta, din punct de vedere științific?

Prof. ANGHEL MANOLACHE: Sub raport anatomic-fiziologic, în acest timp prea scurt nu se produc schimbări spectaculoase. Desigur, copilul se odihnește, mai și crește puțin, organismul — și în primul rînd sistemul nervos — se întărește, se maturizează. Capătă deci plusuri de energie fizică și psihică. Schimbări importante se produc, totuși, dar în altă parte: pe plan psihologic. Adică: în vacanță, datorită unei activități mai diverse, mai dinamice, datorită deci PLUSULUI DE EXPERIENȚĂ PERSONALĂ ce-l prilejuiește vacanța, gîndirea lui se dezvoltă;

înțelege fenomene noi (mai ales în ce privește relațiile cu oamenii, cu viața), iar pe altele le adîncește. Dar mai ales, el descoperă în sine însuși surse și energii noi. A crescut doar cu 1 cm în înălțime, dar pe planul personalității poate crește nemăsurat de mult. E bine ca aceste zile de început să-i obișnuiască pe toți școlarii să-și facă ceea ce se cheamă o atență autoevaluare: ce s-a întîmplat nou cu mine însumi și la ce îmi poate folosi aceasta în viitor?

RED.: Fiindcă vorbim de forțe noi, îmi aduc aminte de remarcă des întîlnită conform căreia, în primele zile de învățatură, școlarii se bazează mai mult ca de obicei pe memorie. Cum să interpretăm această remarcă?

Prof. ANGHEL MANOLACHE: Înțeleg că dumneata ai vrea să-i certăm pentru aceasta. Într-o oarecare măsură da, dar nu întru totul. Nu doar din comoditate apelează ei la memorie și memorare. Să nu uităm că vacanța îl face pe școlar să-și piardă oarecum din antrenamentul muncii intelectuale. În mod firesc el trebuie să reintre în ritm și, pentru aceasta memorarea care îndeamnă la sistematizare e o cale potrivită. Trebuie să remarcăm însă că unii copii ignoră ciștigurile pe care le-a prilejuit vacanța: o imaginație mai bogată, spirit de observație, gîndire personală, atenție voluntară și involuntară mai dezvoltată — etc. și se întorc insistent și abuziv la aceeași unealtă: memoria. Forțele noi, despre care vorbeam mai sus, se află cu precădere în celelalte domenii și e bine ca școlarii să le evalueze cu grijă, să le utilizeze cu încredere (s.n.).

RED.: Li se dă de regulă școlilor acest sfat: porniți serios la treabă din primele zile. Este, desigur, un sfat bun. Cum am putea să-l justificăm o dată în plus?

Prof. ANGHEL MANOLACHE: Începînd din clasele a III-a, a IV-a, copiii încep să înțeleagă în adîncime semnificația preocupării lor fundamentale: învățatura. Experiența proprie, fiindcă să nu uităm: de-acum sînt școlari cu experiență, le spune că «cine se scoală de dimineață departe ajunge». Dar ei au adesea tendința de-a amîna: «este timp», «fac cutare lucru mai încolo» etc. Este necesar de aceea ca ei să se gîndească mai des nu atît la anul acesta școlar, cu materiile sale de studiu, cu profesorii săi etc., ci la biografia lor de școlari. Să înțeleagă că nu există ani școlari rupti unul de altul (fiecare cu catalogul său, bine că a trecut), ci o educație continuă, constituită din verigi (ani școlari) bine legate una de alta; verigi care nu pot să se realizeze decît prin celelalte. E ușor de izbutit acest lucru? Desigur, nu. Dar, pe lîngă aranjarea cărților în ghiozdan, este bine ca în aceste zile fiecare școlar să facă efortul de-a înțelege cît și cum a crescut și spre ce urmează să crească. Atunci, el va pleca spre școală cu sentimentul de liniște și bucurie al celui care simte că sunetul clopoțelului l-a găsit mai mare, mai puternic.

CELE 100 DE PROBLEME ALE LUI BOGDAN

Citind titlul acesta și privind și fotografia care înfățișează fără echivoc un școlar «în exercițiul funcțiunii» veți tresări a mirare: «Poate că e vorba despre anul școlar trecut, poate...» Nu, e o imagine de vacanță! Din vacanța pionierului Bogdan Săcuiu, clasa a VI-a, Liceul Dumitru Petrescu din București. Ce face el acolo? Rezolvă probleme de geometrie. «Vai!» vor gîndi aceia care asociază vacanța doar cu hîrjoana pe-afară cu miuțele la fotbal și cu... cartea în cui, «vai ce vacanță trebuie să fi avut băiatul ăsta!» Dar mai bine ascultați-l pe el însuși.

«La puțin timp după terminarea școlii, am plecat în tabără la Năvodari. Acolo

gura unui crater. Apoi am mers la Pătirlagele, la niște prieteni. Aici, într-o zi, ne-a apucat ploaia în pădure, eram după alune. Ne-am făcut singuri o colibă, cînd ne-am întors acasă, părinții mirați: «Pe-a colo n-a plouat?» că nu ne văzuseră uzi. Între timp am mai și citit... știți, mie îmi place poezia: Alecsandri. Topîrceanu dar am citit și Dumas, Jules Verne.

— Și cu problemele cum a fost?

— M-am înțeles cu Ovidiu Mincă, un prieten de-al meu, să facem pe timpul vacanței cite o sută de probleme din culegeri, sau din Gazeta Matematică.

— Și?

— Am făcut pînă acum 116. Cele mai

bune le-am trimis la gazeta, într-un plic. Adică în două — că prima dată am uitat să pun timbru...

Bogdan Săcuiu, pionier fruntaș la învățatură, prieten statornic al matematicii, începe acest nou an școlar nu atît cu gîndul de-a avea tot zece la matematică și la celelalte materii, ci cu dorința de-a face încă un pas — cît mai mare posibil — spre adîncile satisfacții ale învățaturii.

Bogdan, băiatul care pe lîngă faptul că a rezolvat 116 probleme, se prezintă la sunetul clopoțelului cu acumulările unei vacanțe pe care o poate invidia oricine.

m-am simțit grozav. M-am întors în București și am plecat apoi cu părinții în concediu. Din nou a fost foarte bine. După aceea am mers la bunici, în satul Cărpiniștea, județul Buzău. Zilnic aproape am făcut drumeții. De patru ori am mers la vulcanii noroioși, am intrat cu picioarele acolo, ca să văd cît e de cald și să mă conving că dedesubt nu e

ALĂTURI DE NOI CU INIMA ȘI CU FAPTA

PĂRINȚI

Mă numesc Dumitru Argint și sint ceferist. Am trei copii: doi dintre ei, Mihaela și Cătălin, trec în clasa a VI-a și respectiv a V-a. Cel mai mic, mezinul, pășește anul acesta pentru prima dată pragul școlii. Iată de ce emoția mea e mai mare decît alte dăți: am de-acuma în

faptele istoriei cu sentimentul că acestea li se adresează. Mă bucur întotdeauna cînd îi văd că știu istorie, că iubesc istoria. La acest început de an mă prezint, pentru a cîta oară? — trăind emoțiile începutului, emoțiile primului clopoțel. Mă impresionează mulțimea de copii ce-și poartă ghiozdanele spre școală și odată cu ele, speranțele de-a crește drepti, frumoși, puternici. Știu cît de mult așteaptă ei în acest efort de la mine, de la ceilalți colegi ai mei.

casă trei școlari. Primii doi învață foarte bine, mi-au adus doar bucurii. Dar Daniel, cum va învăța? E un copil ascultător și harnic, nu se poate să nu învețe la fel cu frații lui. Eu și soția mea ținem foarte mult ca ei să învețe bine. Noi muncim pentru ei, ne dăm silința să-i creștem cum se cuvine. Aștept deci anul acesta școlar cu emoția unui tată ce are trei școlari, cu speranța că voi trăi, împreună cu copiii mei pe care îi voi ajuta după puterile mele, bucuriile pe care le vor dobîndi în munca lor.

DUMITRU ARGINT
București

PROFESORI

Pot spune de pe-acum că, deși n-am o vîrstă înaintată, am experiență în profesiunea de dascăl: am lucrat cu copiii atît la ore, ca profesor, cît și în activitatea pionierescă, unde sint comandant-instructor. Vara aceasta am fost împreună cu ei și în tabără. Predau istoria și m-am obișnuit să nu fac nici o deosebire între sarcinile mele didactice și cele extrașcolare: știu că în orice împrejurare copiii trebuie să trăiască

Pagini realizate de **ILIE TRAIAN**

Pionieri și școlari!
În numărul nostru viitor va apărea
«CHEMAREA FORUMULUI NAȚIONAL AL PIONIERILOR»!

Amplu program pentru desfășurarea unei entuziaste activități pionierești, documentul îi cheamă pe toți pionierii și școlarii, pe pionierii-comandanți, pe pionierii instructori, la acțiune, alături de întregul popor, pentru îndeplinirea hotărîrilor adoptate de Congresul al XI-lea și Conferința Națională ale Partidului Comunist Român!

UN MANUAL NOU, O DISCIPLINĂ NOUĂ ȘI CHIPUL DE PE COPERTĂ

Constanța Ghicea trece anul acesta în clasa a IV-a la Școala generală nr. 2, Zimnicea. A primit de mult manualele gratuite pentru clasa a IV-a. Multe obiecte ca Citirea, Aritmetica, Geografia îi sint cunoscute din anii trecuți. Printre acestea iată însă și un manual cum n-a mai avut: cel de Istorie. Desigur, prietena noastră le-a răsfoit cu nerăbdare pe toate. Întreb dacă a dat o raită prin cartea de Citire și drept dovadă, Constanța Ghicea îmi povesteste cuprinsul uneia dintre lec-

turile manualului: «Caporal la nouă ani». Prietena ei, Doina, care trece într-a V-a, i-a povestit cam ce cuprind manualele noi și i-a recomandat cîteva lecturi.

Atenția interlocutoarei noastre însă e în bună măsură atrasă de manualul de Istorie. «Bănuiești, fără îndoială, cam ce cuprinde», mă adresez ei. «Da. Eu știu multe din istoria poporului nostru, însă acum le văd prima dată aranjate așa într-o carte.»

— Al cui este chipul de pe copertă?

Constanța zîmbește, ca un școlar căruia i se pune o întrebare prea ușoară: Desigur, ce școlar, fie el și în clasa a II-a, a III-a, nu cunoaște chipul aprig și impunător al marelui nostru Mihai Viteazul?

Succes la Istorie, Constanța Ghicea! Succes la toate materiile acestui nou an școlar — materii cu ale căror manuale te-ai împrietenit cu mult înainte de-a le pune în ghiozdanul ce le va urma, mîine, spre primul clopoțel.

TREI SECVENȚE PÎNĂ LA ORA... H!

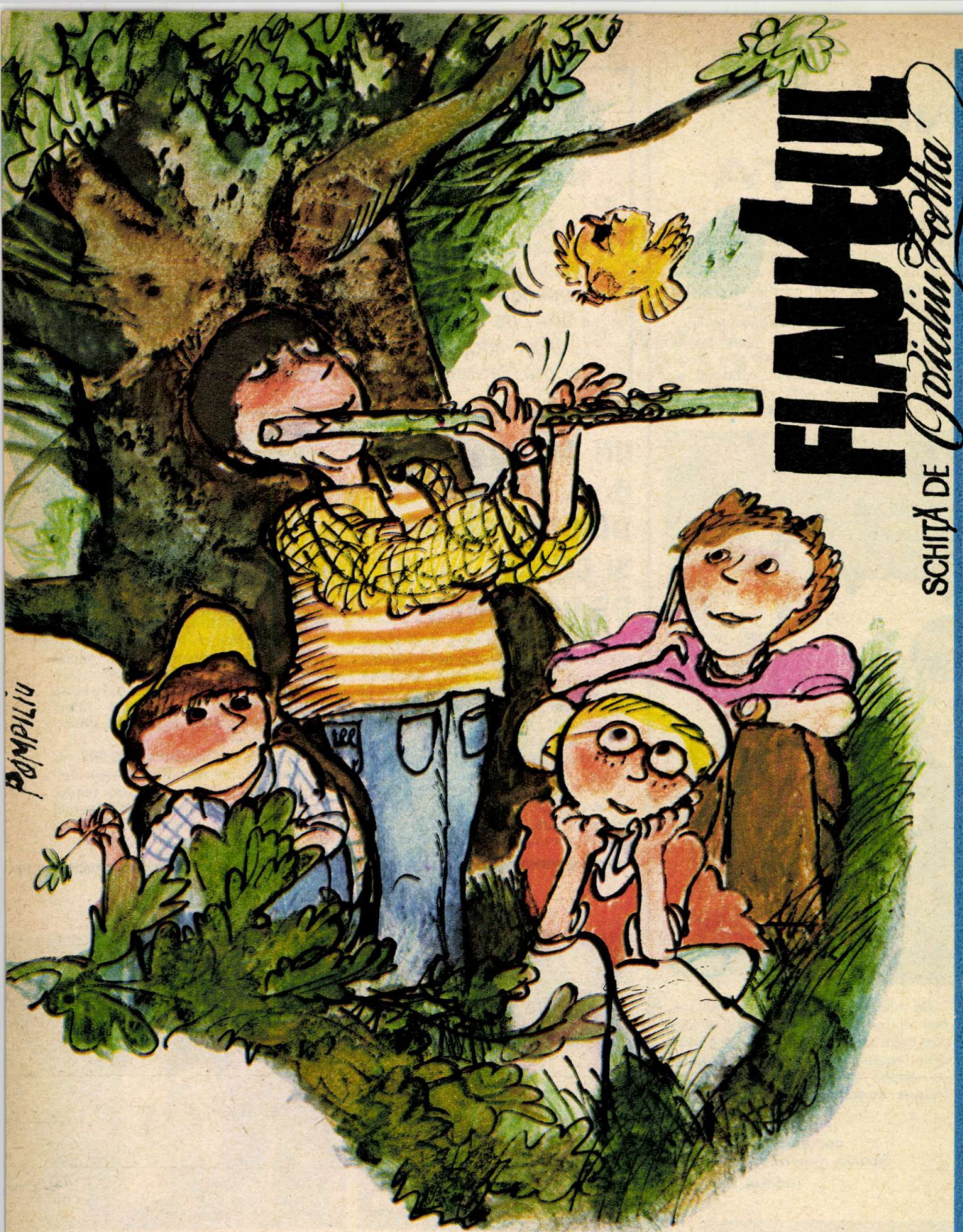

Foto 1: ACTIVUL PIONIERESC — SĂ FIE... ACTIV DIN PRIMELE ZILE! Toate uneltele noastre de muncă să treacă la acțiune de pe acum.

Foto 2: În Gara de Nord, la întoarcerea din tabără: începe școala.

Foto 3: AVANPREMIERĂ LA ZIUA ÎNCÊPUTULUI DE NOU AN ȘCOLAR: va fi soare și bucurie ca-n această imagine atît de familiară vouă.

Puiu Stroiă îi făcu semn să coboare mai repede, dar Dudică să fi vrut și n-avea cum; de-a lungul timpului, casa fusese adăugită și supraetajată fără un plan precis ajungând să prezinte o mare varietate de caturi, poduri și mansarde. Ca să poată ajunge la platforma lui cu porumbei și de-acolo înapoi, Dudică avea nevoie de patru scări și, bineînțeles, de timp. Puiu Stroiă, minte organizată și obișnuită să lucreze repede, îi sugera soluția optimă: așezarea platformei în curte, pe un fel de catarg telescopic, care să poată fi înălțat sau micșorat după dorință.

— Ai tu așa ceva acasă la tine? zise Dudică, receptiv la noutăți.

— Nu, pentru că nu mă interesează porumbeii, dar te pot ajuta.

Se cunoșteau mai mult din vedere,

știind prea puțin unul despre altul, așa că Dudică primi încrezător propunerea, nefiind la curent cu faptul că unul din obiceiurile lui Puiu era să facă tot felul de experiențe pe spinarea altora.

— Astăzi n-am timp, zise cu destul regret Puiu, dar trec eu zilele astea. Acum altceva mă interesează: îl aștepti pe Grigoraș?

— Da. Peste două ore. De ce întrebi, nu poate veni?

Puiu ocoli răspunsul:

— E o problemă, îți explic eu. Ce trebuia să faceți?

Dudică, scund și firav, se simțea intimidat lângă un băiat atât de înalt ca Puiu, voinic, impetuos și pe deasupra una din gloriile fotbalistice ale cartierului.

— Nu mi-a spus ceva precis dar poate

știe Trandafirescu, aranjase să ne vedem cu el.

— Care Trandafirescu?

— Ăla mic, Părăluță, care e și la școala de muzică, începu să explice Dudică, serviabil. Studiază la flaut, se zice că e foarte...

Grăbit, Puiu îl întrerupse, întrebând unde stă.

— Merg și eu, te conduc, se oferă Dudică, bucuros să se arate în lume în tovărășia lui.

Pe Părăluță nu-l găsiră studiind la flaut, ci alergând de la un capăt la altul al străzii, într-un maiou pe care scrisese singur, nu prea caligrafic, cu tuș roșu, «Juventus» și cifra 8, număr de mijlocas. Puiu îl privi cu milă — băiatul, subțirel și delicat, era lac de transpirație.

Da, urma să se vadă cu Grigoraș și cu

Dudică — salut, Dudică! — dar nu știa nici el prea exact de ce, adică știa cîte ceva, dar ar fi fost mai bine să-l întrebe pe Măndoiu, că și cu el trebuiau să se întâlnească. Nu-l știi pe Măndoiu? Aia dintr-a șaptea D, i se mai zice și Păpădie. Te duc eu la el. Vii și tu, Dudică? Haideți, poate dăm acolo peste Grigoraș și ne lămurim.

Puiu se întrebă, iritat, cît avea să mai umble de la unul la altul, și-i promise în gînd lui Grigoraș o corecție severă. Băiatul ăsta n-avea de gînd să se mai maturizeze? Ideea care-i trecuse cu o seară înainte prin cap reprezenta, după Puiu Stroiă, un exemplu inegalabil de nerozie. Să vii tu, Grigoraș, și să zici: — Puiule, am o rugămintă. Mîine să nu te duci la seră. — Cum să nu mă duc, începem să instalăm tocmai ce-i mai important, acoperișul. — Fă-mi binele ăsta: am nevoie să nu te duci. — Ai tu nevoie să nu mă duc eu?! — Stai să-ți explic. Dacă lipsesc, mi se fac tot felul de observații. Dacă lipsești tu, nu zice nimeni nimic, ai autoritate, ești serios, lumea o să-și închipuie că ai avut un motiv important, și în felul ăsta, pe lingă tine, scap și eu! — Ești de groază! Un raționament ca ăsta nu se înțîlnește în fiecare zi. Și de ce vrei să lipsești? — Am eu ceva, o să vezi, îți explic cînd o să fiu sigur. Ne-am înțeles? — Cu ce? — Cu asta, ca să nu te duci la seră. — Sterge-o, și să nu te mai prind cu propuneri de genul ăsta că nu sînt umbrela ta.

Măndoiu își merita porecla de Păpădie nu atît prin gingășia făpturii — era osos și deșirat — cît printr-o mare șfială și politețe. Poftiți în curte, luați loc pe bancă. Grigoraș? Da, sigur, îl așteptam. Dacă știi?... Îmi pare rău dar cred că mai informat e Mustață, care...

Puiu Stroiă îi tăia autoritar vorba: — Mai sînteți mulți? Eu am și altele de făcut, peste un ceas trebuie să fiu la seră, vă mai dau treizeci de minute.

În drum spre numitul Mustață, Puiu fu de cîteva ori pe punctul de a întoarce spatele grupului de «surcele» cum îi botezase în gînd, privindu-i cu ochi critic pe acești băieți care trepădau în jurul lui. Nu-i părăsi întrucît ar fi însemnat să contrazică o trăsătură a sa despre care știa toată lumea: cînd lua o hotărîre, o ducea pînă la capăt, și el hotărîse să aștepte și să neutralizeze motivul pentru care Grigoraș voia să lipsească de la seră.

Dar nici Mustață, nici Bercea Ion, nici Popescu Gheorghe, nici Vătășelu Constantin nu se dovediră în măsură să ofere detalii mulțumitoare; toți îl așteptau pe Grigoraș. Erau din clase diferite, unii nici nu se cunoșteau între ei, — școală mare, o mie cinci sute de elevi — pînă la urmă se strînseră vreo doisprezece, și Puiu se văzu nevoit să constate că singurul capabil să lămurească lucrurile părea să fie exclusiv Grigoraș. Furios și obosit, Puiu se uita la însoțitorii lui, chinuindu-și mintea să ghicească măcar aproximativ de ce îl așteptau pe Grigoraș. Om al deciziilor rapide, își consultă ceasul:

— La veniți voi cu mine, o să vedeți cum se face în mod științific o seră, poate chiar ne ajutați, că vă văd băieți voinici și deștepți, și pe drum îi telefonez lui Grigoraș că vă găsește acolo.

Nimeni nu avu obiecțiuni, cel puțin nimeni nu le rosti. Majoritatea erau niște necunoscuți pentru Puiu, în schimb, ei îl știau foarte bine, n-ar fi avut curaj să-l contrazică.

...Invelitorile transluceau întinse pe scheletul de metal alb lăcuit ca oglinzile. Noii veniți nu se dovedeau prea îndemnatnici, totuși prezența lor se dovedi indiscutabilă, aceștia scutindu-i pe colegii lui Puiu și ai lui Grigoraș de a mai

căra de colo-colo materiale și scule. Erau serviți cu precizie și respect de către neașteptații ucenici.

—Nu pune pariu că pierzi, zise Puiu. Ca să nu mai spun că obiceiul de a paria e stupid.

—Atunci îmi dau cuvîntul. Pe cuvîntul meu! zise Grigoraș.

—Îți dai degeaba cuvîntul. N-o să scoți niciodată din ăștia o echipă de fotbal.

—Ba o să scot. V-ai deprins cu ideea că numai unii știu să joace, adică tu și ăilalții bombăni Grigoraș. Din fiecare clasă rămîn doi-trei pe dinafară, mereu aceiași, «surcele», cum le zici tu, să caște ochii de pe tușă. I-am adunat să ne facem o echipă a noastră, o echipă care într-o zi o să le bată pe toate.

—Interesant. Și cine are să-i învețe să joace? Tu, care ești o...

—...o surcică? Zi, dragă, că nu mă supăr, mi-ai mai zis. Da. Eu pe ei și ei pe mine. O să învățăm împreună, o să facem antrenamente melodice, am eu o carte, un fel de manual de fotbal.

—Nu cumva se intitulează «Învățați să vă rupeți picioarele fără profesor»?

—Rizi tu, rizi, dar îți promit că peste un an o să te rogi să joci la noi.

Puiu Stroia, cunoscut și prin faptul că avea o replică promptă, deschise gura, să-l pună la punct, dar Silvia îi făcu, poruncitoare, semn să tacă. Osteniți — lucrau de două ore — se lungiseră cu toții pe săbiuțele moi și călduțe ale ierbii, și Părluță Trandafirescu începu să cînte la flaut. Delicatul instrument reflecta orbitor razele soarelui, iar melodia era foarte frumoasă, neobișnuită, calmă, visătoare, probabil din concertele pe care le studia el, nesemnând cu bubuitul muzicii imprimate pe casetele lor. «Curios — se gîndi Puiu — cît de bine cîntă surci... băiețașul ăsta. Oare ar putea să mă învețe și pe mine să umblu la acordeonul ăla pe care mi l-a făcut cadou de ziua mea acum cinci ani tanti Amelia și nici pînă azi n-am reușit să scot din el măcar trei note ca lumea? Ia să stau de vorbă cu Părluță.»

Vitrina cărții

prezintă DAN MUTAȘCU

În colecția «Colocvile adolescenței» a apărut nu de mult o binevenită carte semnată de profesorul și omul de condei George Șovu. Titlul ei? **Declarație de dragoste.**

Cartea ieșită de sub stema de teasc a Editurii Albatros are direcție pedagogică și e scrisă frumos, curgător, limpede.

George Șovu nu e, de altfel, la prima carte tipărită. În 1974 i-a apărut volumul «Cadența generației», iar în 1976 cel intitulat «Scrisori de acreditare».

Se pare că «Scrisorile de acreditare» ale pedagogului-scriitor au fost... admise, fiindcă, ritmic, deci după încă doi ani, acum, în 1978 i-a apărut cea de a treia carte sensibilă, conturînd noblețe în înțelegerea vieții.

Prin noua sa carte profesorul și condeierul George Șovu face o «declarație de dragoste» vieții, iubirii ca și înțelegerii dintre generații, speranței, de vreme ce scrie cu un entuziasm ce-l readuce la vîrsta eroilor săi: «Probabil că dragostea este cel mai minunat, cel mai de preț sentiment al nostru, al oamenilor...» E dragostea pentru patrie, pentru muncă și creație, pentru oameni, pentru frumos, pentru natură.

Și adaugă: «Toată căldura din jurul nostru, toată lumina și bucuria vieții ni le aduce dragostea. Fără ea n-am observa soarele răsărind...»

Sînt în cartea profesorului George Șovu pasaje pure ca roua.

CÎT VEZI CU OCHII, CÎMPIA..

ESCHİȚĂ DE EMIL MUNTEANU
PETEROVESCU

Era o clădire mică și curată, cu geamuri joase, luminate doar în parte, cu numai cîțiva oameni prin preajmă. N-am văzut nici un cunoscut și de altfel nici n-aveam de unde cunoaște pe cineva, așa că am rămas să privesc șirul vagoanelor ce se așteptau în inima cîmpiei.

— Fii binevenit, băiatule.

M-am întors și i-am privit în tăcere fața arsă de soare, ochii mari, străluiți de sprîncene stufoase, buzele aproape vinete care s-au deschis într-un zîmbet larg, lăsînd la vedere dinții mari, îngălbeniți de tutun. Privirile mi-au alunecat spre mina în care toarta felinarului părea o biată sîrmuțică prinsă în ghearele unui clește.

— Pînă în sat sînt vreo doi kilometri de întineric. Cu el ajungem mai lute.

Și înălță felinarul pînă în dreptul capului meu. Apoi o luă înainte printre ierburile ce creșteau în voie de-a lungul liniei ferate. Cîrînd am ajuns în cîmp și tălpile subțiri ale sandalelor începură să se afunde în stratul gros de praf ce acoperea poteca. La jumătatea drumului s-a oprit și m-a întrebat:

— N-ai obosit?

Am dat din cap în semn că nu, dar în bezna ce ne împresura n-aveam cum să observe gestul meu. Sau poate așa o fi tradus mușenia mea, căci de îndată și-a continuat drumul, fluturînd deasupra ierburilor lumina galbenă ce se prelingea prin pătratele de sticlă. Căutam în bezna un punct fix de care să-mi agăț privirile, însă împrejurimile păreau o mare nesfîrșită, fără ca măcar o pală de vînt să încerce a-i însufleți valurile.

Din depărtare s-a auzit lătratul unui cîine, apoi un altul și un altul, anunțînd parcă din casă în casă apropierea noastră. Primele lumini pe care le-am zărit păreau că țîșnesc din pămînt și se opresc la suprafața lui.

— Aici odihnește bunicul, împuscat în răscoala din 1907. Și tot aici îi îngropată și ranița lui bătrîn; trupul i-o rămas undeva prin cîmpia Oituzului. Într-o zi, dacă-i vrea, îi-oi povesti ce și cum a fost.

Am pornit mai departe, agățîndu-mi privirile în siluetele negre ale crucilor de lemn, unele drepte, altele într-o rină, aplecate parcă să asculte poveștile din adîncuri. Nici nu știu cînd am ajuns în inima satului. După bezna prin care trecusem, luminile de neon și cele ale becurilor din pridvoarele caselor veneau neprietenoase, lovindu-mi dureros ochii. Cîinii de prin curțile aliniate de o parte și de cealaltă a drumului, semnalau rubedeniilor aflate pe ulițele lăturalnice despre trecerea noastră, comentînd în limba lor neînțeleasă evenimentul dinaintea nopții.

În fața porții ne aștepta Găvrus. Miria și lătra neștiind ce atitudine să adopte. Cred că ideea prieteniei, care avea să ne lege s-a născut mai întîi în mintea lui de cîline, căci, fără nici un îndemn, m-a mirosit și s-a satisfăcut probabil de cele constatate a început să chelălăie și să-și fluture coada stufoasă. Mi-am învins teama și l-am atins cu podul palmei, apoi l-am mîngiat pe cap, sfîrșind prin a-l cuprinde în brațe. În acel moment am auzit un glas de femeie:

— Doamne, mare minunăție!

Abia a doua zi aveam să aflu că de Găvrus n-a reușit să se atingă nici unul dintre copiii satului, el, dulăul, fiind scotit un animal de-a dreptul periculos.

*

La lumina zilei toate mi-au apărut altfel. M-am strecurat pînă la marginea grădinii iscodind prin copertina de frunze rotunde, pe alocuri îngălbenite de soare, ce proteja castraveții și dovlecii. Apoi am alergat prin iarba încărcată de rouă pînă la fîntina de lîngă poartă. Strada mi se părea caldă, prietenoasă, cu toate că pe întinsul asfaltului nu se vedea tipenie de om. Nici în curțile vecine, inundate de verdeață, nu se zărea nimeni, ca și cum satul ar fi fost pustiu. Simteam cum treptat, treptat, o liniște profundă și binefăcătoare se pogorîra asupra mea, îmi pătrunde întreaga ființă, alungînd teama și îndoielele. Îmi

părea rău că mama mă ținuse de parte de bunic. «N-are ce căuta la țară — îi striga tatii. Copilul trebuie ferit de tot ceea ce poate dăuna educației lui». Și așa, vară de vară, rămîneau în oraș printre cărțile ce-mi erau selectate numai de mama, cu plimbările «ordonate după ceas» prin Cișmigiu sau Herăstrău, unde începusem să cunosc fiecare alea, fiecare statuie, ba chiar și cite bărci are debarcaderul...

Chemarea bunicii mi-a întrerupt gîndurile. Lipită de șirul celor patru odăi, bucătăria era o încăpere joasă, cu un singur geam, sub care fusese așezată o măsuță rotundă cu trei picioare și scaune ce-i semănau întrutotul. Bunica își făcea de lucru în jurul unei ciuperce imense din lut, așezată direct pe pămînt. Oare ce ascunde dedesubt?

— Așa se face plinea prin părțile noastre. La țest O să-ți placă, ai să vezi.

Și bunica a avut dreptate. Ceea ce a scos ea de sub ciuperca de lut nu semăna cu nimic din ce mîncasem pînă atunci, nici ca formă, nici ca miros, nici ca gust. Am mîncat toți trei, apoi bunicul m-a luat la vie. Cînd am ajuns în cîmp a ridicat mina și a întins-o într-un gest larg.

— Cît vezi cu ochii, băiete, e Bărăganul. Cîmpia noastră.

Nu știu unde citisem că Bărăganului i se mai spune și grînarul țării, că el înseamnă pline.

— Și oameni, m-a completat bunicul. Și ce oameni!

OMINĂ ÎN MARE

Cel mai mare zăcămint metalifer din lume se află pe fundul Oceanului Pacific, la nord de ecuator. Este vorba despre o celebră aglomerare de noduli polimetaliici răspândiți pe milioane de kilometri pătrați și conținând metale de cea mai mare însemnătate pentru industria modernă: nichel, cupru, magneziu. Rezervele ar putea satisface nevoile omenirii pe 6 000 de ani... dar se află la adâncimi de 5 000—6 000 m!

Originea nodulilor este controversa-

tă. Au fost avansate mai multe ipoteze. Prima se referă la particulele minerale eliberate din solul erodat al continentelor și antrenate în mări de apele fluviilor. Se obiectează însă că zăcămintele cele mai de seamă din Pacific se află în zone protejate de aportul continental prin bariere naturale — falii sau munți submarini.

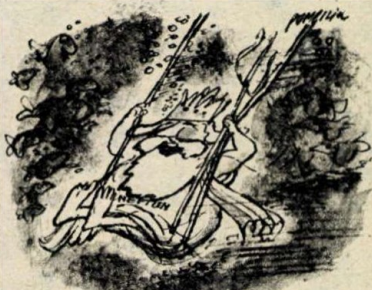
A doua sursă ar constitui-o vulcanii din fundul oceanelor, apți să reverse mase uriașe de soluții minerale. Cum însă zonele cele mai bogate în noduli polimetaliici se află la mari distanțe de centrul vulcanismului submarin, nici această ipoteză nu pare probabilă.

Cea de-a treia mizează pe aptitudinea animalelor microscopice formind planctonul de a extrage și concentra elemente metalice dizolvate în apă, elemente care se încorporează în scheletul micilor vietăți. După încheierea ciclului vital al acestora, scheletele suferă diverse modificări fizice și chimice în cursul lungului voiaj pe care îl reprezintă pentru ele o cădere de 6 000 m. Din aceste procese face parte

și integrarea repetată în alte organisme de acest fel. Varietatea proprietăților fizico-chimice ale oceanului la diferite adâncimi joacă și ea un rol în ciclul transformărilor, în al căror final fragmentele microscopice de metal se concentrează în jurul unor nuclee — un fragment de rocă, de coral, un dinte de rechin etc. Marile câmpuri de noduli polimetaliici corespund unor ape foarte bogate în plancton, ceea ce ar putea să indice că ipoteza este corectă.

Rămâne marea problemă tehnică a extracției la mii de metri sub apă. În principal se studiază două tehnici: ridicarea hidraulică, bazată pe capacitatea unui curent de aer comprimat de a smulge nodulii de pe fundul mării, și dragarea. Acest ultim procedeu ridică numeroase probleme, cele două jumătăți ale cablului fără sfârșit încurcându-se adesea. Se are în vedere utilizarea a două nave distanțate la mai mulți kilometri, circulând cu aceeași viteză și în aceeași direcție.

Greutăților tehnice ale întreprinderii li se adaugă investițiile uriașe pe care aceasta le pretinde. Omenirea va găsi însă atât soluțiile tehnice cât și resursele necesare punerii în valoare a celei mai bogate rezerve metanifere de pe planeta noastră.

UN CONSTRUCTOR din München (R.F.G.) a inventat o vîslă specială care permite vîslirea cu fața înainte și astfel evitarea comoda a obstacolelor.

Joiana ÎN LABORATOR

Cercetătorii australieni au pus la punct un numărator capabil să înregistreze masticția unei vite. Experimentarea lui a oferit o puzderie de date interesante. Astfel, o vacă mestecă de pînă la 76 000 de ori pe zi. 40 000 dintre aceste mișcări servesc rumegatului. Un animal consumă zilnic între 40 și 70 kg de nutreț, mesele sale durînd între 400 și 720 de minute. Vacile au o preferință netă pentru ierburile avînd o înălțime de 30 cm.

Sînt date de mare importanță pentru specialiștii în creșterea vitelor, care-i vor ajuta să îmbunătățească regimul de alimentare a acestora și să amelioreze pășunile artificiale.

ROMAN FOILETON

COMOARA DIN MUNT!

de SEVER NORAN

„Punctulețul”

lui Nicolae Dragotă (XI)

Fănel Dragotă nu putea dormi. Se zvîrcolea în patul lui de parcă ar fi fost pe jeratic. Nu vruse să spună prietenilor săi ce îi trecuse prin minte auzind cuvîntul «Luci», pe care-l rostea, în timpul delirului, unchiul lui Mihai Pavica.

«Tanti Luci este secretara tovarășului inginer șef Grecu. Prin dînsa îmi trimite timbrele care-i prinosesc sau pe care nu vrea să le oprească pentru dînsul. Ce legătură poate să fie între tanti Luci și unchiul lui Mihai, cel care a fost rănit de «Omul cu umbrela»? Se cunosc, oare? De ce îi rostește mereu numele?»

Cîteva clipe încetă să se mai gîndească. Îi era cald. Dădu la o parte pătura și rămase acoperit doar cu cearceaful. Deschise ochii și privi prin geamul încăperii spre cerul spuzit de stele.

«La ora asta, poate că au apărut zinele, în poiana aceea, gîndi el. N-ar fi bine, oare, să mergem și să dormim o noapte pe Crémenea, de unde am putea să le vedem? Profesorul de chimie ne-a spus ceva în legătură cu flăcările care joacă deasupra comorilor îngropate în pămînt. Se formează niște oxizi, care degajă gaze și în lumina lunii par niște flăcări... Înainte vreme se credea că flăcările acelea sînt zine. Basme. Legende... Adevărul e că, dacă acolo, în poiana, apar flăcări, atunci există o comoară. Comoara lui Brâncoveanu, a domnitorului căruia turcii îi spuneau Atin-bey, adică, «prințul aurului». Asta ne-a spus-o profesorul de istorie, tovarășul Călinoiu. Da. Pentru a descoperi comoara va trebui să dormim sus, pe Crémenea, cîteva nopți. Să facem, adică, o mică tabără de vacanță. Dar, oare, vor avea curajul și ceilalți, să doarmă acolo? De Sebastian nu mă îndoiesc. E îndrăzneț. Mamă-sa îl lăsa singur în casă de cînd era mic. Nu se teme de întuneric. E mai cu... picioarele pe pămînt decît ceilalți. Ovidiu e însă altfel. Are prea multă imaginație. Mihai e de vîrsta mea. Nu-i fricos. Are treisprezece ani... Da! Trebuie să dormim o săptămînă pe colțul de munte care străjuiește Poiana Zinelor. Așa vom descoperi comoara...»

Se răsuci în pat și respiră adînc. Probabil că tatăl său, care dormea în camera alăturată, îl auzea foinduse, că veni lîngă patul băiatului.

— Ce e cu tine, Fănel? Nu poți dormi, precum vîd. Te doare stomacul?

- Nu, tată.
- Atunci?
- Mă gîndeam și eu...

— La ce te gîndeai?

— Păi... la comoara aceea a lui Brâncoveanu. Ți-am povestit. Știi, aceea din «Poiana Zinelor». Ar trebui să dormim acolo, pe Crémenea, să vedem dacă se ridică flăcări din pămînt...

Nicolae Dragotă își mingiile feciorul pe frunte.

— Din cauza asta nu dormi? Doar din cauza asta?

— Nu numai de asta, tată. Mai e ceva.

— Hai, spune.

— Nu știu dacă ai aflat, dar unchiul lui Mihai Pavica, adică fratele lui nenea Stoian, care lucrează la întreprinderea unde ești portar și-a re-

venit. Adică, ba își revine — dar nu-și amintește mare lucru, mai ales din ultima vreme — ba cade iar în somnul acela de om bolnav și aiurează.

— Am auzit că și-a revenit, oarecum.

— Dar nu știu dacă ai aflat ceva: cînd aiurează, rostește uneori un nume: Luci.

— Ei, și? Ce e cu asta? Așa o fi chemînd-o pe soția lui.

— Tocmai că... nul Mihai ne-a spus că nu e căsătorit.

Cîteva clipe se scurseră în tăcere.

— Nu înțeleg unde te duce gîndul, spuse Nicolae Dragotă, într-un tirziu. Ia spune, ce-ți trece prin minte?

ELEVI LA ȘCOALA MARILOR PERFORMANȚE

LA TOPLIȚA, ÎN AUGUST, 110 SPERANȚE OLIMPICE ALE ÎNOTULUI NOSTRU AU AVUT POSIBILITATEA SĂ FACĂ NOI PAȘI PE DRUMUL MĂESTRIEI SPORTIVE

În orașul de la poalele Călimanilor, pe malul Mureșului, la Toplița, canicula caracteristică lunii august era mai puțin simțită decât la București sau pe litoral. Ceața din fiecare dimineață prevestea, totuși, zile trumoase, tocmai bune pentru desfășurarea activităților taberei de înot, sugestiv denumită «Speranțe olimpice» (organizată de C.N.O.P. împreună cu C.N.E.F.S. — Federația română de înot). Și-au dat întâlnire aici cei mai talentați inotatori (între 8 și 9 ani) din județele Arad, Bihor, Cluj, Constanța, Galați, Hunedoara, Maramureș, Mureș, Prahova,

Timiș și municipiul București. Pregătirea sportivă, în vederea participării la competițiile din cadrul «Daciadei» precum și... odihna activă — iată ce și-au propus organizatorii să le ofere tinerilor înotători, în tabăra de la Toplița.

«Știu acești copii să înoate?» — întrebau, când prin viu grai, când din priviri, locuitorii orașului ca și turiștii, văzând grupurile de mici înotători «înarmați» cu halate, prosoape și căști de înot, îndreptându-se spre bazinul cu dimensiuni olimpice al «Strandului tinerețului». Răspunsul celor 110 pionieri și soimi ai patriei a fost cit se

duce, adică, la dînsa... Nu cumva i-ai spus de semnul acela, de «punctulețul» dumitale?

Nicolae Dragotă îi mîngîie fruntea. — Nu, Fănel. Nu i-am spus. Uff, că multe îți mai trec prin cap! Se vede treaba că filmele și cărțile de aventuri îți-au împuiat mintea cu tot felul de idei. Ca să te liniștesc, trebuie să-ți spun că «tanti Luci», cum îi spui tu, e în serviciul nostru doar de citeva luni. Și nu prea m-am dat în vorbă cu dînsa despre această... această idee a mea cu «punctulețul». A, dacă ar fi vorba de cealaltă secretară... Cealaltă secretară...

Tatăl lui Fănel se opri. Băiatul simți că se petrece ceva, că taică-su își amintise ceva... Așteptă să audă continuarea. Și aceasta veni, după citeva clipe.

— Acum vreun an... hm... hm... parcă i-am spus fostei secretare... tovarășa Grigoriu... Da, da! Ei i-am spus. Exact! Uite, acum îmi amintesc. I-am zis ceva, așa, pe departe...

Tăcu iarăși, ca pentru a-și crea răgazul de a-și aduna amintirile. — Da, E singura căreia i-am spus ceva. Dar pe tovarășa Grigoriu, care-i acum la serviciul «relații cu publicul», n-o cheamă Luci. Hm! Sau... mai știi? Uite ce e, Fănel. Deocamdată, e vremea să te culci. Miine voi vorbi cu maiorul Bota. Cred că e cel mai bun lucru. Mda. Hai! Nani, băiatule!

Nicolae Dragotă își înveli feciorul, își mai trecu mîna peste fruntea acestuia, ca o mîngîiere, apoi se duse în camera lui. În mintea sa stăruia o întrebare: «Dar dacă pe tovarășa Grigoriu o cheamă și Luci?»

(Va urma)

poate de elocvent: nu numai că știu să înoate, dar majoritatea lor stăpînesc perfect tehnica în cele patru procedee, obținînd rezultate meritorii la concursurile de verificări și la concursul final «Tineri speranțe».

Mi s-a părut, apoi, deosebit de interesantă, urmărirea conlucrării dintre profesor și elev, felul cum recepționează înotătorul comenzile antrenorului, întrebările prompte ale copiilor după parcurgerea distanței stabilite — «Cît a fost?» — și răspunsurile scurte care constau în citeva cifre și un «bine» sau «slab»; ieșirile copiilor din apă, după 4—5 kilometri parcurși, obosiți de efortul depus, dar cu mîndria muncii împlinite.

Dar iată și cîștigătorii concursului final:

Fete — categoria 8 ani: 1. Ana Man — Baia Mare; 2. Marusia Pavel — Galați; 3. Otilia Ghelase — Galați. **Băieți** — categoria 8 ani: 1. Cristian Coteș — Baia Mare. 2. Octavian Tache — București; 3. Narcis Stoinoiu — Galați. **Fete** — categoria 9 ani: 1. Mihaela Filipaș — Arad; 2. Claudia Sereș — Baia Mare; 3. Mihaela Bontea — Galați. **Băieți** — categoria 9 ani: 1. Samuil Weber — Hunedoara; 2. Adrian Birnea — București; 3. Mircea Tusan — Baia Mare.

Am reținut și citeva rezultate promițătoare: **Claudia Sereș — 421 la 50 m spate, Mihaela Filipaș — 392 și Samuil Weber — 366 la 50 m liber.**

După concurs, primele impresii: «La «Cupa speranțelor», desfășurată la sfîrșitul lunii iulie la Baia Mare — ne spunea Ana Man, o fetiță micuță, mereu zîmbitoare — am obținut două locuri înțîi. În rest m-am clasat pe locurile doi și trei, concurînd la toate cele patru procedee. Mă bucur foarte mult că la Toplița am cîștigat la toate procedeele incluse în concurs».

Și iată și părerea antrenorei Gica Deac de la Baia Mare: «Deoarece această tabără pionierească de înot a fost organizată după concursul «Cupa speranțelor», și pentru că pînă în decembrie nu mai avem nici un concurs, i-am acordat o importanță deosebită, urmărind în mod special corectarea greșelilor de tehnică și menținerea unui grad optim de antrenament. Iată de ce consider că tabăra «speranțelor olimpice» ale înotului nostru a fost bine-venită, realmente utilă».

Chiar dacă în tabără pionierii au participat zilnic la două antrenamente — deci în centrul preocupărilor lor a stat pregătirea sportivă —, s-a găsit timp și pentru excursii în împrejurimi la stațiunea Bradul, la Lacul Roșu și la Borsec. Programele cultural-artistice bogate în cîntece pionierești și recitări de poezii patriotice, oferite pe rînd de cele șase detașamente, au scos în relief și citeva talente artistice.

Odată cu organizarea de către C.N.O.P. a primei tabere de acest fel — anul trecut, la Oradea — s-a produs un salt spre calitate și în înotul pionieresc de performanță. A trecut perioada selecționării și pregătirii întâmplătoare. Intenția C.N.O.P. este permanentizarea organizării acestor tabere în colaborare cu C.N.E.F.S. Se așteaptă, totuși, mai mult sprijin și din partea Federației române de înot, care va trebui să asigure organizarea și desfășurarea unui program sportiv cit mai corespunzător, precum și urmărirea evoluției micilor înotători pe calea devenirii lor din categoria «speranțe olimpice» în adevărate valori olimpice ale înotului românesc.

ȘTEFAN S. IOSIF

LANTERNA MAGICĂ

EPISODUL X

Cronicar: VIOREL BURA

Ca înainte de oricare culcare aveam chef de glume, dar era tirziu, noapte. Hotărîm totuși să ne culcăm. În cort era călduț pentru că ardeau ambele ochiuri ale aragazului. Ne cuibărim în cite doi saci fiecare, punem cele două pături peste noi. Eu dorm cu fața spre rîu, tovarășul profesor «la perete», ceilalți în mijloc. Mai stăm vreo jumătate de oră la povești și glume. În interiorul cortului parcă nu ne mai simțim în pesteră. În cort s-a încălzit bine. Ne potrivim ceasurile, stingem aragazul și «tragem pe dreapta».

Duminică, 31 iulie. După aproape 11 ore de somn, ne sculăm flămînzi ca niște lupi. Dacă nu ne era foame, poate mai dormeam. A fost cea mai odihnitoare noapte din expediție. Acum nu ne-a mai trezit soarele la ora 8. Nu ne-a trezit nici frigul și nici gălăgia.

Am mîncat repede și bine și am plecat să vizităm pesteră. Pentru început, galeria rîului principal care este puternic concreționată și care în timp neploios reprezintă cursul principal. Izvorăște din adîncime. (Galeria pe care am venit noi, pe timp neploios, e afluent, iar pe timp ploios este cursul principal).

Am vizitat apoi galeria de pe dreapta, din fundul peșterii. O galerie frumoasă tripluramificată, unde într-o sală, doi dintre noi au lunecat și au căzut, dar fără să se lovească.

Am trecut în a doua galerie, din dreapta, cu trei ramificații. Una dintre ele era la capăt alții de ramificată, cu o orămadă de hornuri și dărîmături, prin care curge o ploaie torențială care ne-a și dezorientat! Noroc că doi înși au rămas jos în galeria «principală».

Aproape de ieșire am găsit o sală mare, înclinată, cu scurgeri puternice. În final am vrut să forțăm sifonul, dar n-am făcut-o din două motive. Unul că apa e mică, rîul foarte lat la sifon și tavanul intră în apă. În al doilea rînd și cel mai important, Gheorghe Maghiar, care trebuia să pună costumele în timp ce tovarășul comandant a fost la aprovizionare, l-a pus doar pe cel de doc cu nălon care îi este mic tovarășului comandant (a intrat la apă). Deci, ne-am întors la cort, am mîncat repede, am împachetat în grabă și, înainte de a pleca, am făcut două fotografii cu ajutorul unei lămpi cu magnetiziu. Cîrînd am ieșit din galeria principală și am intrat pe galeria noastră meandrată, căreia am hotărît să-i numărăm meandrele. Am ajuns repede, dar cu greu, la galeria sală, unde ne-am lăsat bagajele și am pornit pe galerie în sus. Pe podea se află bolovani de diferite mărimi, ba chiar și stînci. Am pornit pe galerie urcînd accentuat. Tovarășul comandant ne întreabă cum cit credem că este de înaltă. Am răspuns: vreo 20 metri.

Atunci ne-a arătat o scurgere parietală, probabil de apă care lăsase urme, părea că este de gheață. Urmărind această scurgere, toți am apreciat că trebuie să fie de cca. 50 m.

(Va urma)

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

700 DE ZILE, SINGURĂ ÎN JURUL LUMII

În ultimii ani, mai mulți navigatori solitari au pornit să efectueze înconjurul lumii, la bordul unor mici ambarcațiuni. Unii dintre ei au reușit, alții, însă, fie din cauza timpului nefavorabil fie datorită unor defecțiuni înregistrate la aparatura de pe bord au fost nevoiți să renunțe.

Recent, în cronică acestui tip de călătorii a fost înregistrat succesul primei femei din lume care a reușit să efectueze singură înconjurul lumii. Este vorba de poloneza Kristina C. Liskiewicz, în vîrstă de 42 de ani, a cărei călătorie pe ambarcațiunea «Mazurek» a durat peste 700 de zile.

Construită pe șantierele navale din Gdansk, ambarcațiunea care a purtat-o pe temerara navigatoare în jurul lumii, timp de aproape doi ani, are o lungime de 9,5 m și o lățime de 2,70 m; este

dotată cu 40 mp pinze, un motor, un dinam pentru încărcarea acumulatorilor, o lampă de încălzit cu petrol și un radiotelefon. «Mazurek» a fost construit de către Kristina C. Liskiewicz împreună cu soțul ei — ambii constructori de nave pe șantierele din Gdansk.

«Mazurek» a fost lansat la apă în decembrie 1975 dar, din cauza timpului nefavorabil din Marea Baltică a fost transportat pe puntea unui vapor pînă în insulele Canare.

Startul călătoriei a fost luat la 28 martie 1976 de la Las Palmas, unde Kristina C. Liskiewicz va reveni la bordul lui «Mazurek» în martie 1978 după ce a parcurs 28 696 mile marine. Nenumăratele peripeții trăite de-a lungul celor aproape doi ani au fost înregistrate cu minuție de către navigatoare în jurnalul de bord.

VETERANI DIN LUMEA PLANTELOR

În materie de longevitate plantele au un cuvînt greu de spus, durată vieții multora dintre ele întinzîndu-se pînă la trepte de neînchipuit.

Vîrsta celor mai cunoscuți arbori ajunge pînă la 200 de ani. Unii dintre ei, cum ar fi frasinul, pot atinge 400 de ani, iar stejarul chiar 500 de ani, în timp ce

teul sau bradul pot depăși un mileniu. Recordurile longevității sînt atinse însă de locuitorii pădurilor tropicale, atît de bogat populate de plante. Astfel, numai în Africa se cunosc peste 3 000 specii de arbori dintre care peste 1 000 sînt specii de arbori uriași. Printre cei a căror vîrstă se măsoară în milenii se numără și baobabul, un arbore de dimensiuni gigantice, răspîndit în Africa tropicală. Tulpina lui poate ajunge pînă la 10 m diametru, «data nașterii» unora dintre exemplarele de baobabi fiind evaluată la circa 5 000 de ani.

Alături de acest veteran din lumea plantelor pot fi așezați și chiparoșii, arbori rășinoși a căror vîrstă depășește uneori 3 000 de ani. Cel mai înaintat în vîrstă este un celebru chiparos din Mexic, care are 6 000 de ani și o înălțime de 55 m.

Sequoia, un conifer cu înălțime de peste 120 m, ajunge la 3 000—4 000 de ani, cei mai bătrîni și cunoscuți reprezentanți ai speciei fiind cei din California. În afara vîrstei lor respectabile, au și dimensiuni corespunzătoare, diametrul lor ajungînd pînă la 11 m.

În imagine, baobabi din Madagascar.

În imagini, cîteva dintre operele de artă ale unor maeștri ai antichității egiptene, descoperite în cavoul lui Tutankamon. În prezent, se află la Muzeul din Cairo.

DESCOPERIT DUPĂ TREI MILENII

De-a lungul multor decenii, egiptologi din diferite țări ale lumii au căutat locul unde se află mormîntul unuia dintre faraonii antichității egiptene din dinastia a XVIII-a a Imperiului nou (1580—1314 î.e.n.) monarh în jurul căruia s-au țesut numeroase legende — Tutankamon.

Cînd în noiembrie 1922, egiptologul Howard Carter telegrafia lordului Carnarvon (care-i subvenționa lucrările) că arheologii din echipa sa au descoperit mult căutatul loc, specialiștii au sperat că prin obiectele și textele aflate în mormîntul faraonului vor putea reconstitui unele momente din viața sa. Dar, foarte puține dintre cele circa două mii de obiecte descoperite în cele patru încăperi — mobilă, statuete din aur și lemn aurit, veșminte etc — au

putut oferi unele informații privitoare la viața faraonului Tutankamon. Ele au permis însă cercetătorilor să afirme că, la data morții, tânărul suveran avea vîrsta de circa douăzeci de ani și se afla în al zecelea an de domnie. Cauzele morții au rămas pînă astăzi necunoscute. Nici una dintre inscripții nu amintește de numele părinților sau bunicilor săi. În schimb, printre numeroasele obiecte găsite în apropierea sarcofagului se aflau și jucării măiestrit executate din aur, un scaun și un pat de copil, un arc cu săgeți construit special pentru a fi minuite de foarte tânărul monarh etc. Astăzi întregul tezaur descoperit în Valea regilor de către Howard Carter și echipa sa se află la Muzeul din Cairo, unde pot fi admirate de vizitatori din întreaga lume.

ARHIVE DE... GHEAȚĂ

Antarctica și Groenlanda sînt singurele locuri din lume unde, în manta-ua groasă de gheață, s-au păstrat ca într-un letopisat toate elementele din atmosferă. Precipitațiile care au căzut de-a lungul timpului pe suprafața Pămîntului s-au sedimentat în aceste părți ale lumii, astfel încît cercetătorii pot delimita straturile de zăpadă anuale putînd stabili și data depunerii lor.

În timpul experiențelor, specialiștii acordă o mare atenție tritiului — un izotop greu și radioactiv al hidrogenului — folosit ca indicator la stabilirea fenomenelor naturale din atmosferă. Tritiul natural se formează în atmosferă sub influența razelor solare. Viteza de formare a tritiului în aceste reacții depinde de latitudinea geografică și de activitatea solară. El intră în atmosferă în special în regiunile polare. Măsurătorile au arătat că, concentrația de tritiu natural în stratul de gheață din regiunea stației sovietice «Vostok» din Antarctica s-a modificat în decurs de o sută de ani, ajungînd la perioada lui maximă în timpul marilor activități solare. În acest fel studiarea conținutului de tritiu natural din Antarctica reprezintă o posibilitate unică de a studia activitatea Soarelui.

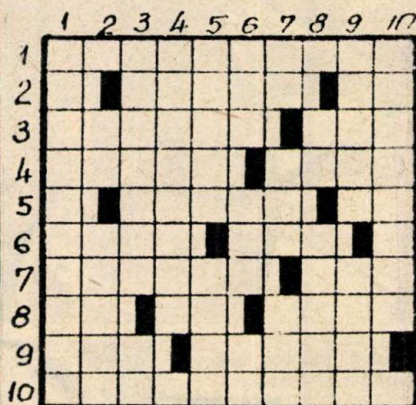
SCRIERI PE COAJĂ DE MESTEACĂN

O echipă de arheologi a descoperit în aimakul Bulgan din R.P. Mongolă cîteva cărți scrise pe... coajă de mesteacăn. Descoperirea a fost făcută într-un turn de piatră, nu departe de ruinele unei construcții datînd de la începutul veacului al XVII-lea. Scrise cu caractere mongole și tibetane, cu ajutorul penei de bambus, cărțile au o mare valoare documentară și istorică, cuprinzînd date privitoare la literatura mongolă din perioada respectivă și anterioară. Specialiștii au constatat că cele peste 300 de manuscrise descoperite s-au păstrat într-o stare foarte bună, prezentînd o mare varietate de genuri literare. Ele oferă printre altele date prețioase privind relațiile economico-sociale și viața culturală din regiune în epoca respectivă, precum și o colecție de legi datînd de la sfîrșitul veacului al XVI-lea.

Garafe pentru viitorii școlari în clasa I-a. Imagine primită de la grădinița de copii nr. 1 din Bușteni-Prahova, împreună cu aceste versuri ale tovarășei educatoare Maria Dinu.

Îmi pare astăzi rău că plec/ Din lumea mea de joc/ Dar ce să fac? Am șase ani/ Și am primit acest ghiozdan/ Cu cărți, caiete, toc/ cerneală/ Și mă voi duce-acum la școală/ În banca ta cit am crescut!/ Și am în suflet bucuria/ Că tu rămii la alți copii.

SUNĂ CLOPOTELUL

ORIZONTAL: 1. Îndrumă, instruește și educă în primii ani de școală. (pl.) 2. Prinde lecția din clasă. Editură pe scurt. 3. Nu este de aur la tablă (pl.). Cursuri. 4. De aceeași valoare. A trece printr-un examen sever. 5. Diminutiv masculin. Nul. 6. A fi prezent la persoana a III-a! Neascultător. 7. Trompetă. Sîrguință. 8. Pronume personal. La geometrie. Caractere. 9. Interpretate de actori, de exemplu, în «Școala nevestelor» de Molière sau în «Școala domnească», dramatizată după Delavrancea. (sing.). Capriciu. 10. Corectarea greșelilor sau îmbunătățirea situației la învățătură.

VERTICAL: 1. Facultatea de a pricepe, de a reține, de a pătrunde un fenomen (pl.). 2. Un cap ager. Legiutor atenian (c. 640—c. 558 î.e.n.), considerat ca unul din cei șapte înțelepți ai Greciei antice. 3. «Recreația mare» a luat sfîrșit! Cald pe sfîrșite. 4. Asigură ca fiecare școală să devină o unitate de producție, iar elevii să capete o pregătire practică corespunzătoare, sub conducerea maistrilor instructori (pl.). 5. Locul de desfășurare al orelor de educație fizică. Răsplătesc munca elevilor. 6. Etape de studiu. Perioadă geologică. Carte, lucrare. 7. Catete! Numele unui faraon amintit de M. Eminescu. Copil (poetic). 8. Măsură pe terenul școlar. Ideal loc de formare profesională. la un nivel înalt de legare organică a învățămîntului cu producția. 9. Clasic al picturii ruse (1561—1626) creator al pinzei «Lectură». Program școlar de zi cu zi. 10. Aspirații, teluri.

NICOLAE AXIOTI

FILATELIE ȘI ISTORIE

● La 20 aprilie 1974 a fost pusă în circulație o colia cu o valoare nominală de 10 lei în tiraj de 200 000 de bucăți, emisă cu ocazia aniversării a 1850 de ani de la ridicarea așezării Napoca la rangul de municipiu. Marca reproduce un altar votiv din secolele al II-lea—al III-lea e.n. Orașul are o origine foarte veche, cunoscînd o deosebită înflorire în epoca daco-romană. În anul 124 e.n., împăratul roman Hadrian, pentru a întări apărarea părții nordice a provinciei daco-romane, desprinde din Dacia superioară regiunea aflată la miazănoapte de cursul superior al Muresului și de Valea Ariesului — Dacia Porolissensis — stabilind capitala acesteia la Napoca (Cluj-Napoca).

● La 20 octombrie, în același an, a apărut o serie de timbre formată din șase mărci și intitulată «Arheologia». Valoarea de 55 de bani reprezintă capul împăratului Traianus Decius (249—251), căzut pe cîmpul de luptă pe cînd încerca să apere granița provinciilor dunărene ale imperiului împotriva popoarelor migratoare. Bus-tul, o piesă de bronz aflată în muzeul din Deva, a fost descoperit la Sarmizegetusa, județul Hunedoara, și aparține secolului al III-lea e.n.

● În seria «Colaborarea cultural-economică», emisă în 1976 și formată din două valori, marca de 2,20 lei reproduce portretul regelui dac Decebal și o scenă din luptele daco-romane din anii 101—105 e.n. după o metopă a monumentului de la Adamclisi. În seria intitulată «Colaborarea cultural-economică intereuropeană», difuzată în 1978, valoarea de 1,30 lei reproduce statuia ecvestră a lui Decebal, operă a sculptorului Ion Jalea, aflată la Tulcea.

I. PENESCU

MATTY

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAS

Redacția: Piața Școlii nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Șcin-
teia» TIPARUL C.P.C.S. ABONA-
MENTE: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cititorii din străinătate
se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM — departamentul export-
import presă P.O.B. 136—137 telex:
11226, București.

NEÎNFRÎNȚII

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: Întorcându-se de la asediul cetății Olbia, generalul macedonean Zopyrion străbate meleagurile geto-dacilor, pe care le trecuse cîndva prin foc și sabie. Dardanos, tinărul conducător get, pindește fără încetare oastea cotropitorilor.

8

Dintr-acolo va veni Zopyrion...

Drumul lui trebuie să sfîrșească aici. Nici un macedonean să nu treacă Istrul îndărăt!

De-ai ști cu cîtă amărăciune pornesc pe acest drum, Meleagros...

Era în adevăr o cale a zădărniceii și amărăciunii.

După foamete, iată că îndurăm și setea...

Măcar de-ar înceta aceste urlete rău prevestitoare!

Să ne grăbim! Acolo e albia unui rîu!

Blestem! Geții au abătut cursul apei...

Bea, Zopyrion. E tulbure, dar potolește setea.

Și mîine ce va fi?

(VA URMA)

In acest număr:

«Chemarea Forumului Național
al Pionierilor» — 1978,
către toți pionierii
și școlarii !

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

38

JOI, 21 SEPTEMBRIE 1978,
ANUL XII (NR. 573)

Încă din primele zile de școală — să învățăm și să muncim la cele mai înalte cote ale calității!
Încă din primele zile de școală — să intre în acțiune spiritul pionieresc de colegialitate și întrajutorare!

Cu prilejul deschiderii noului an de învățămînt și vizitei de lucru întreprinse de tovarășul Nicolae Ceaușescu în județul Cluj, în Piața Mihai Viteazul din Cluj-Napoca a avut loc un mare miting. La această vibrantă manifestare au luat parte peste 130 000 de cetățeni — muncitori, țărani, intelectuali, elevi, studenți. Sînt reprezentanți ai celor ce muncesc și trăiesc înfrățiți pe cuprinsul județului — români, maghiari și de alte naționalități. Ei poartă cu dragoste și mîndrie portrete ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, steaguri tricolore și roșii, pancarte pe care sînt înscrise, în limbile română și maghiară, lozinci ce exprimă sentimentele de dragoste, de stimă și prețuire față de partidul comunist, de secretarul său general.

Sosirea tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu, a celorlalți conducători de partid și de stat este întîmpinată de participanți cu puternice aplauze, cu vîi și îndelungi urale și ovații. Minute în șir se scandează cu înflăcărare «Ceaușescu — P.C.R.!\», «Ceaușescu și poporul!».

Locuitorii marelui oraș de pe malurile Someșului dau astfel glas sentimentelor de neînmurită dragoste și recunoștință față de partid, de profund patriotism, își reafirmă încrederea nestrămutată și atașamentul fierbinte față de politica clarvăzătoare internă și externă a Partidului Comunist Român, a României socialiste.

Răspunzînd vibrantei manifestări de stimă, dragoste și prețuire a oamenilor muncii români, maghiari și de alte naționalități, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a rostit o amplă cuvîntare urmărită cu viu interes, cu deosebită atenție, cu profundă satisfacție și aprobare.

Referindu-se la începerea anului școlar 1978—1979, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că aceasta are loc în condițiile cînd s-a încheiat procesul de reorganizare și așezare pe o bază nouă, trainică, revoluționară, a întregului învățămînt, cînd s-a pus la temelia școlii

îmbinarea strînsă a muncii, învățămîntului și cercetării — trei factori primordialii pentru progresul și civilizația omenirii, pentru construcția socialismului și comunismului în patria noastră.

Creșterea în ritm intens a forțelor de producție a creat condiții pentru așezarea școlii pe o bază trainică, pentru progresul învățămîntului de toate gradele. Astăzi, peste 20 la sută din populația României este cuprinsă în procesul de învățămînt.

În școala generală și în licee s-au adoptat, de asemenea, măsuri corespunzătoare noilor cerințe ale

dezvoltării României, progresului general al societății, pentru formarea unor tineri înzestrați atît cu cunoștințele necesare tuturor domeniilor de activitate, cît și cu o înaltă cultură generală. Se pornește de la necesitatea ca tineretul

bază din toate domeniile. Să nu uităm nici un moment că, indiferent de specializarea pe care și-o alege un tînr, el trebuie să cunoască bine științele fundamentale — fizica, matematica, chimia, biologia — fără de care nici un specialist, din nici un domeniu, nu va fi în stare să lucreze la nivelul corespunzător. De asemenea, el trebuie să-și însușească concepția revoluționară despre lume, să-și asigure cunoașterea istoriei și a culturii patriei noastre socialiste.

Trebuie să avem în vedere că omul muncii de mîine, constructorul societății comuniste, trebuie să fie un bun specialist, un bun tehnician, un bun inginer, un bun cercetător și om de știință dar, totodată, el trebuie să aibă cunoștințe multilaterale pentru a putea să se adapteze ușor cerințelor dezvoltării forțelor de producție, progresului economiei naționale.

«Avem — putem spune — tot ce este necesar din punct de vedere material pentru a realiza obiectivele revoluționare ale învățămîntului nostru, a subliniat tovarășul Nicolae Ceaușescu. Doresc să exprim convingerea că în noul an școlar, în care intrăm astăzi, cadrele didactice, studenții și elevii vor face totul pentru a folosi cît mai bine baza materială creată de statul nostru socialist, de poporul nostru, că vor răspunde griii partidului, statului și poporului prin rezultate superioare în însușirea cunoștințelor».

În încheiere, secretarul general al partidului a adresat cadrelor didactice, elevilor și studenților, urarea de succese tot mai mari în noul an școlar, rezultate tot mai bune la învățătură, în împletirea studiului cu știința și producția, în ridicarea nivelului științific al întregului nostru învățămînt, îndemnuri însușitoare cărora și purtătorii cravatei roșii cu tricolor le vor răspunde cu toată energia lor tinerească.

patriei noastre, cetățenii de mîine, constructori ai comunismului, să stăpînească tot ceea ce a creat mai înaintat gîndirea omenească, tot ce se realizează în dezvoltarea societății umane, concepția socialismului științific despre lume.

Tovarășul secretar general al partidului a subliniat că trebuie să facem în continuare totul pentru a înfăptui în cele mai bune condiții programul de revoluționare a învățămîntului nostru de toate gradele, de așezare a lui pe o bază materială și o concepție înaintată, care să dea posibilitatea tineretului să își însușească cunoștințele de

PIONIERI ÎN AMFITEATRELE HĂRNICIEI

În aceste zile de septembrie, agenda activităților pionierești consemnează numeroase exemple de hărnicie pionierească de pe tot cuprinsul țării unde purtătorii cravatei roșii cu tricolor muncesc cu entuziasm, alături de cooperatori, la strângerea recoltei.

Iată-ne pe meleagurile comunei Straja din județul Constanța. Pionierii sînt în cîmp, la muncă, alături de legumicultorii. După ce-i recunoaștem de la distanță? Drapelele pionierești care flutură în bătaia soarelui, cîntecele care se aud de departe ne arată sectorul lor, iar grămezile uriașe de roșii și ardei ne vorbesc cu prisosință de roadele hărniciei. Asemenea lor, în județul Constanța, rezultate frumoase în recoltarea legumelor au obținut și pionierii din comunele Cumpăna, Lanurile și Crucea.

La Școala generală din comuna Noșlac, județul Alba nu găsim copii. «Sînt la grădini», ne spune un trecător. Și după ce mai privim odată școala strălucind de curățenie pornim spre grădini. Aici sînt aproape toți copiii satului, la cules,

pe întinsele șiruri de arpagic și mac. În felul acesta dau viață inițiativei lor intitulată sugestiv: «Să fim harnici alături de părinții noștri».

Și în alte localități din țară, cum ar fi comunele Tormac, Teremia Mare, Tomnatic, Izvin și Lovrin din județul Timiș, ca și în comunele Vidra și Mitreni din județul Ilfov, pionierii participă la strîngerea legumelor din grădinile de zarzavaturi ale cooperativelor agricole de producție ajutînd, în felul acesta, la aprovizionarea mai bogată a piețelor din orașe, la aprovizionarea cu produse proaspete a fabricilor de conserve din județele respective.

În nordul țării, în comuna Răpicieni din județul Botoșani, peste o sută de pionieri de la Școala generală din localitate sînt prezenți la recoltarea cartofilor. Aici, în cadrul acestei unități, o frumoasă tradiție pionierească unește școlari, în muncă, alături de părinții lor cooperatori, sub îndemnul «Ștafeta hărniciei». O frumoasă tradiție care înscrie pionierii alături de harnicii locuitori ai comunei în munca pentru obținerea vestitelor recolte de cartofi pe aceste locuri.

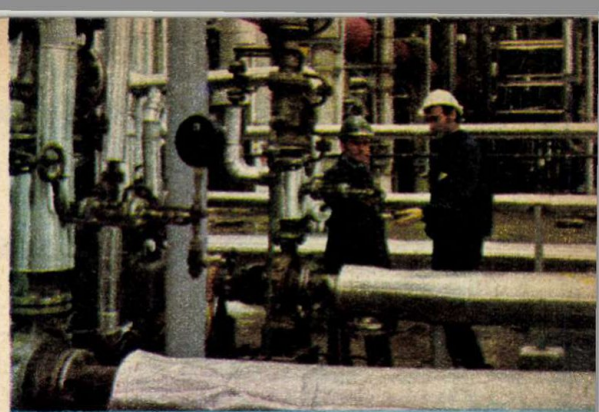
Tot despre hărnicie și tot despre recoltarea cartofilor, consemnăm cu bucurie rezultatele obținute de sute și sute de pionieri din comunele Cernat, Turia, Sînzieni, Ilieni, Malnaș și altele de pe cuprinsul județului Covasna. Hărnicia lor se măsoară în aceste zile în tone de cartofi recoltați!

Dealurile domoale din jurul orașului Curtea de Argeș sînt în aceste zile pline de «vizitatori» — pionieri și șoimi ai patriei din școlile orașului. Cu toții, copiii participă la culesul fructelor din întinsele livezi ale C.A.P.-ului.

Pe «culegătorii harnici», cum li se mai spune pionierilor de la Școala generală din Suhuleț, comuna Tansa, județul Iași, îi găsim în livada Candachia, la culesul prunelor. Fructele sînt brumării, dolofane și... dulci de țî-e mai mare dragul să le culegi, ne mărturisesc copiii, mîndri de coșurile pline care stau aliniate în cărare, de laudele cooperativelor.

Peste tot, pe întreg cuprinsul țării, pionierii continuă să participe cu însuflețire la recoltarea legumelor și fructelor, să fie prezenți pe ogoare, alături de cooperatori, în antrenanta muncă a toamnei. Despre hărnicia lor, despre entuziasmul care-i caracterizează, vom consemna alte și alte vești în numerele următoare ale revistei. Pînă atunci, un călduros bravo — pentru toți pionierii harnici!

REPORTER

DE LA COMUNIȘTI
ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

DOI COLEGI, DOI PRIETENI

În lumina incandescentă de neon, peisajul Combinatului chimic «Azomureș» pare o împărăție ciudată a țevilor argintii, roșii și albastre, o lume în care continuu se petrec complicate reacții chimice.

Într-o încăpere ce seamănă a laborator, doi băbați purtînd salopete albastre și căști albe veghează în fața pupitrului de comandă semnale luminoase, diagrame complicate. Apăsînd cînd și cînd pe cîte un buton, apoi cufundați în calcule, ei uită de arătătoarele ceasului ce își urmează obișnuitul mers și care aduce la lucru schimbul următor.

— S-a întîmplat ceva? E glasul îngrijorat al unui coleg care așteaptă de cîtăva vreme în tăcere să-și ia schimbul în primire.

— A, nu! Ni s-a părut doar că ceva nu e în regulă. răspunde maestrul Viorel Rînja.

— Oricum, e bine să fii sigur la predarea schimbului că totul este în perfectă ordine, adaugă subinginerul Lukács István.

Silueta înaltă și zveltă a lui Viorel Rînja și aceea mai scundă, mai plină a lui Lukács István se îndeapătează în noaptea cu stele; îi așteaptă familiile lor, copiii. Dar în mintea și inima colegilor lor de muncă stăruie îndelung chipul acestor doi comuniști de la care — își dau seama zi de zi — au mereu cîte ceva de învățat. Iată, acum, de pildă — neli-niștea. Neli-niștea dătătoare de noi forțe, chiar de ai fi obosit, chiar de ți-ai fi terminat orele de program, pentru a fi sigur că totul merge bine. Pasiunea și dirzenia cu care au pornit spre această frumoasă meserie încă din copilărie, de pe vremea cînd erau pionieri, cu care au început să lucreze în cadrul combinatului ca operatori chimici, ca mai apoi să-și termine liceul la cursul seral, să urmeze cursuri de specializare, facultatea de subingineri. Pasiunea cu care ei muncesc.

— Munca noastră, ne spune Viorel Rînja, nu este o muncă ușoară, chiar dacă nu cere un efort fizic deosebit. Necesită însă decizii rapide, să ții pasul cu noile cuceriri ale științei și tehnicii. Mereu înveți ceva nou aici. Iată ce mă fascinează cel mai mult.

— Iar noul înseamnă progres — a completat Lukács István. Și deoarece totul în jurul nostru este în continuă dezvoltare, trebuie să ținem pasul cu progresul.

Doi comuniști, doi eroi ai faptelor cotidiene de muncă și un numitor comun: stima colectivului în care lucrează, pentru priceperea, pasiunea și conștiinciozitatea lor. Doi comuniști de la combinatul «Azomureș» din Tîrgu-Mureș și un numitor comun: prietenia care-i leagă de mulți ani, care-i însuflețește spre noi izbînzii în munca lor plină de abnegație și dăruire.

ECATERINA BOKOR

CARTE DE VIZITĂ

● În județul Satu Mare activează 46 041 de pionieri și 22 007 șoimi ai patriei (date întocmite până la începutul actualului an școlar — n.r.).

● 40 094 de pionieri acționează în 1 393 de cercuri tehnico-aplicative și științifice. Cele mai bune lucrări tehnice, în număr de 500, au fost reunite, la nivel de județ, în «Expotehnica». La faza finală a concursului de creație tehnică, din cadrul Festivalului Național al muncii și creației «Cântarea României», pionierul Varga Atila și echipa de băieți a Casei pionierilor și șoimilor patriei din Satu Mare, au obținut locul I la radiogoniometrie.

● 30 117 de pionieri, organizați în 1 275 de formații și cercuri cultural-artistice participă la Festivalul Național al muncii și creației «Cântarea României».

● În valorificarea folclorului oșenesc, codrenesc și al naționalităților conlocuitoare din județ s-au evidențiat grupul vocal folcloric din Corund, echipa de dansuri a Casei pionierilor și șoimilor patriei din Negrești-Oaș, grupurile de dansatori de la școlile generale din comunele Pir și Petrești.

● 7 200 de pionieri, organizați în 24 de tabere locale de muncă patriotică, au colectat și valorificat în această vară 12 500 kg de plante medicinale și aromatice. În acțiunea de colectare a deșeurilor, s-a obținut o depășire a angajamentelor pe primul semestru, cu 18 700 kg la deșeuri ferose și neferoase și cu 12 000 kg maculatură.

● În cadrul competiției sportive de masă «Daciada» au participat în acest an (edițiile de iarnă și vară) 28 000 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor. Pioniera Ana Rauch de la Școala generală nr 3, Carei, a câștigat locul I la finala pe țară a «Crosului pionierilor».

ASALT FINAL LA ÎNCHEIEREA RECOLTĂRII

Era o zi frumoasă de vară, cu mult soare. Cîțiva pionieri din colectivul de redacție al gazetei «Semafor» ne-am propus să luăm un interviu tovarășului Nicolae Tudor, primarul comunei noastre, Sanislău. Știam că el se află, neîndoișor, în mijlocul sătenilor, pe arie.

Am ajuns lîngă un întins lan de grâu auriu. Puternicele combine seceră cu spor. La capăt de rînd, ne cufundăm mîinile în grâu. Boabele sînt răcoase. «Vom avea piine bună. Acum avem de dat asaltul final pentru încheierea recoltării», ne spune cu satisfacție tovarășul Nicolae Tudor. Pe o altă tarla apropiată, paiele se înșiră ca niște uriași șerpi aurii ce se pierd în depărtare. De după ușoara pantă din apropiere, apare o formație de mașini de balotat paie. «Văd că toate mașinile au pe platforme echipaje... pionierești!» — observă admirativ tovarășul primar.

De la fîntîna cu cumpănă aducem apă rece pentru tovarășii mecanizatori și pentru colegii noștri.

Trecem apoi pe lîngă un lan verde. Privim întrebători spre cel pe care-l însoțim în ziua lui de activitate. «Înțeleg, înțeleg, ne spune, din priviri. La sfecla de zahăr C.A.P. Sanislău și Ciumești au obținut anul trecut producții record pe țară pentru care li s-a decernat Ordinul Meritul agricol clasa I. Văd că sînt semne bune să repetăm această izbîndă și în acest an.»

Ne îndepărtăm acum, pe panglica de

asfalt, spre partea localității de unde încep nisipurile. Trecem pe lîngă clădirile asociației economice intercooperatiste de creștere a păsărilor ouătoare. Ne amintim cu satisfacție că și ei au ocupat locul I pe țară la producția de ouă. Nisipurile, altădată terenuri ale nimănui, poartă pe umerii lor nesfîrșitele livezi cu pomi fructiferi. Răzbate la noi larmă voioasă. Sînt pionierii ce recoltează, alături de mamele lor, merele timpurii. «Așadar, a început sezonul merelor. Îmi face plăcere să remarc că la recoltatul și sortatul merelor, o mare bogăție a comunei noastre, pionierii ne ajută în fiecare an, desfășurînd o muncă de foarte bună calitate».

— Am dori să ne spunеți cîteva cuvînte despre viitorul comunei...

— Dispunînd de o bună experiență în cultivarea terenurilor nisipoase, la noi se va realiza o stațiune experimentală de cercetări pentru solurile nisipoase la care se vor mai adăuga și alte obiective economice. Amintim astfel o secție a asociației economice intercooperatiste de creștere a nutrienților, un complex modern de creștere a vacilor de lapte, depozite frigorifice pentru păstrarea fructelor. Adăugînd la toate acestea preocupările noastre de sistematizare, în viitor Sanislăul va fi o localitate care prin munca locuitorilor ei — de la copii pînă la adulți — avînd pe comunisti în frunte, va înflori, sporindu-și zestrea de frumusețe și de bogăție.

La capătul unei zile de lucru, am reținut în carnețele noastre de însemnări o concluzie firească: alături de părinții lor, pionierii răspundînd PREZENT pe toate fronturile muncii.

SIMONCA ETELCA,
CAMELIA TUDOR, SILAGHI
IOAN, FORSTENHEISLER
GABRIELA

«Oșenii» echipei de dansuri de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Negrești-Oaș.

TELEX PIONIERESC SĂTMĂREAN

● Echipajele Lanterna magică I și II de la Școala generală Halmeu, deținătoare a marelui trofeu BUSOLA DE AUR, au participat la întîlnirea internațională de la Blansko (R.S. Cehoslovacă) a celor 60 de speologi din țările socialiste. De menționat că echipajul din Halmeu a fost singurul echipaj de copii prezent la această prestigioasă reuniune.

● Membrii cercurilor de istorie «Popor de viteji» de la Școlile generale nr. 1, 2, 3 din Carei și de la Școala generală Berveni, începînd din

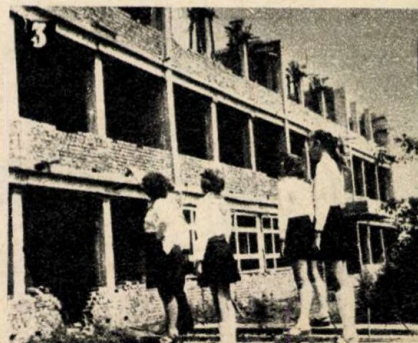
luna trecută, participă la lucrările de cercetare arheologică, desfășurate în perimetrul comunei Berveni, sub îndrumarea unei echipe de specialiști a Muzeului județean de istorie.

● Pionierii din comunele Moftinu Mare, Pomi, Ghenci, Botiz, Scărișoara Nouă, Oaș și Ciumești s-au evidențiat prin bogata recoltă de plante medicinale și aromatice pe care le-au colectat pînă-n prezent. Asemenea lor, vrednici gospodari s-au dovedit în colectarea deșeurilor și pionierii din localitățile Negrești-Oaș, Petrești și pionierii de la Școlile generale nr. 6, 5, 7, 1, 12, de la Liceul industrial nr. 5 din Satu Mare.

● Ajutoare de nădejde ale constructorilor s-au dovedit pionierii din localitățile Șantău, Sanislău, Petrești, care au bucuria în acest an școlar să învețe în noi lăcașuri de școală, ridicate și prin vrednicia lor.

PIONIERII RĂSPUND «PREZENT» PE TOATE FRONTURILE MUNCII

1 și 2: «Primele mere recoltate în acest an» (foto: pionierii Sorin Berteanu și Aurel Toth — Casa pionierilor și șoimilor patriei, Carei). 3: «Acolo, va fi clasa mea!» — instantaneu pe șantierul unei noi școli. 4: «Pregătiri pentru lansarea navomodelor» (foto: Casa pionierilor și șoimilor patriei, Satu Mare).

Au mai colaborat la această pagină pionierii Toth Atila, locțiitor al președintelui C.N.O.P., Delia Dorcea, Dorela Suceveanu, Doina Guleș și Dorina Ionescu.

Redactor: Margareta Micu

Învățătura - principală îndatorire patriotică a pionierului

ZILE DE START PE ȘANTIERELE DE LUMINĂ ALE ȘCOLII!

Sintem în bănci de aproape o săptămână. Una din cele — ați calculat vreodată? — 30 de săptămâni ale anului școlar. E puțin? E mult? Ea nu se măsoară neapărat în zile. Ea înseamnă începutul. Și cine nu vrea să înceapă bine? Prin cataloage, probabil, notele n-au prea apărut, dar se învață — și aceasta-i principalul. Un răspuns bun de la început e poate mai îmbucurător decât o notă mare; un răspuns slab de la început e mai îngrijorător decât o notă mică. Pentru că, de fapt, el, marele catalog al datoriei voastre de-a crește învățând, S-A DESCHIS!

O ÎNTREBARE CE NU VINE NICIODATĂ PREA DEVREME

Și-o pune pionierul Horia Poenaru din Timișoara: «De ce învățăm?» Nu vă mirați; asemenea întrebări nu aparțin exclusiv adunărilor de detașament sau articolelor de la gazeta clasei. Pentru că, adevăratul răspuns îl dă fiecare, în forul său interior. Întrebarea ajunge să sune deci astfel: «De ce învăț?»

«Mi-aduc aminte că de câteva ori unii colegi mi-au reproșat că eu învăț numai pentru note. Am încercat să le spun părerea mea, dar n-am prea reușit, pentru că eu însumi nu-mi limpezisem gândurile. Simțeam, mai ales, că nu e vorba de-a câștiga o dispută, ci de-a ajunge la o convingere adâncă. Este mai firesc să acorzi încredere unui școlar care dovedește cu note meritele sale decât unui «teoretician» cu posibilități, dar cu rezultate îndoielnice. Eu vreau ca din primele zile să iau note bune pentru că numai așa simt că-mi fac datoria; fiindcă numai așa simt că întregul an, care începe, anii care vin după aceasta (n.n.) sînt clădiți pe-o temelie trainică».

Și, am adăuga noi; o temelie realizată prin efort serios, disciplinat, sistematic.

BOTANICA, ALĂTURI DE ISTORIA ANTICĂ

La vîrsta clasei a V-a, Daniela Alexiu de la Școala generală nr. 173 din București, a văzut multe plante: le-a cules pe unele, le-a îngrijit pe altele, ierbururi, plante și flori — prezențe ale naturii care ne înconjoară, care ne sînt atât de familiare, iată-le deodată în paginile botanicei în chip de obiecte de studiu științific; inflorescență, fotosinteză, polenizare etc. Rădăcina, pe care-o știai tu mai înainte vezi acum că e de fapt altceva, iar bulbii care credeai că sînt fructe, iată-i acum... rădăcini — și multe altele de acest gen.

«O să-mi placă botanica. Am fost și vara aceasta în tabără, am văzut multe plante, flori, copaci. Cunosc de pe-acum multe lucruri despre ele, dar aștept cu nerăbdare să aflu ceea ce nu știam».

Redactor: Te-ai uitat fără îndoială prin istoria antică. E o altă materie nouă pentru tine. Și, probabil, mult mai nouă decât botanica ale cărei «obiecte de studiu» le mai cunoșteai cît de cît.

Daniela: Da. În afară de daci și de romani, de «Iliada» și «Odiseea», multe lucruri nu știam. M-au impresionat nume de popoare de care n-am mai auzit. Dar sînt acolo întîmplări multe și e frumos așa, să-ți închipui cum a fost într-adevăr atunci, demult

...Botanica, alături de istoria antică; tulpine, frunze și flori, știute din gră-

dina de-acasă, alături de... faptele lui Cezar și ale lui Alexandru Macedon. La fel de aproape de fapt — dacă luăm în considerație răspunsurile frumoase date de Daniela în primele lecții la cele două discipline noi.

GAUDEAMUS — ÎNTRE DOUĂ OLIMPIADE

Colegul mai mare, din aceeași școală al Danielei, Valentin Rațiu a trecut în clasa a VIII-a. Primele lui zile de școală, traversate de bucuria firească

a începutului și-au trimis gândurile preocupate pînă la... sfîrșitul anului! Atunci cînd va fi absolvent, cînd va trebui să aleagă un liceu, cînd va trebui să... Da: atunci multe lucruri Valentin «va trebui să». Poate de aceea, din primele zile, s-a interesat despre reîntrearea în activitate a cercului de chimie-fizică din școală; din primele zile a studiat cu atenție ce material didactic «pentru electricitate» există în laboratorul școlii. Și a constatat bucurios că există. Pentru că Valentin, cîștigătorul locului I pe municipiu la Olimpiada de fizică de anul trecut, vrea să nu slăbească ritmul de la o olimpiadă la alta, spre meseria de mine. Anul acesta învață la fizică și electricitatea, domeniu nou, captivant.

Red.: Am înțeles că la primele ore de fizică ai fost foarte activ. Dar te-am văzut notat cu F.B. și-n carnetul profesorului de latină. (Latina, o disciplină nouă pentru fizicianul... olimpic Valentin.)

— Da. Îmi place și Latina. Mărturisesc că aș fi vrut s-o învăț mai devreme. Am întîlnit prin cărți, prin muzee, nume latinești și aș fi vrut să știu ce înseamnă. E o îndatorire nobilă pentru noi să învățăm limba civilizației care unită cu cea a dacilor, a născut poporul nostru. Am auzit studenții cîntînd «Gaudemus igitur» și mi-a plăcut foarte mult.

...Cîștigătorul la olimpiadă, pregătindu-se serios, din primele zile, la fizică, latină, ecologie și la toate celelalte materii — se gîndește de pe-acum, deopotrivă, la apropiata olimpiadă și la «Gaudemus igitur».

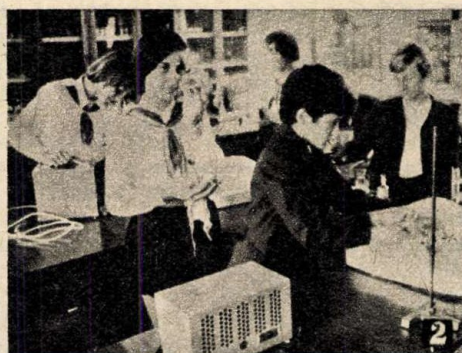
ILIE TRAIAN

FOTOCRONICA PIONIEREASCĂ

LA PRIMA TRANSMISIUNE DIRECTĂ DIN ACEST AN ȘCOLAR

Pionierii care deschid șirul luminos al imaginilor pe care revista noastră le dedică, an de an, frumoasei voastre munci, sînt din județul Covasna. Fotoreporterul vi-i prezintă printr-un șir de instantanee: toate binecunoscute vouă, dar încărcate parcă de-o semnificație și o emoție mereu noi. S-o privim pe cea dintîi: (foto 1) I-ați putea scrie dedesubt: «Din nou în bănci» sau «Astăzi la istorie avem...» sau... nimic. Fiindcă ea spune totul despre voi și munca voastră. Recunoașteți acum (foto 2)

cu ușurință un laborator de fizică-chimie. La Școala generală nr. 2 Sfîntu Gheorghe, se pregătește materialul pentru o nouă lecție. O oră mai tîrziu, fotoreporterul a surprins o scenă asemănătoare la Școala generală nr. 7 din aceeași localitate: de astă dată pionierii îmbrăcați în haine albe se pregăteau pentru ora de biologie — prima oră a zilei (foto 3). Ambele imagini ne trimit cu gîndul la oamenii din uzine, de pe ogoare, de oriunde, care înainte de a se apuca de treabă își aranjează unelte. La noi în școli este deci, ca peste tot acolo unde se petrec lucruri importante, serioase.

Dar aici, ce-o fi? (foto 4). Nici imaginea aceasta nu e o ghicitoare prea grea pentru oricare dintre voi. Da: micuța Simona Luca privește la abecedar. Dacă nu distingeți imaginile din carte puteți ghici ușor după gestul ei intrat în reflexul școlarilor dintotdeauna: urmărește literele cu degetul.

De-o săptămînă ea este colegă de școală aici, la Hăghig, cu Halász Iános, clasa a VIII-a, unul din cei mai buni pionieri ai unității.

Înșchi suride multumit: înseamnă că Simona citește bine.

Foto: CĂLIN CREȚU

CHEMAREA FORUMULUI NAȚIONAL AL PIONIERILOR

CĂTRE TOȚI PIONIERII ȘI ȘCOLARII !

Cel de al VII-lea Forum Național al Pionierilor, organizat la București, în perioada 17-26 iulie 1978, sub deviza «Învățăm, muncim și trăim în chip comunist», desfășurându-și lucrările în condițiile în care întregul nostru popor, strâns unit în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, acționează cu toate forțele pentru îndeplinirea hotărârilor adoptate de Congresul al XI-lea și Conferința Națională ale Partidului Comunist Român, a reprezentat un moment de seamă pentru întreaga activitate a Organizației Pionierilor.

Însufleții de strălucitul exemplu al vieții și activității tovarășului Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit și stimat fiu al națiunii noastre socialiste, prieten și îndrumător apropiat al tuturor copiilor țării, exemplu minunat de patriot și revoluționar consecvent, personalitate politică proeminentă a lumii contemporane, care și-a consacrat întreaga muncă și viață cauzei clasei muncitoare, fericirii, prosperității poporului, progresului neîntrerupt al României, păcii și colaborării pe planeta noastră, pionierii din întreaga țară s-au angajat să învețe, să muncească și să trăiască în chip comunist, pentru a răspunde astfel cerințelor actuale și de viitor în formarea tinerei generații, dragostei, grijii părintești pe care partidul, întregul popor le acordă copiilor patriei.

În prezent, cînd clasa muncitoare, întregul nostru popor în frunte cu comuniștii îndeplinesc cu entuziasm obiectivele cincinalului afirmării revoluției tehnico-științifice și acționează hotărît pentru îndeplinirea concepției secretarului general al partidului de a transforma cantitatea într-o nouă calitate. În toate domeniile vieții economico-sociale, este necesar să dovedim că și noi, cea mai tină generație a patriei, pionierii, înțelegem și ne angajăm să răspundem prin fapte acestei orientări revoluționare, menită să accelereze drumul națiunii noastre socialiste spre cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației.

DRAGI PIONIERI ȘI ȘCOLARI!

În spiritul înaltelor cerințe puse de partid, în vederea întîmpinării cu rezultate deosebite la învățătură și în muncă în cinstea celei de a XXXV-a aniversări a eliberării patriei de sub dominația fascistă, cel de al VII-lea Forum Național al Pionierilor adresează tuturor grupelor, detașamentelor și unităților, consiliilor și comandamentelor pionierești, chemarea de a acționa cu fermitate sub conducerea organelor și organizațiilor de partid și de a se angaja cu toată puterea, împreună cu școala și familia, pentru a spori contribuția Organizației Pionierilor la formarea și educarea comunistă, patriotică-revoluționară, prin muncă și pentru muncă a tinerelor vîlăstare ale țării.

PIONIERI ȘI ȘCOLARI

Forumul Național al Pionierilor ne cheamă să dovedim

prin fapte că ne pregătim zi de zi pentru munca și activitatea noastră viitoare. Fiecare dintre noi să depunem eforturi sporite pentru obținerea unor rezultate cît mai bune la învățătură, pentru înlăturarea repetenței, depășirea mediocrității, în însușirea cunoștințelor și îmbogățirea orizontului cultural-științific.

Să facem din obținerea rezultatelor bune și foarte bune la învățătură, la pregătirea practică, un obiectiv al fiecăruia și al tuturor, să ne ajutăm reciproc promovînd consecvent principiul «Toți pentru unul, unul pentru toți». Să folosim deschis, prietenește, critica și autocritica, să-i încurajăm pe cei care dovedesc stăruință, hărnicie, atitudine înaintată față de muncă și învățătură, principala noastră îndatorire patriotică.

Să devină obișnuință, pentru noi toți, pregătirea temeinică a lecțiilor, prezența activă la fiecare oră, folosirea intensivă a laboratoarelor și atelierelor, astfel încît să desfășurăm o muncă ritmică, permanentă, sistematică.

Să acționăm în așa fel încît pînă la sfîrșitul actualului cincinal, anul 1980, cel puțin 75% din totalul pionierilor și școlarilor să activeze în cercuri tehnico-aplicative și științifice; să asigurăm ca, în viitor, nici un pionier, nici un școlar să nu rămînă în afara activității cercurilor și concursurilor de creație tehnico-științifică. Să ne pregătim pentru a spori zestrea inteligenței românești, care și-a cucerit un binemeritat prestigiu pe plan mondial.

Prin experimentări cutezătoare, să participăm angajînd talentele și aptitudinile noastre într-o activitate creatoare, la nivelul cerințelor epocii, puse în slujba unui profund umanism.

Să fim prezenți cu toții la activitățile de muncă patriotică, participînd după puterile noastre, din toată inima, în cadrul întrecerii inițiate de Consiliul Național al Organizației Pionierilor la realizarea unor construcții social-culturale, la muncă în agricultură, la refacerea și îmbogățirea patrimoniului forestier, la înfrumusețarea și buna gospodărire a școlilor și grădinițelor, a orașelor și comunităților patriei, la colectarea și valorificarea plantelor medicinale, a fructelor de pădure, a deșeurilor și ambalajelor de sticlă.

În sălile de clasă, în ateliere, laboratoare și pe terenurile experimentale, la activitățile de muncă patriotică, să acționăm conștienți de faptul că munca, indiferent de locul unde se desfășoară, este cea mai înaltă școală a formării și educării noastre în spirit patriotic-revoluționar, ca viitori constructori ai socialismului și comunismului.

PIONIERI ȘI ȘCOLARI DIN ÎNTREAGA ȚARĂ!

Avînd la baza activității noastre orientările din Programul partidului, prețioasele indicații ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, să acționăm cu hotărîre pentru cunoașterea, înțelegerea și însușirea politicilor interne și externe a partidului și statului nostru, pentru educarea tuturor copiilor țării, români, maghiari, germani și de alte naționalități, în spiritul patriotismului, al solidarității internaționale, cultivînd cu consecvență dragostea fierbinte și atașamentul profund față de patrie și popor, față de tradițiile revoluționare ale eroiceii noastre clase muncitoare, față de cauza Partidului Comunist Român.

În spiritul adîncului respect pentru istoria glorioasă a patriei să participăm în cadrul acțiunii de educație patriotică, revoluționară «Tot înainte!» la manifestări ample dedicate aniversării a 60 de ani de la desăvîrșirea statului

național unitar român, a 35 de ani de la eliberarea patriei de sub dominația fascistă, a 2050 de ani de la constituirea primului stat dac centralizat. Să cinstim așa cum se cuvine, pionierește, aceste evenimente, care marchează momente cruciale din istoria poporului român.

În cadrul detașamentelor și unităților pionierești, la casele pionierilor și șoimilor patriei să organizăm în permanență multiple activități politico-educative de masă — întîlniri cu fruntași în producție, inovatori și inventatori, oameni de știință, artă și cultură, vizite la monumente și locuri istorice, la obiective economice și social-culturale, să transformăm întreaga noastră activitate de educare comunistă, patriotică, în spirit revoluționar într-un adevărat imn adresat muncii și creației minunatului nostru popor, care, sub conducerea Partidului Comunist Român, acționează cu fermitate pentru continua ridicare a nivelului material și spiritual al națiunii noastre socialiste.

PIONIERI ȘI ȘCOLARI!

Avem înalta datorie de a milita permanent pentru însușirea principiilor și normelor eticii și echității socialiste, pentru formarea noastră în spiritul trăsăturilor moral-cetățenești înaintate, pentru a deveni fii de nădejde ai partidului și poporului român. Promovînd cu mai multă hotărîre formele muncii și vieții în colectiv, să sporim eficiența activității politico-educative în grupele, detașamentele și unitățile pionierești, să sprijinim activitatea Organizației Șoimii patriei, astfel încît, încă din grădiniță, copiii să se deprindă cu o comportare demnă, să fie harnici, cinstiți, modești și sinceri, prietenoși și respectuoși cu cei din jur.

Să ajutăm pionierii din ciclul primar pentru înțelegerea profundă a semnificației moral-patriotice și cetățenești a Angajamentului pionierului și a îndatoririlor ce le revin.

Să intensificăm activitatea de însușire și aplicare a normelor Codului etic al pionierului și să dovedim prin faptele noastre că înțelegem și respectăm Legămîntul pionierului, că indiferent unde ne aflăm acționăm consecvent, în spiritul ideilor din deviza Forumului nostru. «Învățăm, muncim și trăim în chip comunist».

DRAGI PIONIERI ȘI ȘCOLARI!

Să participăm cu elan și dăruire la manifestările organizate în cadrul celei de a II-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României». Dezvoltînd rezultatele obținute pînă în prezent în marele amfiteatru al festivalului național al muncii, hărniciei și creației românești, să ducem mai departe uriașa zestre de talent moștenită din străbuni. Să găsim cele mai frumoase întrupări artistice pentru a glorifica patria socialistă, partidul comunist, pentru a da glas recunoștinței fierbinți, pentru minunatele condiții de învățătură, muncă și viață ce ne sînt create, pentru a ne exprima bucuria de a trăi și munci într-o Românie înfloritoare, puternică, liberă și suverană, întemeiată pe douăzeci de veacuri de luptă eroică.

Să participăm cu toții, alături de întregul tineret, la întrecerile «Daciadei», cea mai largă și generoasă mișcare sportivă, care contribuie la călirea noastră fizică și morală, la continua pregătire pentru apărarea patriei.

Să participăm sistematic la concursuri și competiții, să depunem toate eforturile ca din rîndurile noastre să se ridice cît mai mulți campioni și recordmeni. Să devină o realitate frecventă apariția sportivilor aflați la vîrsta cravatei roșii cu tricolor la startul unor întreceri naționale, olimpice și mondiale.

PIONIERI, PIONIERI-COMANDANȚI, PIONIERI-INSTRUCTORI!

Să întărim și să dezvoltăm continuu democrația pionierească, asigurînd participarea fiecărui pionier la elaborarea, autoconducerea și îndeplinirea acțiunilor grupei, detașamentului și unității din care face parte. Prin îndeplinirea exemplară a sarcinilor concrete încredințate să demonstrăm răspunderea și devotamentul nostru față de Organizația Pionierilor.

Să stimulăm neconținut inițiativa, manifestînd încredere în posibilitățile fiecăruia, în gîndirea și priceperea tuturor pionierilor și colectivelor pionierești; să promovăm în întreaga noastră activitate principialitatea și responsabilitatea, spiritul de colaborare și întrajutorare tovarășească.

Fiind mîndri că partidul ne-a încredințat sarcina de onoare de a îndruma Organizația Șoimii patriei, să acționăm cu răspundere și pricepere în vederea îndeplinirii acestei nobile îndatoriri, sprijinind permanent activitatea grupelor de șoimi ai patriei din grădinițe, cartiere, școli, învățîndu-i să iubească patria, partidul și poporul, ajutîndu-i să organizeze, potrivit vîrstei lor, acțiuni de muncă, cultural-artistice, aplicative și sportive, contribuind, astfel, la pregătirea pentru viitoarea lor activitate școlară și pionierească. Să nu uităm nici o clipă că în educarea șoimilor patriei, ca viitori pionieri, un rol deosebit are exemplul nostru personal.

Să ne pregătim temeinic în vederea primirii noastre în rîndul membrilor Uniunii Tineretului Comunist, să extindem conlucrarea cu organizațiile U.T.C., concepînd și organizînd în comun activități care să contribuie la educarea tinerei generații prin muncă și pentru muncă, pentru cunoașterea, înțelegerea și însușirea politicii interne și externe a partidului și statului nostru, pentru diversificarea și îmbogățirea conținutului politico-formativ al activităților cultural-artistice și sportiv-turistice, în scopul intensificării procesului maturizării noastre social-politice.

TOVARĂȘI COMANDANȚI-INSTRUCTORI, ACTIVIȘTI AI ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, INSTRUCTORI-UTECIȘTI!

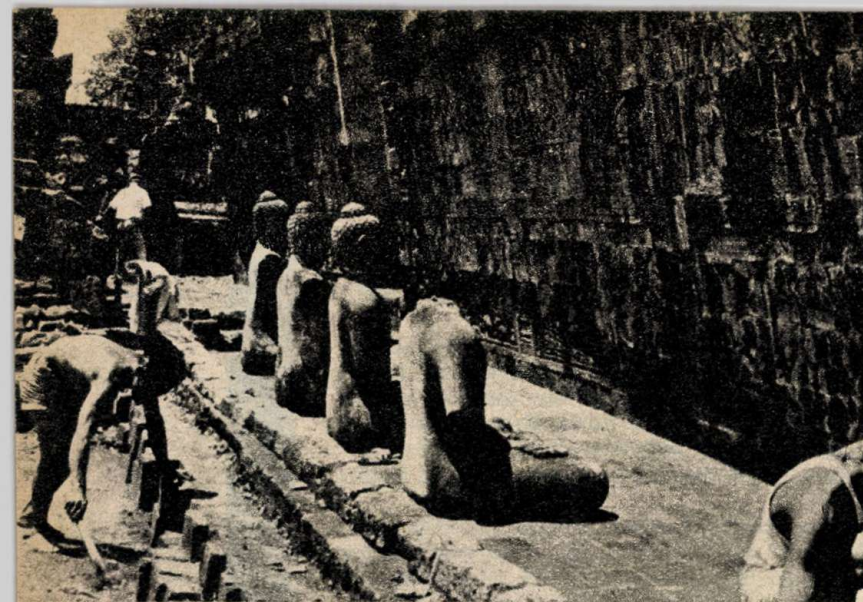
Ținînd seama de sarcinile actuale și de perspectivă încredințate de partid Organizației Pionierilor vă adresăm chemarea de a participa, în și mai mare măsură, folosind toată priceperea și experiența pozitivă acumulată, la îndrumarea activității pionierești, sprijinind în continuare participarea pionierilor înșiși în conceperea, pregătirea și desfășurarea tuturor acțiunilor politico-educative.

Vom folosi și în continuare în întreaga noastră activitate exemplul de muncă pe care ni-l dați, priceperea, entuziasmul și dăruirea cu care participați la activitatea consiliilor și comandamentelor pionierești, încurajîndu-ne permanent elanul nostru tineresc.

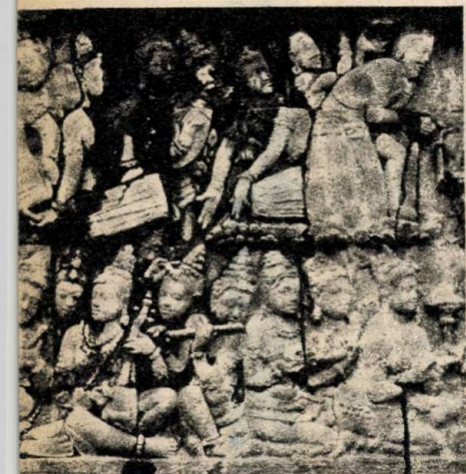
DRAGI PRIETENI, TOVARĂȘI COMANDANȚI-INSTRUCTORI ȘI ACTIVIȘTI AI ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR!

În toate activitățile noastre să dovedim pasiune și energie, să răspundem prin fapte de muncă, prin devotamentul nostru pentru grija și atenția cu care ne înconjoară partidul și poporul, tovarășul Nicolae Ceaușescu, prietenul și îndrumătorul cel mai apropiat al copiilor, pentru a ne forma ca adevărați tineri, patrioți, revoluționari, militanți înflăcărați pentru construirea socialismului și comunismului pe strămoșescul pămînt al României !

AL VII-LEA FORUM NAȚIONAL AL PIONIERILOR

RESTAURAREA UNEI CAPODOPERE

Printre acțiunile întreprinse pentru salvarea monumentelor arhitectonice de o valoare inestimabilă, care fac parte din tezaurul culturii universale, se află și aceea de restaurare a celebrului complex indonezian Borobudur, construcție datind din secolele VIII—IX.

Comparabil cu Parthenonul și alte capodopere universale, monumentul arhitectonic în formă de piramidă, situat în insula Java, este împodobit cu sute de statui și circa 2 500 mp de bazorelieuri (în lungime totală de circa 5 km), la care mii de oameni au lucrat de-a lungul a zeci de ani. El reprezintă o alegorie a Universului imaginat în vechile texte din «Mahayana». Gigantica structură de piatră (57 000 mc) constă

dintr-o platformă deasupra căreia sînt așezate cinci terase patrate, urmate de alte trei terase circulare pe care se sprijină o uriașă stupa piramidală. Balustrade ce formează coridoare înguste mărginesc fiecare nivel al edificiului. Basoreliefurile ilustrează atît scene din viața reală, cît și scene din legendele budiste. Pe cele trei terase circulare se află 72 de turnuri în formă de clopot în interiorul cărora se află cîte o statuie a lui Buda în mărime naturală. Întreaga construcție, la care nu s-a folosit nici un fel de mortar sau liant este din piatră de andezită și rocă vulcanică. După circa 100 de ani de la înălțare, monumentala construcție a fost abandonată. Redescoperirea ei a avut loc la începutul secolului al XIX-lea.

Plouile căzute de-a lungul secolelor au afectat puternic temelia construcției, iar algele și lichenii care au invadat piatră, au deteriorat splendidele basorelieuri, amenințându-le cu prăbușirea. Numeroase daune au adus edificiului și acei ce, vizitînd monumentul, au luat drept amintire capetele unor statui și bucăți din panourile decorative.

Pentru a redă omenirii capodopera de la Borobudur, UNESCO, în colaborare cu autoritățile indoneziane au elaborat un plan de restaurare pe timp de zece ani. În acest interval cele 1 200 000 de piese componente ale monumentului vor fi demontate, bucată cu bucată, curățate și tratate cu substanțe speciale. Fiecare piatră va fi inventariată și așezată în poziția inițială, iar dalele de piatră căzute vor fi înlocuite. Statuile vor fi detașate de pe soclurile lor pentru a fi curățate și acoperite cu substanțe de protecție. Noi fundații de beton vor consolida construcția. Astfel va fi salvat de la

distrugere unul dintre marile monumente arhitectonice de pe continentul asiatic.

ECOLOGII

Marea bogăție a faunei și florei din Arhipelagul Galapagos (Oceanul Pacific) stîrnește de multă vreme interesul cercetătorilor. Numele arhipelagului se trage de la uriașele viețuitoare amfibii care trăiesc aici — broaștele țestoase (în limba spaniolă — Galapagos). De circa 200 de ani, aceste viețuitoare au constituit una dintre principalele surse de hrană a vînătorilor de balene. În secolul nostru ei au vînat broaștele țestoase pentru a le extrage și grăsimi. Toate acestea au dus la dispariția treptată a unor specii, astfel încît astăzi în arhipelag mai există, într-un număr restrîns de exemplare, doar unsprezece specii de țestoase. Dintre ele, o singură specie mai trăiește în condiții care-i asigură perpetuarea, restul fiind amenințate cu dispariția.

Cercetătorii au ajuns la concluzia că printre cauzele care amenință fauna și flora arhipelagului se află și acele plante și animale aduse de om intenționat sau întîmplător pe insule. Ele diminuează speciile locale, conducînd uneori la dezechilibrarea unor întregi sisteme ecologice. Daune deosebite continuă să provoace cîinii, caprele, porcii și chiar vitele cornute care nu au existat în arhipelag înainte de a fi ajuns aici oamenii. Uneori nici vînătorii nu mai pot face nimic împotriva acestor animale străine de insulă. Aceiași lucru se poate spune și despre plantele ajunse în Galapagos prin voința omului.

În prezent, cercetătorii de la stația «Charles Darwin», ca și autoritățile rezervației caută soluții de salvare a ma-

ROMAN FOILETON

COMMOARA DIN MUNTII

de SEVER NORAN

BOMBOANELE... (XII)

Ovidiu era prea curios de felul lui, ca să nu dorească, măcar o dată, să intre în întreprinderea unde era portar tatăl lui Fănel. Prietenul său îi povestise despre «pietricica fermecată» care-l amătise pe nenea Tomescu, dîndu-i tulburări din cauza cărora leșinase.

— Ce mai face nenea acela, de la biroul cu seiful roșu? îl întrebă, într-o dimineață, Ovidiu pe Fănel.

— Păi... bine! Vine la serviciu și... și e sănătos tun. Dar de ce întrebî?

— Așa. Aș fi fost și eu curios să văd cum arată seiful roșu. Adică, drept să-ți spun, nici nu știu ce-îl ăla un... seif.

— O casă de bani.

— Aha! Deci o... M-am lămurit. Am văzut în filme.

— La cheie, adică unde-i broasca, se află montat un cadran, ca la ceas. Faci un cifru, adică un număr, ca la telefon și ușa se deschide.

— E clar, dar...

— Dar, ce?

— Aș vrea totuși să văd cum e seiful acela roșu. De ce l-au vopsit

asa?

Fănel era încurcat: — Păi cred că așa a venit din fabrică... Știi ceva? Ce-ar fi să mergem să-l vezi? Poate că nenea Tomescu ne lasă. Hai chiar acum!

Porniră voinicește spre întreprinderea unde tatăl lui Fănel era portar. Cînd Nicolae Dragotă auzi ce-l aducea pe fiul său, se încruntă.

— la ascultați, minjilor! Ce credeți voi, că biroul cu documente secrete dintr-o întreprindere e parc de distracții pentru copii? Intri, adică, și te plimbi ca la tine acasă? Fănel, tu ești mai mare. Te credeam mai deștept la plecați la joaca voastră și nu mai tot umbli după cai verzi! V-a spus-o și maiorul Bota. Vreți să faceți pe detectivii? Asta nu-i treabă pentru copii!

Luauți așa, cei doi își plecară capetele și rămaseră cu privirea în pămînt. Nicolae Dragotă se adresă lui Fănel.

— Cît privește ce mi-ai spus tu aseară, ei bine, maiorul Bota bănuia mai demult. De aceea mă tot zădăra cu întrebările, să-mi amintesc cui i-am spus de «punctulețul» meu. Tovarășe Grigoriu, fosta secretară... De-acum, pentru el, totul e clar. Ei, plecați odată sau vreți să vă invit special?

Cei doi murmură ceva ce semăna cu «bună ziua» și porniră spre casă. Dar abia făcuseră cîțiva pași, cînd în fața lor se ivi... nea Tomescu. Venea din oraș.

— Ei, ei, nu cumva tu ești feciorul lui Dragotă? se adresă acesta lui Fănel, după ce răspunse la salutul copiilor.

— Ba da. Știi, cînd cu leșinul acela al dumneavoastră eu am fost... am fost împreună cu tata...

Nea Tomescu era un om în vîrstă. Se apropia de anii pensiei. Îi plă-

ceau copiii și era cunoscut, pe strada lui, pentru atenția cu care-i înconjura pe cei mici. Rareori se întimpla ca în buzunarele sale să nu aibă bomboane sau ciocolată, pe care le oferea puștilor. Cînd nu avea, ca bunăoară acum, se simțea, parcă, vinovat.

— Măi să fie! N-am niscăi bomboane să vă dau! spuse el, necăjit. Să vă dau doi-trei lei, să vă cumpărați! Zicînd acestea, se scotoci prin buzunare, scoase o hirtie de cinci lei și i-o dădu lui Fănel.

— Vă luați și cîte o înghețată, da? Fănel și Ovidiu refuzară. Dar pas! să te înțelegi cu nea Tomescu! O-mul insistă să le dea bani. De voie, de nevoie, cei doi primiră.

— Era de datoria mea să te tratez, Fănel, spuse nea Tomescu, Tu cu taică-tu mi-ai dat ceea ce se cheamă «primul ajutor»... Dacă mă simțeam bine atunci, te serveam pe loc. Aveam cîteva bomboane de ciocolată în seiful roșu. Mi le dăduse doamna Grigoriu, cu vreo două săptămîni înainte de ziua dinsei.

Auzind acest nume, Fănel făcu ochii mari. În răstimp de numai cîteva minute, auzea iar de doamna Grigoriu.

— Doamna... a fost înainte vreme secretară la tovarășul inginer șef? întrebă el.

— Da. Dar de ce întrebî? O cunoști?

— Oarecum. Îmi colecționa timbre de pe scrisorile sosite din străinătate pe adresa întreprinderii. Acum primesc timbre de la tanti Luci Mihăilescu, noua secretară.

— Ce nouă? Că are și dînsa vreo cinci luni de cînd e în postul ăsta! Eu nu mîncînc dulciuri că am diabet, adică am o boală... Bomboanele le-am pus în seiful roșu.

— Le mai aveți? Nu cumva sînt

otrăvite? făcu Fănel.

Nenea Tomescu izbucni în ris. — Otrăvite? Ce-ți veni? Nu, băiete, n-au fost otrăvite. Le-a luat maiorul Bota și... și le-a mîncat.

— Și n-a... n-a pătît nimic? întrebă Ovidiu cu glas speriat.

— Da' de unde! Măi băieți, mă! Ce-i cu voi! La ce vă gîndiți? Vezi, de aia spun eu că nu-i bine ca ai mici să vadă filme de aventuri! Ei, la revedere!

— Mulțumim pentru bani, spuse Fănel, privind în urma lui nea Tomescu. Acesta se depărta cu pași rari, gînditor.

Peste vreo jumătate de oră, Fănel și Ovidiu se aflau în dreptul casei lui Mihai Pavica. Fluturau într-un anume fel, semnalul lor, cunoscut doar de ei — și, imediat, la geam se ivi capul cirilionțat al lui Mihai.

— Stați că vin imediat, spuse el.

relui muzeu natural pe care-l reprezintă insulele. De asemenea, Ecuadorul, căruia îi aparțin insulele Galapagos, a apelat la sprijinul societății «Charles Darwin» și la organizațiile specializate ale O.N.U. Concluziile unanime ale tuturor specialiștilor arată că fauna și flora insulelor trebuie salvate pentru a folosi în continuare științei.

UN ORAȘ DE... 200 DE ETAJE

Recent a fost realizat un proiect de piramidă cu mult mai mare decât cele ridicate în antichitate de egipteni. Este vorba de «korașul tetraedric», care are o latură de peste trei kilometri și este înalt de... 200 de etaje.

Printre caracteristicile deosebite ale acestei vaste structuri concepute de un om de știință american pentru Japonia — țară foarte des bintuită de cutremure — se numără și aceea de... a putea pluti pe un canal cu apă. «Clădirea», care va constitui o metropolă în sine, ar putea fi amplasată chiar și în mijlocul oceanului, unde o centrală nucleară i-ar furniza energia necesară, inclusiv cea necesară unei uriașe distilerii de apă potabilă.

Comunicații electronice, avioane supersonice și vase transatlantice de mare capacitate le-ar putea asigura locuitorilor legătura cu restul lumii.

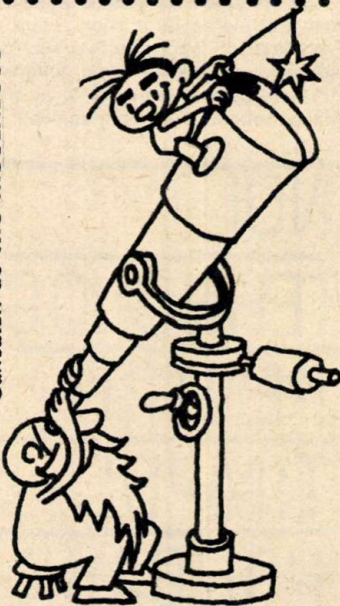
EFECTE ALE POLUĂRII

În piața de pește a orașului Tokuyama (insula Honshu, Japonia) oprește în fiecare dimineață o fur-

gonetă. Cei ce coboară din ea poartă pe o mincă a salopetei o banderolă pe care se află înscris numele unei companii industriale. Peste numai câteva minute ei se reintorc la mașină cu o pungă din plastic plină de pești, dispărând pînă în dimineața următoare. Scenele se repetă zilnic de mai multe luni.

Începutul acestei istorii a avut loc în 1953 cînd, în micul orașel Minamata, de pe litoralul vestic al insulei Kyushu, a izbucnit o epidemie produsă de consumarea unor pești infectați. Cercetările au dus la concluzia că maladia a fost cauzată de reziduurile otrăvitoare deversate în golful Ariake, de un combinat chimic. În carnea peștilor prinși de pescari în apele acestui golf s-a descoperit un procent ridicat de mercur. În 1973 «maladia Minamata» (de la numele orașelului în care a izbucnit) și-a făcut din nou apariția. La cererea opiniei publice a fost întreprinsă o anchetă în urma căreia a reieșit că, de la uzinele unor companii situate în insula Honshu, au dispărut în mod misterios 355 tone deșeurilor industriale, conținând compuși de mercur. Administrația uzinelor respective dispusese deversarea lor în apele golfului. Ulterior s-a constatat că peștii prinși în golf conțineau compuși de mercur într-o asemenea cantitate, încît îi făceau imposibil de consumat în alimentație. Ca urmare, comerțul cu anumite soiuri de pește a fost interzis categoric, companiile respective fiind obligate să le cumpere de la pescari și să le distrugă. Acesta este și motivul pentru care, în piața din Tokuyama sosește în fiecare dimineață furgoneta.

Caricaturi de NIC NICOLAESCU

„MESAJUL LUI PITAGORA“

schiță de CSIRE GABRIELA

Ca la porunca unui îndemn interior, Berci întinse mîna după carte. Nu putea să n-o ia, atît de mare și de imperioasă era dorința de a o avea. În ochii i se învîlmășeau palpitate rebusuri, șarade matematice, probleme de geometrie antică. Să le ducă acasă la el! Să fie stăpîn pe toate! Și... înșfăcă volumul. Pe cînd bibliotecara trecea pe fișe numele autorilor cărților împrumutate, iar copiii care stăteau la rînd ridicau un adevărat perete despărțitor în fața lui Berci, buzunarul paltonului său se și umplu cu «Mesajul lui Pitagora».

Apoi, Berci simți imediat nevoia să plece. Ca și cum s-ar fi plictisit de așteptare, apucă ghiozdanul și o șterse din bibliotecă. Era nerăbdător să ajungă acasă, să răsfoiască această carte ce — atît de mult a rîvnit-o. Acasă însă n-a îndrăznit s-o scoată la vedere. Era tulburat, ocolea pe bunica; apoi se închise în baie. Acolo, tot gîndindu-se, se hotărî să ascundă «Mesajul» între cărțile sale de școală. Așa și făcu. Dar după ce mama, tata și sora lui sosiră cu toții acasă, era greu să se mai apropie de volum. A mai privit de cîteva ori spre «Mesajul» ascuns între manualul de fizică și cel de gramatică, dar cum simțea vreo mișcare în apropiere, își și lua ochii de la el.

Berci se gîndea cu groază că peste cel mult două săptămîni cartea fiind de la bibliotecă — ai lui vor începe să-l zoarească s-o ducă înapoi; dacă va susține că și-a cumpărat-o din banii de buzunar economisiți, îl va da de gol imediat ștampila bibliotecii. Trebuie să șterg ștampila — hotărî el; și se apucă să radă cu lama, coperta interioară. Acum pot zice că e de la anticariat — încearcă el să se liniștească — se observă doar că a trecut prin o mulțime de mîini! E o antichitate valoroasă — își repeta el ceea ce ar spune dacă va fi întrebat — am cumpărat-o pe un preț de nimic.

Pentru moment, teama i se risipi și ieși afară să se joace. Făcu pe grozavul, pînă spre seară, la masa de ping-pong, așezată pe teren. Acasă se-ntoarse vesel, cină cu poftă. La culcare, însă, din nou îi veni în minte cartea șterpelită. O vedea parcă răspîndind lumini fosforescente prin întuneric pînă departe. Închise ochii, dar pleoapele nu îl puteau apăra de imaginile care dădeau năvală. Se vedea pe sine, de afară, cum stătea din nou în fața mesei cu cărți de la bibliotecă. Îl ardeau urechile. Ochii i se pironesc încet pe volumul uitat acolo. Iar mîna, ca pirjolită de flăcări, porni să-și caute astîmpărul, așezîndu-se pe coperta răcoroasă.

— Carte de furat! — își auzi vocea răsunînd mustrătoare.

Berci se întoarse spre perete. N-am păgubit pe nimeni! — bombăni el. Pentru nimic în lume nu și-ar fi închipuit că vreo dată s-ar putea atînge de portofelul tatălui său, sau că ar putea șterpeli ceva din poșeta surorii-si. Nici măcar în vis nu l-ar fi tentat lucrurile ce aparțineau colegilor lui. Îi veni în minte

acea întîmplare rușinoasă, cînd din clasă a dispărut un fular flaușat.

— Nu! Eu n-am făcut niciodată așa ceva! se apăra Berci. N-am furat de la nimeni nimic!

În cealaltă cameră se auzi mișcare. Veni mama, se aplecă deasupra lui, îl înveli cu pledul căzut. Berci se prefăcea că doarme. Mîine duc cartea înapoi! — hotărî el. De s-ar lumina de ziuă mai repede! S-a zvîrcolit în pat toată noaptea. Dimineața a sărit din așternut fără să mai fie rugat. În timp ce-și pregătea ghiozdanul, sta întors cu spatele la bunica — aceasta să nu observe cum strecoară în ghiozdan și «Mesajul lui Pitagora». La plecare, biata bunicuță — îl chemă, din ușă, înapoi, căci își uitase gustarea în bucătărie.

Mergea întins spre bibliotecă. Dar află descumpănit că bibliotecă se deschidea abia la orele 10. Porni agale spre școală. Era incapabil să fie atent la lecții. Se uita mereu spre ghiozdan, păzindu-l cu strînsnicie. Dacă vede cîeva ce am înăuntru?! — îl încolții frica pe Berci.

În recreația mare, galben de emoție, fugi la bibliotecă. În încăperea largă erau cîțiva copii. Bibliotecara, amabilă, l-a întrebat ce dorește să citească. Berci era cît pe aci să spună: «Mesajul lui Pitagora». Observîndu-i emoția, bibliotecara începu să înșire câțiorie recomandări pentru lectură obligatorie. Berci spuse un «da» la unul dintre titluri și pînă ușa îngrijorată. Bibliotecara plecă să caute cartea la raft. Atunci, Berci își virî repede mîna în buzunar. Dar n-a mai avut timp să scoată cartea. Înăuntru dădură buzna trei copii — două fete și un băiat. Fetele chicoteau. Băiatul, cu niște dinți lași — cred că era dintr-a opta — se adresă bibliotecarei cu voce sigură, ca de la adult la adult:

— Știi? — explică el — sînt pasionat de matematică. Am căutat pe la librării o carte, dar peste tot mi-au spus că s-a epuizat. Data trecută, cînd am fost la bibliotecă, am văzut-o aici, dar nu-mi amintesc titlul. Cuprinde șarade, jocuri matematice, care de care mai interesante, și cîte altele! Cum s-o fi numind, oare?

— MESAJUL LUI PITAGORA — îi veni în ajutor bibliotecara. La el te referi?

— Da, da! — răspunse cu însuflețire băiatul cu dinți lași.

Berci rămase ca trîsnit. După ce se dezmetică, supus parcă unei aspre porunci, amenințătoare și neînduplecate, îi zvîcni mîna și strecură cu ea «Mesajul» în cărțile de pe masă.

— N-o găsesc, își încreți fruntea bibliotecara, deși sînt sigură că n-am împrumutat-o...

Apoi, în timp ce-și tot muta privirea gînditoare, ochii bibliotecarei se opriră asupra cărții ce zăcea chiar în fața ei.

— Cum o fi ajuns aici? — mai auzi, din ușă, Berci strigătul ei mirat.

Berci, se întoarse în grabă la școală. Lovea cu piciorul, furios, pietrele ce-ieseau în cale.

Trebuia să-ți dai seama, prăpăditule! se mustra singur. De ce nu te-ai gîndit că știința trebuie să fie un bun al tuturor? Un bun al nostru! Sau ți-ai închipuit cumva că poți păstra închis numai pentru tine cu șapte lacăte «Mesajul lui Pitagora»?

Ajunse la poarta școlii cînd suna de intrare. Era cu piciorul pe prag. Dar chiar atunci lui Berci i se păru că-l strigă cîeva pe nume. Se întoarse. Și văzu aievea cum, deasupra copacilor și acoperișurilor țărânte, se conturează barba și fruntea marelui învățat din antichitate. Iar Pitagora îi făcu ștângărește lui Berci cu ochiul — semn că l-a iertat.

În românește de DIM. RACHICI

Pînă să numere la zece, Ovidiu și Fănel se treziră cu Mihai. Ieșise din casă într-o fugă. Era gata, îmbrăcat de ducă, de parcă îi așteptase pe cei doi.

— Ei, ce mai e nou? întrebă el. Fănel ridică din umeri.

— Păi, ce să fie? Nimic! Maiorul Bota mănîncă bomboane de la nea Tomescu, zice că totul e rezolvat, dar nu pleacă la București, tata i-a zis de tanti Luci, dar el zice că știe, se aștepta adică să afle ce i-a zis tata...

— El știa, tu știi. Dar noi? Nouă nu ne-ai spus nimic. Ce e cu tanti Luci?

Fănel făcu un gest de lehamite.

— Nimic, nimic. Prostii. Am ajuns să cred că e bine să ne vedem de treabă, să nu ne virim nasul unde nu ne țierbe oala... Hai să ne jucăm cu mingea. În crîngul Ottețului. Sînt sigur că-l găsim pe Sebastian acolo. Haideți!

Porniră tustrei.

— Ce mai e cu unchiul tău? întrebă, la o vreme, Fănel.

— Păi, ziceai că să ne vedem de treaba noastră, spuse Mihai, făcînd o strîmbătură.

— Dacă nu vrei să spui, nu-i nimic, făcu Fănel.

— De ce să nu spun? Știe toată lumea. S-a făcut inventarul la magazinul lui, ca să-l ia altcineva în primire. Și are mari lipsuri. Tata zicea că-i vorba de douăzeci de mii de lei...

Așa pătește omul cînd bea mult. Bagă mîna în buzunarul statului.

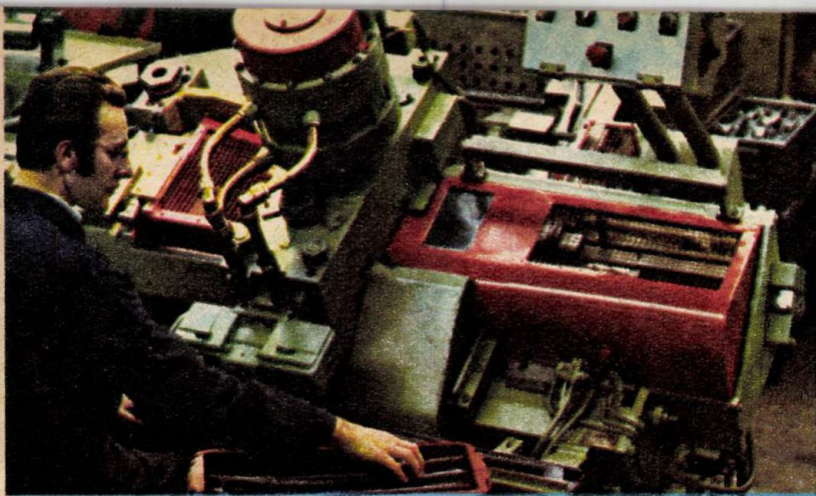
— Asta zici tu?

— Nu! Așa a zis mama.

Fănel stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi spuse hotărît.

— Știi ce? Am o idee! Trebuie să-l vedem neapărat pe tovarășul maior Bota! Trebuie...

(VA URMA)

MĂRTURII ALE AFIRMĂRII ȘTIINȚEI ȘI TEHNOLOGIEI ROMÂNEȘTI

● Prin cooperarea specialiștilor de la Întreprinderea «23 August» și Institutul de cercetări și proiectări «Faur» s-a realizat o instalație pentru încălzirea locală a arborilor cotiți. Îmbunătățirea calității arborilor a determinat o creștere apreciabilă a exportului. În plus, costul «cuptorului» este de 20 de ori mai mic în comparație cu al instalațiilor clasice, iar consumul de combustibil mult redus.

● Mașinile unelte cu comandă-program fabricate în România se bucură astăzi de un binemeritat prestigiu în lume. În cadrul Centralei de mașini-unelte, mecanică fină și scule s-au realizat noi tipuri de ghidaje cu role (brevetate în țară și străinătate) destinate producerii mașinilor-unelte cu înalte performanțe tehnice.

● Specialiștii români au proiectat, după o concepție originală, un furnal de 1 700 mc care asigură o producție anuală de peste 1 milion tone fontă. La acest furnal procesul tehnologic de elaborare a fontei este în totalitate automatizat.

● Printre recente realizări ale Institutului național de metrologie se înscrie și instalația de măsurare centralizată și supraveghere automată a temperaturilor din silozuri. Fiecare asemenea instalație aduce o economie valutară de peste 2 500 000 lei valută.

● La Filiala din Cluj-Napoca a Institutului de cercetări pentru tehnica de calcul s-a realizat un nou microcalculator. S.M.P.-80 are utilizări în proiectări, în rezolvarea unor probleme de gestiune, în codificarea imaginii de televiziune pentru transmisiuni la distanță sau memorarea imaginilor.

● Prin eforturile depuse de specialiștii de la ICEMENERG, s-a realizat un aparat cu multiple funcțiuni în determinarea și localizarea unor defecte. Orice neetanșitate ce poate surveni la condensatoarele turbinelor cu abur, la rezervoarele de substanțe toxice sau volatile, la agregatele frigorifice sau la anvelope este rapid sesizată. Prin construirea în țară a acestui aparat se obține o economie de peste 2,5 milioane lei valută.

DIN VÎNT - ENERGIE

Răspîndirea exploatării energiei eoliene duce la crearea unor aparaturi avînd cele mai neașteptate forme. Cine mai recunoaște în profilul din imaginea noastră tradiționala moară de vînt? Și totuși, principiul este același. Evident, și diferențele sînt notabile. Axul vertical prezintă avantajul că evită necesitatea unui dispozitiv de orientare greoi și costisitor, simplificînd în mare măsură instalația. Cît despre aripi, ele nu mai aduc de fel cu ale morilor de odinioară. Ceea ce nu le împiedică să aibă un randament ridicat. Centrala eoliană din fotografia noastră funcționează în insulele Madeleine (Canada). Instalația are înălțimea de 37 m, 24 m în diametru și se așteaptă să producă pînă la 200 kW anual.

Centralele eoliene moderne sînt rentabile în gama de puteri instalate dintre 100 și 10 000 kW. Sînt puteri compatibile cu nevoile unei comune sau ale unui orașel. Multe asemenea localități sînt situate în munți sau în alte zone foarte bine ventilate și ar putea să obțină energia necesară printr-o

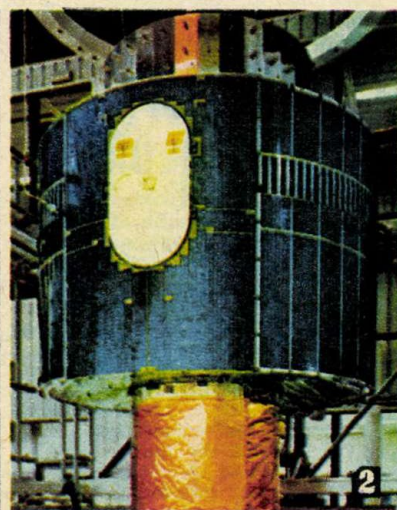
centrală eoliană. Cum producția de electricitate ar fi foarte neregulată, rețeaua comună ar putea servi de acumulator, în lipsa vîntului, orașelul ar primi electricitate de la rețea, restituind-o în perioade vîntoase, cu contabilizarea automată a schimbului. În orice caz, instalarea de centrale eoliene pe locurile înalte ar fi mai avantajoasă decît prelungirea pînă în aceste puncte, rareori mari consumatoare de energie, a liniilor de înaltă tensiune.

Se consideră că bancurile de recife din apropierea țărmurilor, locuri bine ventilate și neproductive, ar putea găzdui baterii de centrale eoliene puternice, care ar produce și ar trimite pe continent sute de megawați.

NOI TEHNOLOGII PENTRU TIMPUL PROBABIL

Importanța prezicerii corecte a timpului nu mai trebuie demonstrată. Fără datele oferite de meteorologi nu sînt de conceput nici o agricultură științifică, nici transporturi sigure. Dar fiecare grad de certitudine în plus se cîștigă cu mari eforturi și investiții de inteligență.

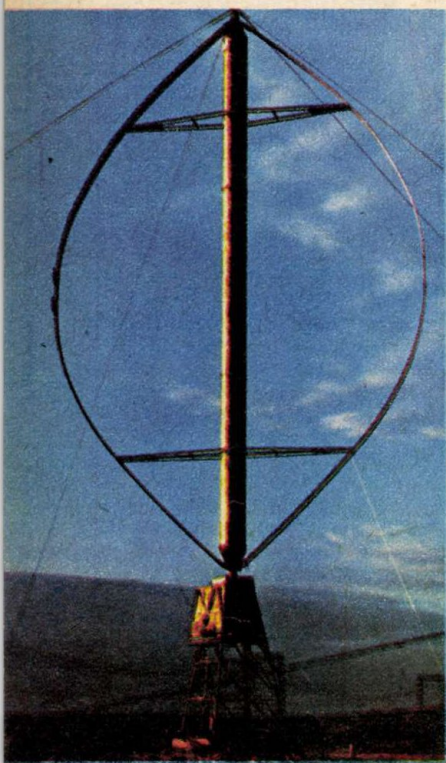
Realizări spectaculoase în studierea atmosferei terestre se așteaptă din partea unui satelit meteorologic foarte perfecționat. Satelitul Meteosat (2) este plasat pe o orbită geostaționară. Bateriile lui solare sînt menite să alimenteze cu energie aparatura de bord, între altele un radiometru de mare precizie îndreptat spre Pămînt, pe care îl vizează prin-

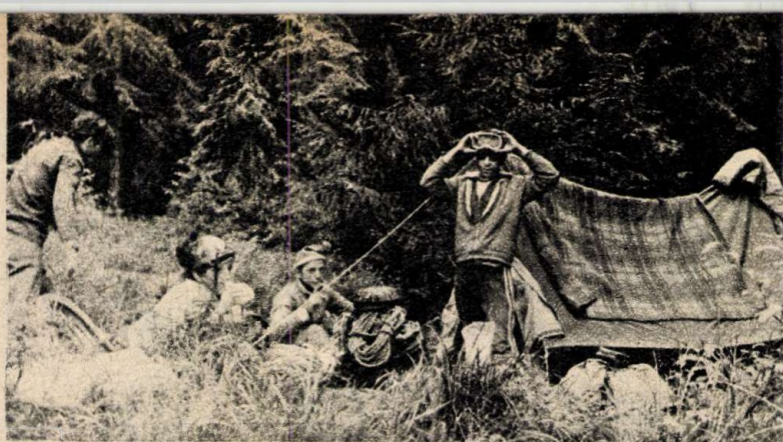

tr-o fereastră ovală (în imagine — acoperit cu o apărătoare albă). Culegerea datelor se va face de către o stație terestră (1).

La fiecare două ore, aparatura de pe Meteosat efectuează simultan trei fotografii ale globului în trei lungimi de undă diferite. Prima, în spectrul vizibil, oferă imaginea binecunoscută a continentelor și a formațiilor de nori. A doua, în infraroșu, dă informații despre temperatura solului, a mării, a părții superioare a norilor, permițînd, între altele, precizarea altitudinii lor. A treia fotografie se face în lungimea de undă absorbită de vaporii de apă. Imaginea obținută prezintă atmosfera în continuitatea ei, dar cu variațiunile de umiditate ale maselor de aer, cu fronturile dintre masele de aer etc. Compararea celor trei imagini permite extragerea de concluzii dintre cele mai importante privind evoluția vremii.

În plus, a fost pus la punct un aparat compus dintr-un sistem optic asociat unui calculator. El suprapune două, trei sau patru imagini luate la interval de o jumătate de oră, de pildă. Proiecția succesivă a fotografiilor pe un ecran dă o imagine dinamică a atmosferei. Calculatorul memorizează aceste mișcări și deduce din ele o hartă a vînturilor, extrem de prețioasă.

După ieșirea din Peștera Neagră.

LANTERNA MAGICĂ

EPISODUL XI

Cronicar: VIOREL BURA

În fundul acestei galerii-săli, la peste 200 m de la intrare era un horn foarte larg, din care cădea o ploaie torențială formând un pirlu, afluent al râului pe care am venit. Acest horn, cine știe peste câtă vreme, va forma un aven, care, probabil, va constitui intrarea principală în peșteră.

Din cauza cotiturilor și a îngustimii galeriei pe care am venit, fumul nu ne-a deranjat. Deci, am luat o parte din bagaje și am plecat spre «Sala primei confluențe», de data aceasta în față cu Petras Vasile, care strângea telefonul, și cu tovarășul comandant în spate. Eu am numărat cotiturile. Sînt 18. Am început să urcăm și să dăm bagajele. În timp ce noi am urcat cu toții și cu toate bagajele, tovarășul comandant a încercat să înainteze în sus pe afluent. N-a reușit s-o facă la nivelul apei, ci pe undeva, pe sus, în ramonaș. S-a întors cînd eram aproape gata cu urcșul.

Am urcat precum am coborît și cam cu aceeași viteză. Cel mai mult timp ne răpeau bagajele. La bivouac însă au fost foarte folositoare.

În sfîrșit, am ajuns în «Sala ghețarului». Aici Loați și-a reluat postul de telefonist (speotelefonist-sanitar), iar tovarășul comandant a început să urce cu blocatoarele pe coardă. Pînă urcă dumnealui noi legăm două scări de 15 m deolaltă, iar cînd este sus legăm de coarda mare scara și încă o coardă pe care tovarășul comandant le trage sus și leagă scara de piton. Urcă Feri și Ghiță — bineînțeles, asigurați. Apoi suim bagajele și urc și eu. Tovarășul comandant, ajuns sus, în sala de la intrare, demontează telefonul. Loați îl rebobinează jos, îl împachetează și îl tragem cu coarda la noi, sus. Urcăm apoi, pe rînd, în sala de la intrare, unde

sînt că mă orbește... întinericul nopții, care nu era chiar întineric pentru noi, cei acomodați cu el. Și asta mai ales că bateriile erau consumate. Tovarășul comandant ne-a interzis categoric să urcăm sau să coborîm verticale cu lămpile aprinse (lămpi de carbid), pentru a nu arde corzile sau scările.

Din sala de la intrare am ieșit la liber, ultimii fiind eu și tovarășul comandant, grăbiți să ajungem la ora două (noaptea).

Afară era cald. Ne luăm bagajele și vrem să ne ducem spre Ghețarul Barsa. Urcușul este însă greu cu atîtea bagaje în spate, așa că hotărîm să ne instalăm într-o poiană cu iarbă mare, ce se întindea ca o luncă.

După ce instalăm cortul, mîncăm iarăși zdravăn, ca niște lupi flămînziți, încît nu rămîne decît pîine și ceva miere. Am epuizat aproape totul, deoarece Loați s-a angajat că dimineață va merge după «ajutoare».

Între timp începe o ploaie zdravănă. Noi dormim, treziți din cînd în cînd de tunete. Dimineață, Loați pleacă.

Luni, 1 august

Ne sculăm destul de odihniți. Ploaia a mai încetat și soarele apare din cînd în cînd, zîmbindu-ne dintre nori. Ni s-au cam udat sacii și mai ales saltelele, deoarece apa a pătruns prin față. Scoatem totul la uscat. Eu rămîn de serviciu la cort, pentru că nu vrea nici unul din cei doi s-o facă; tragem la sorți și cad eu.

După ce au plecat, eu adun crengi uscate, aprind un foc, încep să mai usuc din hainele de dormit, le duc în cort, mai adun lemne și... încep ploaia. Pun prelată de nailon pe cort, intru, aranjez totul și mă întind puțin... Mă trezește o mare gălăgie. Cînd ies din cort, Loați se întorcea cu echipa de sprijin. Veneau, săracii, pe o ploaie măruntă și deasă. Dar cu rucsacurile pline de mîncare! Nu le-a trecut însă prin mînte să aducă măcar un cort.

În cortul nostru ne înghesuim cum putem, dar fără bagaje, pe care ne-am pus pelerinele. După ce se mai încetinesc ploaia, facem un foc zdravăn...

Cei din echipa de sprijin au vrut să se întoarcă imediat înapoi, dar ploaia era prea mare. Au rămas pînă la oprirea ploii și ca să se mai încălzească. Pe foc, lemnele sus se udau, la mijloc se uscau și jos ardeau.

Concrețiuni în peștera Ghețarul Barsa.

Pionieri și școlari! În numărul următor al revistei noastre va apărea Programul republican al acțiunilor politico-ideologice, cultural-educative și sportive care se vor organiza în anul școlar 1978—1979!

Bogatele activități înscrise în acest Program vă vor antrena pe voi, pionierii, pe șoimii patriei în însuflețitoare acțiuni ce se vor organiza în cadrul celei de a II-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» și în competiția națională «Daciada».

Dragi cititori!
În mod excepțional,
în această lună
vă puteți abona
pentru trimestrul IV a.c.
la revista «Cutezătorii»
pînă la 28 septembrie.
Abonamentele
se primesc
la oficiile poștale,
factorii poștali
și difuzorii de presă
din școli.

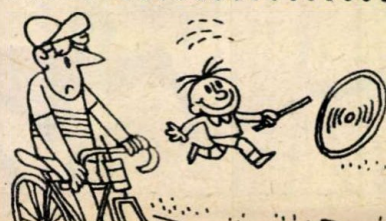
Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef-adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

REDACTIA: Piața Scîntelii nr. 1,
București 33, Telefon 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia»
TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTE prin oficiile și
agențiile P.T.T.R. Cititorii din
străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul
export-import presă P.O.B. —
136—137 telex: 11225, București.

12 pagini, 1 LEU

NEÎNFRÎNȚII

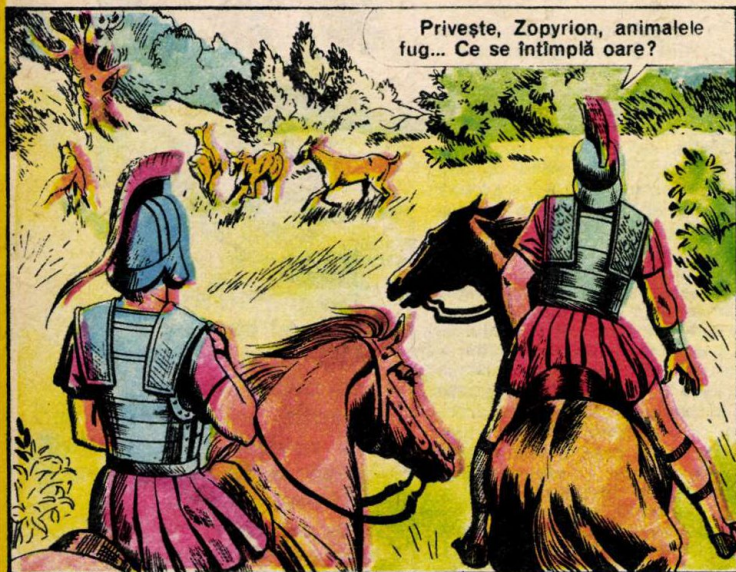
Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

9

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE:
Străbătând pământurile daco-geților, pe care le
pirjolise și le prădase cindva, generalul macedonean
Zopyrion este pindit pretutindeni de către Dardanos.
Tînărul conducător get vrea să răzbune suferințele
neamului său.

Intristată pădure, Meleagros...
Frunzele se ofilesc de uscă-
ciune.

Privește, Zopyrion, animalele
fug... Ce se întîmplă oare?

Parcă miroase a fum...

Arde pădurea,
Zopyrion!

Mai repede, mai re-
pede! Trebuie să ieșim
din infernul acesta!

În goană disperată, macedonenii se apropiau de marginea pădurii.

...Dar acolo îi așteptau nelindurați oștenii lui
Dardanos.

Luptați bărbătește, feții mei. Dușmanul
care ne-a călcat pămîntul nu trebuie să
scape!

Nu vă risipiți! Să ră-
minem strînși, numai așa
vom răzbi!

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

JOI, 28 SEPTEMBRIE 1978.
ANUL XII (NR. 574)

FOTO: GRIGORE PREPELITA

PIONIERI ÎN AMFITEATRELE TOAMNEI

În pag. 3—4—5:

**Programul republican
al acțiunilor
politico-ideologice,
cultural-educative
și sportive
care se vor organiza
cu preșcolarii și elevii
în anul școlar 1978—1979.**

În prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a tovarășei Elena Ceaușescu, a celorlalți tovarăși din conducerea partidului și statului, sîmbătă seara a avut loc pe marele stadion «23 August» din Capitală spectacolul festiv organizat cu prilejul finalei competiției sportive naționale «Daciada» — ediția 1978, cea mai cuprinzătoare întrecere de masă desfășurată în țara noastră.

Organizată din inițiativa tovarășului Nicolae Ceaușescu, această adevărată olimpiadă a sportului românesc urmărește realizarea unuia dintre cele mai nobile țeluri — acela de a atrage masele largi de oameni ai muncii de la orașe și sate în practicarea sistematică a exercițiilor fizice și sportului, în vederea întăririi sănătății, călirii fizice, creșterii capacității lor de muncă și de creație, oferind totodată cel mai bun cadru pentru depistarea și afirmarea tuturor talentelor autentice în acest domeniu, pentru ridicarea nivelului general al activității sportive de performanță. Și, iată, acum, după încheierea primei ediții, se poate spune că atât prin numărul participanților — peste șase milioane de muncitori, țărani, intelectuali, tineri și vîrstnici, pionieri și școlari din întreaga țară — cît și prin numărul celor care au reușit să-și afirme plenar aptitudinile și posibilitățile în sport, prin performanțele deosebite obținute în ultimii doi ani de mișcarea noastră sportivă atât pe plan național cît și internațional, «Daciada» își împlinește cu prisosință menirea pentru care a fost creată.

Întruchipînd în imagini sugestive ideile «Daciadei» precum și realizările de pînă acum din cadrul ei, grandiosul spectacol festiv de pe stadionul «23 August» s-a constituit, totodată, într-o vibrantă manifestare a recunoștinței și dragostei față de partid, față de tovarășul Nicolae Ceaușescu, a întregului nostru tineret, a hotărîrii ferme a acestuia de a se angaja cu toată energia pe drumul trasat de partid, de secretarul său general — acela al afirmării plenare a capacității creatoare a poporului nostru, al formării omului nou, hotărît să-și consacre — așa cum reiese și din Legămîntul sportivilor rostit în înflăcărare versuri cu acest prilej — întreaga energie și viață cauzei socialismului și comunismului, prosperității și fericirii națiunii noastre socialiste.

Legămînt

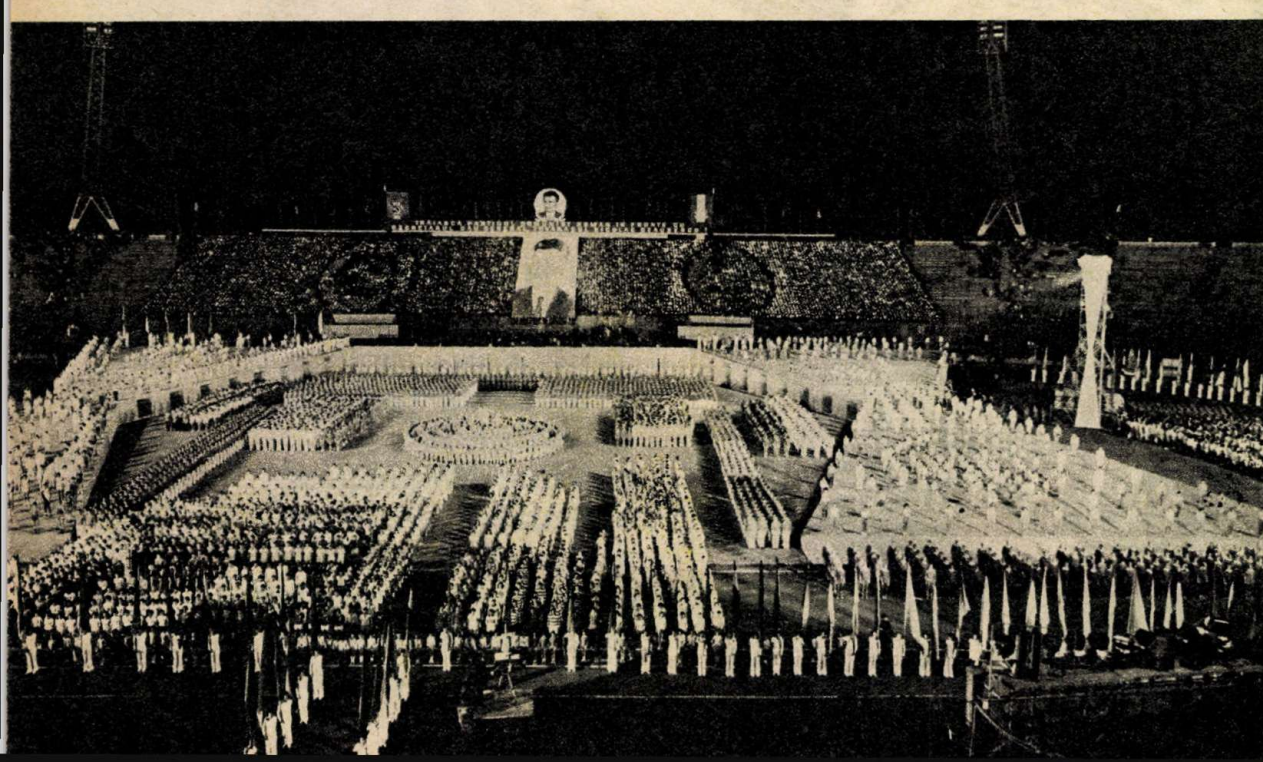
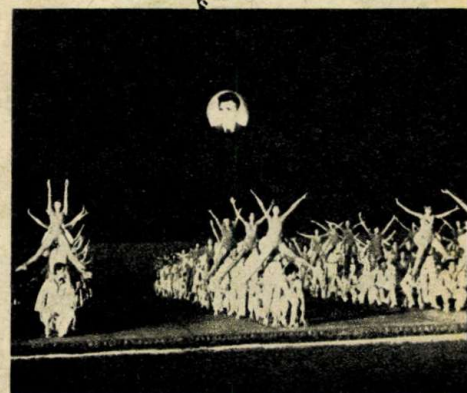
Ni-s inimile vetre de lumină
Pe frunți azurul patriei purtăm;
Mai mîndră către anii ce-or să vină
Să urce patria de azi — JURĂM!

Din milioanele de piepturi crește
Credința ce partidului purtăm;
Să ne întrecem și să învingem voinicește
Cinstit și ne-nfricat — JURĂM!

Tovarășului Ceaușescu, cu credință
Neîncetat îndemnul i-l urmăm;
Să urce tricoloru-n biruință
Prin «Daciada», peste veac — JURĂM!

Trăiască țara și conducătorul
Căruia visele-i întruchipăm
S-avem mereu în inimi tricolorul
Din glorii către glorii să-l urcăm — JURĂM!

(Din Jurămîntul sportivilor participanți la
«Daciadă»)

PROGRAMUL

republican al acțiunilor politico-ideologice, cultural-educative și sportive care se vor organiza cu preșcolarii și elevii în anul școlar 1978-1979

Activitatea politico-ideologică, cultural-educativă și sportivă ce se va organiza cu preșcolarii și elevii în anul școlar 1978—1979 va fi orientată și se va realiza pe baza Programului de măsuri pentru aplicarea hotărârilor Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român, ale Congresului educației politice și al culturii socialiste în domeniul muncii ideologice, politice și cultural-educative, a Programului privind dezvoltarea activității de educație fizică și sport în perioada 1978—1980, aprobat de Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., a indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu cu privire la munca de educare comunistă, revoluționară a tinerei generații, de formare a omului nou, constructor conștient și devotat al societății socialiste multilateral dezvoltate și al comunismului în România.

Întreaga muncă educativă ce se va organiza cu preșcolarii și elevii va trebui să contribuie, alături de procesul de învățămînt, la pregătirea științifică și culturală a tineretului școlar, la însușirea temeinică de către acesta a politicii partidului, a normelor muncii și vieții comunistilor, ale eticii și echității socialiste, la dezvoltarea armonioasă, fizică și intelectuală a noilor generații.

Toate activitățile se vor organiza în cadrul celei de a II-a ediții a Festivalului «Cîntarea României» și a celei de a II-a ediții a «Daciadei» și vor fi dedicate celei de a 35-a aniversări a eliberării României de sub dominația fascistă, împlinirii a 2050 de ani de la formarea primului stat dac centralizat și independent, a 60 de ani de la formarea statului național unitar român.

Pentru educarea prin muncă și pentru muncă a copiilor și tineretului școlar se vor organiza acțiuni care să contribuie la dezvoltarea în rîndurile acestora a răspunderii față de muncă și față de cei ce muncesc, a interesului față de știință și tehnică, pentru aprofundarea cunoștințelor teoretice și însușirea deprinderilor practice care să contribuie la integrarea lor cît mai armonioasă în viața economico-socială. Întreaga activitate educativă trebuie să cultive în conștiința tineretului, încă din fragedă copilărie, atitudinea înaintată față de muncă, față de propria pregătire, să sădească convingerea profundă că munca productivă reprezintă unica sursă a sporirii avuției naționale, a înfloririi patriei, a prosperității poporului, a bunăstării și fericirii personale. În cadrul activității de muncă patriotică, pionierii și elevii vor fi antrenați la acțiuni pe șantier, în agricultură, la înfrumusețarea localităților, gospodărirea, întreținerea și dezvoltarea bazei didactico-materiale a școlilor, a internatelor și cantinelor, a loturilor școlare, a bazelor sportive și taberelor.

Conținutul acțiunilor organizate va fi orientat în direcția formării și dezvoltării la elevi a sentimentelor de dragoste și devotament față de patrie, partid și popor, a educării lor în spiritul patriotismului revoluționar, socialist, cultivînd respectul și recunoștința față de strămoși, mîndria pentru ceea ce poporul nostru înfăptuiește azi, sub conducerea partidului. În toate unitățile de învățămînt, pe clase, în fiecare zi, la începerea și încheierea programului, în cadrul acțiunilor de muncă patriotică, de pregătire pentru apărarea patriei și cu prilejul altor activități educative, se vor intona cîntece patriotice, revoluționare, pionieresti sau de tineret. O atenție deosebită se va acorda realizării acțiunilor politico-educative prevăzute în planul de aniversări aprobat de conducerea partidului.

Educația patriotică trebuie să contribuie, în același timp, la întărirea unității și frăției dintre toți tinerii țării, fără deosebire de naționalitate, a hotărîrii lor de a depune toate eforturile pentru continua prosperitate a patriei comune — România socialistă. De asemenea, se vor organiza acțiuni destinate cultivării în rîndurile elevilor a sentimentelor de solidar-

tate internațională cu popoarele țărilor socialiste, cu toate forțele revoluționare și democratice, care luptă pentru pace și progres social.

Organizațiile de pionieri și șoimii patriei vor organiza și acțiuni dedicate Anului Internațional al Copilului (1979), în care se va releva modul în care partidul și statul nostru se preocupă de asigurarea celor mai bune condiții materiale și spirituale pentru creșterea și educarea tinerei generații, solidaritatea internațională a copiilor din patria noastră cu copiii din alte țări.

În domeniul activității cultural-artistice se va urmări realizarea unei puternice emulații a creației și interpretării artistice, stimularea spiritului creator al copiilor și elevilor, sporirea contribuției acestei activități la formarea și dezvoltarea multilaterală a personalității preșcolarilor și elevilor, la educarea lor comunistă. Prin conținutul lor, repertoriile formațiilor cultural-artistice vor trebui să promoveze o artă revoluționară, care să reflecte pregnant lupta poporului, sub conducerea partidului, pentru transformarea revoluționară a societății românești, pentru dezvoltarea industriei, agriculturii, științei, învățămîntului și culturii, tuturor domeniilor de activitate, în lumina hotărîrilor Congresului al XI-lea al partidului și Conferinței Naționale a P.C.R. din decembrie 1977. Se va exprima, totodată, recunoștința și atașamentul șoimilor patriei, pionierilor și elevilor față de politica partidului și statului nostru, față de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România.

Se va acționa pentru creșterea numărului formațiilor artistice, spectacolelor și concertelor, expozițiilor și celorlalte manifestări culturale cu public, pentru îmbunătățirea conținutului și calității lor artistice, asigurîndu-se participarea activă a copiilor și elevilor la viața cultural-artistică a școlii și localității.

Se va asigura cuprinderea tuturor pionierilor și elevilor în cadrul acțiunilor de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, al celor sportive și turistice, al concursului «Sanitarii pricepuți», urmărindu-se creșterea eficienței acestor activități în educarea patriotică civică și morală a tineretului școlar, în pregătirea sa pentru acordarea primului ajutor, călirea fizică și întărirea sănătății acestora. De asemenea, se vor extinde și diversifica acțiunile de vacanță: taberele pe discipline de învățămînt, drumețiile și excursiile, expedițiile cu caracter științific, istoric și folcloric, taberele de muncă patriotică, cu scopul de a-i ajuta pe pionieri și elevi în cunoașterea trecutului de luptă al poporului și partidului nostru, a frumuseților și bogățiilor patriei, a realizărilor obținute de oamenii muncii în opera de construire a societății socialiste și pentru a asigura participarea lor la munca constructivă.

Pentru asigurarea caracterului unitar și sistematic al organizării și desfășurării activității politico-ideologice, cultural-educative și sportive în rîndul preșcolarilor și elevilor, pe baza prezentului program, la nivelul fiecărui județ, inspectoratele școlare, comitetele județene ale U.T.C., consiliile județene ale Organizației Pionierilor, cu sprijinul consiliilor de educație politică și cultură socialistă, vor elabora, în comun, programul județean al acțiunilor politico-ideologice, cultural-educative și sportive ce se vor organiza cu preșcolarii și elevii din județ în anul școlar 1978—1979, care va fi supus aprobării comitetelor județene ale P.C.R. și transmis în toate unitățile de învățămînt din județul respectiv. În fiecare unitate de învățămînt, în funcție de condițiile concrete, de specificul și particularitățile colectivității școlare, se va întocmi, trimestrial, programul comun al acțiunilor politico-ideologice, cultural-educative și sportive.

În elaborarea și realizarea prevederilor programului se va colabora cu organizațiile de sindicat, femei,

Cruce Roșie, de cultură, sănătate, miliție, comerț, cu unitățile de transport și turism.

Inspectoratele școlare și consiliile de conducere ale unităților de învățămînt vor analiza trimestrial stadiul îndeplinirii programelor comune de activități politico-ideologice, cultural-educative și sportive, stabilind, totodată, măsuri pentru continua îmbunătățire a muncii educative.

Inspectoratele școlare și conducerea unităților de învățămînt, împreună cu organizațiile de pionieri și U.T.C., vor asigura baza didactico-materială necesară realizării acțiunilor politico-educative și sportive în grădinițe, școli, case ale pionierilor și șoimilor patriei, casele tehnice și de cultură ale tineretului. De asemenea, pentru desfășurarea acțiunilor cultural-educative și sportive se vor folosi și alte spații existente în localitățile respective (cămine culturale, cluburi, biblioteci, case de cultură, baze sportive etc.).

În cadrul caselor corpului didactic, al caselor pionierilor și șoimilor patriei, cluburilor tineretului, se vor organiza activități politico-educative de masă, activități metodice de pregătire și perfecționare a activului organizațiilor de pionieri și ale U.T.C., a cadrelor didactice.

Pentru buna organizare și desfășurare a acțiunilor politico-educative, cultural-artistice și sportive și pentru asigurarea condițiilor necesare securității vieții copiilor și elevilor, se vor stabili sarcini și responsabilități concrete pentru fiecare din factorii educaționali.

În perioada pregătirii și desfășurării tezelor trimestriale, precum și în timpul examenelor, cu excepția activităților statutare ale organizațiilor U.T.C. și de pionieri, nu se vor organiza acțiuni extrașcolare cu pionierii și elevii.

Organizarea altor acțiuni republicane sau inter-județene, care nu sînt cuprinse în prezentul program, se va putea face numai cu aprobarea C.C. al Ministerului Educației și Învățămîntului, C.C. al U.T.C. și C.N.O.P.

1. ACȚIUNI PRIVIND EDUCAREA POLITICO-IDEOLOGICĂ ȘI MORAL-CETĂȚENEASCĂ A ELEVILOR

1. Pregătirea politico-ideologică a elevilor se realizează prin procesul de instrucție și de educație, prin activitatea desfășurată de organizațiile Uniunii Tineretului Comunist, de pionieri și ale șoimilor patriei.

Conducerile școlilor vor organiza, în continuare, pentru elevii din învățămîntul gimnazial, liceal, profesional, cîte o oră de informare politică, la două săptămîni.

Învățămîntul politico-ideologic al U.T.C. se va organiza pe baza documentelor de partid, potrivit instrucțiunilor C.C. al U.T.C., cu sprijinul conducerilor școlilor și al cadrelor didactice.

2. Pentru educarea materialist-științifică și propagarea largă a realizărilor științei și tehnicii contemporane în rîndul elevilor, odată cu valorificarea mai largă a posibilităților oferite în acest sens de procesul de învățămînt, vor fi inițiate discuții, consultații, simpozioane, concursuri pe teme din diferite domenii ale științei și tehnicii.

3. O atenție deosebită se va acorda organizării acțiunilor dedicate împlinirii a 2050 de ani de la formarea primului stat dac centralizat și independent, precum și aniversării a 60 de ani de la formarea statului național român unitar. Cu aceste prilejuri se vor organiza evocări, excursii tematice la locuri istorice legate de lupta pentru eliberarea națională și socială, pentru apărarea independenței de stat a României, spectacole în aer liber, la monumente istorice, la

(Continuare în pag. 4—5)

Programul republican al acțiunilor politico-ideologice, cultural-educative și sportive care se vor organiza cu preșcolarii și elevii în anul școlar 1978—1979

(Urmare din pag. 3)

obiective economice și social-culturale construite în anii socialismului, vizite la muzeele locale și județene de istorie, la Muzeul de istorie a Republicii Socialiste România și la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, sesiuni de comunicări ale cercurilor științifice, concursuri de creație literară și plastică, dedicate acestor evenimente.

4. Pentru educarea tineretului școlar în spiritul eticii comuniste, al respectului față de legile țării și normele socialiste de conviețuire, al comportării disciplinate și civilizate în școală și societate, în cadrul orelor de dirigiență, al activităților specifice organizațiilor de pionieri și U.T.C., al activităților extrașcolare, se vor dezbate prevederile din legile și actele normative fundamentale. De asemenea, se vor ține conferințe și consultații pe teme juridice. Se vor organiza discuții privind drepturile și îndatoririle cetățenești, probleme privind regulile de circulație, educație sanitară etc. Se vor dezbate probleme legate de comportarea elevilor, ținuta vestimentară, abateri de la normele de conduită morală, precum și materiale publicate în presă în legătură cu manifestări ale tinerilor.

5. Se vor organiza acțiuni privind educarea tineretului în spiritul înaltelor idealuri de pace, libertate, dreptate socială și înțelegere între popoare, de solidaritate cu tineretul din întreaga lume, care luptă pentru progres social. În acest scop, se va populariza larg politica externă a partidului nostru, activitatea desfășurată de tovarășul Nicolae Ceaușescu pe plan internațional.

Pentru cunoașterea activității organizațiilor comuniste, revoluționare și progresiste de tineret și copii, având în vedere că anul 1979 este Anul Internațional al Copilului, se va organiza ciclul de acțiuni «Din viața și munca copiilor și tineretului lumii», cu participarea Comitetului Național Român pentru UNICEF.

II. ACȚIUNI PRIVIND DEZVOLTAREA PASIUNII ELEVILOR PENTRU ÎNVĂȚĂTURĂ, PENTRU MUNCA PRODUCTIVĂ, PENTRU ACTIVITATEA DE CREAȚIE ȘTIINȚIFICĂ ȘI TEHNICĂ

A. Pentru elevii din învățământul primar și gimnazial se vor organiza:

1. Acțiunea pentru stimularea participării maselor la activitatea de creație științifică și tehnică, care se va desfășura potrivit planului-cadru, elaborat de Ministerul Educației și Învățământului, Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist și Consiliul Național al Organizației Pionierilor.

2. Concursuri școlare pe discipline de învățământ:

a) Limba și literatura română, respectiv limba și literatura maternă, pentru elevi din școlile cu predare în limbile naționalităților conlocuitoare (clasele V—VIII):

—etapa pe școală, comună, oraș, municipiu (sector București), în ziua de 4 februarie;

—etapa pe județ (municipiul București), în ziua de 6 mai.

b) Limbi moderne (clasele VII—VIII):

—etapa pe școală, comună, oraș, municipiu (sector București), în ziua de 1 februarie;

—etapa pe județ (municipiul București), în ziua de 6 mai.

c) Istoria antică și medie a României (clasa a VIII-a):

—etapa pe școală, comună, oraș, municipiu (sector București), în ziua de 21 ianuarie;

—etapa pe județ (municipiul București), în ziua de 28 februarie;

—etapa pe țară, în perioada 7—13 aprilie, la Focșani.

d) Matematica (clasele V—VIII):

—etapa pe școală, comună, oraș, municipiu (sector București), în ziua de 21 ianuarie;

—etapa pe județ (municipiul București), la care participă numai elevi din clasele VII—VIII, în ziua de 25 februarie;

—etapa pe țară, la care participă numai elevi din clasele VII—VIII, în perioada 7—13 aprilie, la Pitești.

e) Fizica (clasele VII—VIII):

—etapa pe școală, comună, oraș, municipiu (sector București), în ziua de 21 ianuarie;

—etapa pe județ (municipiul București), în ziua de 28 februarie;

—etapa pe țară, la care participă numai elevi din clasele VII—VIII, în perioada 7—13 aprilie, la Odorheiu Suciuc.

f) Chimie (clasele VII—VIII):

—etapa pe școală, comună, oraș, municipiu (sector București), în ziua de 21 ianuarie;

—etapa pe județ (municipiul București), în ziua de 25 februarie;

—etapa pe țară, în perioada 7—13 aprilie, la Făgăraș.

3. Concursuri de creație tehnică și științifică:

a) Concursul de creație tehnică pentru pionieri și școlari:

—etapa de masă, de pregătire a lucrărilor, pe școli și case ale pionierilor și șoimilor patriei, în perioada 1 octombrie—15 mai;

—etapa pe comună, oraș, municipiu (sector al municipiului București), în perioada 1—15 iunie;

—etapa pe județ (municipiul București), în luna iunie.

b) Concursuri de aero-navo-modelism, de radiogoniometrie, radiotelegrafie și carturi:

—etapa pe școală, în perioada octombrie—30 martie;

—etapa pe județ (municipiul București), în perioada 1 aprilie—15 iunie;

—etapa pe țară, în perioada vacanței de vară.

c) Sesiuni de referate și comunicări:

—etapa pe școală, în perioada martie-aprilie;

—etapa pe comună, oraș, municipiu (sector București), în perioada iunie-iulie.

4. Sesiunea națională de referate și comunicări științifice și tehnice:

—etapa pe școală, în perioada decembrie 1978—ianuarie 1979 (vacanța de iarnă);

—etapa pe județ (municipiul București), în luna aprilie (vacanța de primăvară);

—etapa pe țară, în luna august, la Tg. Jiu.

III. CONCURSURI ȘI ACȚIUNI CULTURAL-ARTISTICE

Participarea pionierilor și elevilor la cea de a II-a ediție a Festivalului național al educației politice și culturii socialiste «Cîntarea României» se va realiza după cum urmează:

A. Pentru elevii din învățământul primar, gimnazial, liceal, tehnico-profesional, din casele pionierilor și șoimilor patriei.

1. În domeniul interpretării (participă interpreți individuali și formații artistice de muzică vocală și instrumentală — coruri, fanfare, orchestre — colective de teatru și poezie, dans popular și dans cu temă, teatru de estradă, de marionete și păpuși, brigăzi artistice etc.):

—etapa de masă (școală, comună, oraș, municipiu, sector București), în perioada octombrie-decembrie;

—etapa județeană (municipiul București), în perioada ianuarie-martie, în zilele de simbătă și duminică;

—etapa pe zonă (interjudețeană), în perioada 6—9 aprilie, în următoarele centre:

Brăila — pentru județele: Tulcea, Constanța, Ialomița, Brăila;

Bacău — pentru județele: Vaslui, Galați, Bacău, Vrancea;

Tirgoviște — pentru județele: Teleorman, Buzău, Prahova, Dimbovița;

Slatina — pentru județele: Argeș, Olt, Vilcea, Ilfov;

Craiova — pentru județele: Gorj, Dolj, Mehedinți;

Arad — pentru județele: Timiș, Arad, Caraș-Severin;

Baia Mare — pentru județele: Sălaj, Bistrița-Năsăud, Maramureș;

Oradea — pentru județele: Bihor, Satu-Mare, Cluj;

Tg. Mureș — pentru județele: Alba, Harghita, Mureș;

Brașov — pentru județele: Sibiu, Covasna, Brașov, Hunedoara;

Suceava — pentru județele: Botoșani, Neamț, Suceava, Iași;

București — pentru cele opt sectoare din municipiu.

—etapa finală (republicană), în perioada 14—17 aprilie, în următoarele centre:

București: formații corale, grupuri vocale, coruri

de cameră, grupuri camerale, fanfare;

Sibiu: grupuri și formații folclorice, de cîntece și dansuri populare, soliști vocali și instrumentiști de muzică populară, formații de muzică instrumentală populară;

Piatra Neamț: teatru, montaj literar-muzical, spectacole de muzică și poezie, recitaluri de poezie;

Drobeta Turnu-Severin: brigăzi de agitație, formații, soliști vocali și instrumentiști de muzică ușoară, dans clasic, tematic și modern, estradă;

Timișoara: formații instrumentale și vocale, soliști vocali și instrumentiști, formații și soliști de balet din liceele și școlile generale de artă, liceu militar de muzică, formații vocale, instrumentale și soliști de muzică cultă din școlile generale și celelalte tipuri de licee.

2. În domeniul creației literar-artistice

a) Concursul de creație literară «Tineri condeie»:

—etapa pe școală, în perioada octombrie-februarie;

—etapa pe județ (municipiul București), în luna martie;

—etapa republicană, în perioada mai-iunie (lucrările vor fi trimise la C.N.O.P. și, respectiv, la C.C. a U.T.C. pînă la 15 aprilie).

b) Concursul revistelor școlare:

—etapa pe județ (municipiul București), în luna martie;

—etapa republicană, în perioada mai-iunie (revistele vor fi trimise la Ministerul Educației și Învățământului, pînă la 10 aprilie).

c) Concursul național de artă plastică «România plai de aur», pentru pionieri și elevi;

—expoziții pe grădinițe, școli și localități, în perioada octombrie-decembrie;

—expoziție județeană, aprilie 1979;

—expoziții republicane, în luna iunie, la Zalău;

—pentru elevii din învățământul de artă, în perioada aprilie-iunie, la Timișoara.

d) Concursul național de artă fotografică al pionierilor și elevilor cu tema «Sub flamura partidului creștem odată cu țara»:

—expoziții pe școli și localități, în perioada octombrie-decembrie;

—expoziția județeană (municipiul București), în luna martie;

—expoziția republicană, în luna iulie, la Satu Mare (lucrările premiate la etapa județeană vor fi expediate la Consiliul județean al Organizației pionierilor și Comitetul județean al U.T.C. Satu Mare, pînă la 14 mai).

e) Concurs de literatură și artă plastică «Pentru sănătate și umanitate»:

—etapa și expoziții pe grădinițe (pentru artă plastică) și școli, în perioada octombrie-decembrie;

—etapa și expoziția pe județ (municipiul București), în perioada ianuarie-martie;

—etapa și expoziția republicană, în luna iunie la București (lucrările premiate la etapa județeană vor fi trimise la Consiliul Național al Societății de Cruce Roșie, pînă la data de 3 aprilie).

f) Expoziția republicană de filatelie a pionierilor «Cravatele roșii cu tricolor»:

—expoziții pe școli și localități, în perioada decembrie-februarie;

—expoziție pe județ (municipiul București), în luna aprilie;

—expoziție republicană, în perioada iulie-august, la Tg. Mureș (lucrările premiate la expoziția județeană se vor transmite Consiliului județean Mureș al Organizației pionierilor pînă la 4 iunie).

g) Concurs național al cînecluburilor pionierilor și elevilor «Sîntem al țării viitor»:

—etapa pe școală, în perioada octombrie-decembrie;

—etapa pe județ (municipiul București), în perioada ianuarie-martie;

—etapa republicană, în luna iulie, la Oțelul Roșu;

h) Concurs de artă populară — expoziție și sesiune de etnografie și folclor (se vor prezenta lucrări realizate de pionieri și elevi în cercurile din școli și casele pionierilor și șoimilor patriei):

—etapa și expoziția pe școală și localitate, în perioada octombrie-decembrie;

—etapa și expoziția pe județ (municipiul București), în perioada ianuarie-martie;

—expoziția republicană și sesiunea de etnografie și folclor, în perioada 23 iulie—5 august, la Suceava (lucrările și referatele selectate la etapa județeană se vor transmite Consiliului județean al Organizației pionierilor Suceava, pînă la 1 iunie).

B. Pentru elevii din școlile generale

a) Festivalul muzical «Ciprian Porumbescu» de

interpretare instrumentală și vocală pentru soliști (participă elevii care s-au evidențiat la Festivalul național al educației politice și culturale socialiste «Cîntarea României»);

— în vacanța de vară, la Suceava.

b) Festivalul cultural-artistic «Copiii lumii doresc pacea» (participă formații ale pionierilor și elevilor care s-au evidențiat în activitatea cultural-artistică în anul școlar 1978—1979);

— în vacanța de vară, la tabăra internațională.

c) Manifestări cultural-artistice și sportive organizate cu prilejul sărbătoririi marilor evenimente din viața patriei, partidului, Organizației pionierilor, Uniunii Tineretului Comunist și din viața școlii.

IV. ACȚIUNILE DE PREGĂTIRE A TINERETULUI PENTRU APĂRAREA PATRIEI, DRUMETII, EXCURSII, TABERE ȘI COLONII PENTRU ELEVII ȘI PREȘCOLARI

În conformitate cu planul vacanțelor școlare și reglementările în vigoare, se vor organiza:

1. Tabere de odihnă, de muncă, de instruire pentru activele U.T.C. și pionierești, de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, sportive.

2. Tabere de profil și de interes la: limba și literatura română, istorie, matematică, fizică, chimie, biologie, geologie, geografie, limbi străine, etnografie și folclor, de creație literară, de arte plastice, aeronavo-modele, radiotelegrafie, electrotehnică, mecanică, protecția mediului înconjurător («Prietenii naturii»), de acordare a primului ajutor și de Cruce Roșie.

În aceste tabere vor avea loc expuneri, dezbateri, sesiuni de referate și comunicări științifice, demonstrații practice, executarea unor lucrări și modele, scheme și prototipuri, expoziții etc.

3. Activități sportive, turistice și de pregătire pentru apărarea patriei:

A. Pentru pionieri:

Activități sportive

1. Ediția de iarnă a «Daciadei»

a. Festivalul pionieresc al sporturilor de iarnă (sanie, patinaj viteză, schi, hochei pe gheață): etapa pe asociație sportivă și localitate — până la 22 decembrie 1978; etapa pe județ (municipiul București) — până la 31 decembrie; etapa pe țară — în perioada 3—9 ianuarie, la Miercurea Ciuc.

Cupa «Pionierul» la sanie: etapa pe asociație sportivă — până la 22 decembrie; etapa pe centru de comună, oraș (sector) — până la 22 ianuarie; etapa pe județ (municipiul București) — până la 12 februarie.

b. Cupa «Pionierul» la șah: etapa pe asociație sportivă — până la 22 decembrie; etapa pe localitate — până la 22 ianuarie; etapa pe județ (municipiul București) — până la 12 februarie.

c. Cupa «Pionierul» la tenis de masă: etapa pe asociație sportivă — până la 22 decembrie; etapa pe localitate — până la 22 ianuarie; etapa pe județ (municipiul București) — până la 12 februarie.

2. Ediția de vară a «Daciadei»:

a. Campionatul pionierilor la fotbal:

Categoria 8—10 ani și 11—12 ani: etapa pe asociație sportivă — până la 15 noiembrie — turul, până la 15 mai — returul; etapa pe localitate — până la 1 iulie.

Categoria 13—14 ani: etapa pe asociație sportivă — până la 15 noiembrie; etapa pe localitate — până la 15 mai; etapa pe județ (municipiul București) — până la 15 iunie; etapa interjudețeană — până la 20 iunie; etapa finală pe țară — în perioada 1—5 iulie, la Pitești.

b. Cupa «Pionierul» la tir: etapa pe asociație sportivă — până la 9 aprilie; etapa pe localitate — până la 30 aprilie; etapa pe județ (municipiul București) — până la 21 mai.

c. Cupa «Pionierul» la orientare turistică: etapa pe asociație sportivă — până la 9 aprilie; etapa pe localitate — până la 30 aprilie; etapa pe județ (municipiul București) — până la 21 mai.

d. Crosul pionierilor: etapa pe asociație sportivă — până la 9 aprilie; etapa pe localitate — până la 16 aprilie; etapa pe județ (municipiul București) — până la 23 aprilie; etapa finală pe țară — în ziua de 2 mai, la București.

e. Cupa «Pionierul» la patinaj pe roți: etapa pe asociație sportivă și pe localitate — în ziua de 1 iunie; etapa finală pe țară — în perioada 30—31 august, la București.

f. Festivalul de baschet al pionierilor: etapa pe asociație sportivă și pe localitate — până la 15 mai; etapa finală pe țară — în perioada 18—22 iunie, la Tulcea.

g. Cupa «Pionierul» la oină: etapa pe asociație sportivă și pe localitate — până la 30 iunie; etapa pe

județ (municipiul București) — până la 15 iulie, etapa finală pe țară — în perioada 25 iulie—11 august, la Tulcea.

h. Cupa «Scînteia tineretului» la tenis de câmp: etapa pe asociație sportivă — până la 30 iunie; etapa pe localitate — până la 1 august; etapa pe județ (municipiul București) — până la 31 august; etapa finală pe țară — în perioada 8—10 septembrie, la Tirgoviște.

Acțiuni turistice pentru pionieri:

a. Expedițiile «Cutezători»: etapa pe asociație sportivă — în perioada 1 iulie—15 septembrie; etapa pe localitate, 22—31 decembrie; etapa (expoziție) pe județ (municipiul București) — în perioada vacanței de primăvară.

b. Acțiunea «Asaltul Carpaților»: etapa pe asociație sportivă și localitate — în perioada 1 iulie—15 septembrie.

c. «Floarea prieteniei» — cicloturism: etapa pe asociație sportivă și localitate — până la 20 iunie; etapa pe județ (municipiul București) — până la 15 iulie.

Acțiuni de pregătire pentru apărarea patriei — pionieri:

a. Complexul aplicativ «Pentru apărarea patriei»: etapa pe detașament — în perioada 23—29 aprilie; etapa pe centru — în ziua de 6 mai; etapa pe localitate (sector București) — în ziua de 13 mai; etapa pe zonă — în ziua de 20 mai; etapa pe județ (municipiul București) — în ziua de 10 iunie; etapa pe țară — în perioada 1—10 august, la Sibiu.

b. Patrula școlare de circulație: etapa pe școală și localitate — până la 10 ianuarie; etapa pe zonă — până la 15 martie; etapa pe județ (municipiul București) — în perioada vacanței de primăvară; etapa pe țară — în perioada 2—8 iulie, la Bacău.

c. Prietenii pompierilor: etapa pe localitate — până la 22 decembrie; etapa pe zonă — până la 4 aprilie; etapa pe județ (municipiul București) — până la 15 mai; etapa pe țară — în perioada 18—24 iulie, la Hunedoara.

d. Prietenii grănicerilor: etapa pe localitate — până la 10 ianuarie; etapa pe județ (municipiul București) — în perioada vacanței de primăvară; etapa pe țară — în perioada 1—14 iulie, la 2 Mai, Mangalia.

e. Sanitarii pricepuți: etapa pe școală — până la 22 decembrie; etapa pe localitate — până la 4 aprilie; etapa pe județ (municipiul București) — în perioada vacanței de primăvară.

B. Pentru elevi uteciști

a. Complexul aplicativ «Pentru apărarea patriei»: etapa pe centre de pregătire (școală) — pe timpul anului școlar; etapa pe județ (municipiul București) — în luna mai; etapa finală — în luna iunie.

b. Cupa «U.T.C.» la modelism, carturi, tir, orientare turistică și judo: etapa pe județ (municipiul București) — în luna iunie; etapa finală — în perioada iulie-august.

c. Cupa «U.T.C.» la vînătorii de munte: etapa pe județ (municipiul București) — în luna ianuarie; etapa finală — în luna februarie.

V. CAMPIONATELE ȘI CONCURSURILE SPORTIVE ALE ELEVILOR DIN CADRUL «DACIADEI»:

A. Campionatele republicane școlare:

1. Atletism — școli generale (tetratlon): etapa pe școală — octombrie 1978; etapa pe localitate — aprilie 1979; etapa pe județ — până la 20 mai; etapa pe zonă, 26—27 mai; etapa finală pe țară, 16—17 iunie 1979.

2. Atletism — licee: etapa pe școală — octombrie 1978; etapa pe localitate — aprilie 1979; etapa pe județ — până la 28 mai; etapa finală pe țară, 9—10 iunie la Pitești.

3. Gimnastică — școli generale: etapa pe școală — decembrie 1978; etapa pe localitate — ianuarie 1979; etapa pe județ — până la 18 martie; etapa pe zonă, 24—25 martie; etapa finală pe țară, 7—8 aprilie.

4. Lupte: etapa pe școală — noiembrie 1978; etapa pe localitate — decembrie 1978; etapa pe județ — până la 21 ianuarie 1979; etapa pe zonă (ministere), 10—11 februarie; etapa finală pe țară: greco-romane, 6—8 aprilie; libere, 10—12 aprilie.

5. Șah: etapa pe școală, octombrie-noiembrie 1978; etapa pe localitate, ianuarie-februarie 1979; etapa pe județ — până la 25 martie; etapa pe zonă, 6—11 aprilie; etapa finală pe țară, 25—29 iulie.

6. Schi: etapa pe școală, decembrie 1978—ianuarie 1979; etapa pe localitate, decembrie 1978—ianuarie 1979; etapa pe județ — până la 20 ianuarie 1979; etapa pe zonă, 3—4 februarie; etapa finală pe țară: probe alpine, 17—18 februarie; probe nordice, 19—21

februarie.

7. Fotbal: Categoria 15—16 ani: etapa pe școală. 15 septembrie — 15 noiembrie; etapa pe localitate. 15 martie — 15 mai; etapa pe județ, 15 mai — 15 iunie; etapa pe zonă, în perioada 1—30 iulie; etapa finală pe țară, în perioada 15 august — 15 septembrie.

Categoria 17—18 ani: etapa pe școală, 15 septembrie — 15 noiembrie 1978; etapa pe localitate 15 martie — 30 mai 1979; etapa pe județ, în perioada 1—5 iunie 1979.

B. Campionatele republicane pe echipe ale juniorilor și școlarilor:

1. Baschet: turul I, în perioada 5 noiembrie — 17 decembrie 1978; turul II — turneul I, 5—8 ianuarie 1979; turneul II, 26—28 ianuarie 1979; turul III, 11 februarie — 26 martie 1979; turneul final, 20 aprilie — 2 mai 1979.

2. Handbal: județ — până la 20 decembrie 1978; zonă, 20—23 februarie; semifinală: turul, 5—22 aprilie; returul, 29 aprilie — 27 mai; finală, 8—10 iunie, Zalău.

3. Volei: turul — în perioada 22 octombrie — 17 noiembrie 1978; returul — în perioada 21 ianuarie — 18 martie; finală; fete 6—10 aprilie; băieți, 12—16 aprilie.

4. Fotbal: turul — în perioada 3 septembrie — 26 noiembrie 1978; returul — în perioada 11 martie — 28 mai; finală, 27—31 mai, la Brașov.

5. Rugby: turul — în perioada 1 septembrie — 12 noiembrie 1978; returul — în perioada 19 noiembrie — 3 decembrie 1978; finală în 4—11 martie și 22 aprilie — 13 mai 1979.

6. Judo: etapa I, 27—28 ianuarie; etapa a II-a, 10—11 februarie; etapa a III-a, 24—25 februarie; etapa finală, 10—11 martie.

7. Lupte greco-romane și libere: turul — în luna decembrie 1978; returul — în luna februarie; finală: greco-romane — în luna iunie; libere — în luna iulie.

C. Concursurile republicane pentru unitățile școlare cu profil sportiv:

1. Atletism (tetratlon): etapa pe zonă, 23—24 iunie 1979; etapa finală, 7—8 iulie 1979.

2. Atletism juniori III: etapa finală, 14—15 iulie 1979.

3. Atletism juniori II: etapa finală, 21—22 iulie 1979.

4. Gimnastică modernă: etapa finală, 30 iunie — 1 iulie 1979.

5. Gimnastică sportivă: etapa pe zone, 17—18 martie; etapa finală: a) fete, 9—10 aprilie; b) băieți, 16—17 aprilie.

6. Schi alpin: etapa finală, 17—18 martie.

7. Schi fond: etapa finală, 20—21 martie.

8. Biatlon: etapa finală, 10—11 februarie.

9. Înot: etapa finală, 19—22 iulie.

10. Fotbal: etapa pe zonă — până la 1 iunie; etapa finală, 8—12 august.

11. Caiac-canoe: etapa finală, 12—13 septembrie, la Snagov.

D. Cupele unităților școlare cu profil sportiv:

1. Box: etapa I — 11 noiembrie 1978; etapa a II-a — 28 ianuarie 1979; etapa a III-a — 26 februarie; etapa a IV-a — 26 martie; etapa a V-a — 30 aprilie; finală — în luna iunie.

2. Haltere: etapa I, 17—18 decembrie 1978; etapa a II-a, 21—22 ianuarie 1979; etapa a III-a, 18—19 februarie; etapa a IV-a, 18—19 martie; finală — în luna iulie.

3. Hochei pe gheață: finală, 4—11 ianuarie 1979, Suceava.

4. Tenis de masă: finală, 5—8 aprilie 1979, Pitești.

5. Tenis de câmp: finală, 1—8 august 1979.

VI. ACȚIUNI INTERNAȚIONALE:

1. Participarea pionierilor și elevilor din țara noastră la olimpiada internațională de matematică, fizică, chimie.

2. Participarea pionierilor și elevilor din țara noastră la acțiuni cultural-artistice, expoziții și tabere internaționale organizate în alte țări.

3. Participarea pionierilor și elevilor din alte țări la acțiuni cultural-artistice, expoziții și tabere internaționale organizate în țara noastră.

4. Participarea elevilor din unitățile școlare cu profil sportiv și a echipelor reprezentative la acțiunile sportive prevăzute în calendarul sportiv internațional.

Nota redacției:

În ansamblul său, Programul cuprinde, de asemenea, acțiuni și pentru elevii din învățământul liceal și tehnic-profesional.

PIONIERI LA IZVOARELE ISTORIEI

Sala Căminului cultural din comuna Rușețu, județul Buzău, a găzduit seara de întrebări și răspunsuri desfășurată în cadrul acțiunii «Formarea statului național unitar român — opera maselor populare», organizată de către comandamentul unității de pionieri în întinținarea aniversării a 60 de ani de la crearea statului național unitar român.

Invitații la această emoționantă manifestare — tovarășii profesori. Georgeta Bencea secretar adjunct al Comitetului comunal de partid, Irina Chircu, directoarea școlii, Costică Turculeț, președintele Consiliului comunal al Organizației pionierilor, prof. Eugen Bencea — au dat răspunsuri întrebărilor referitoare la situația Transilvaniei în primul război mondial, la evenimentele din toamna anului 1918, la hotărârea istorică a marii adunări naționale de la Alba-Iulia, întrebărilor referitoare la însemnătatea istorică a Unirii Transilvaniei cu România, la realizările ce au urmat din marile acte istorice, la România de după 23 August 1944.

Antrenantul dialog care s-a constituit a reliefat ideea Unirii din 1918 —

operă a întregului popor, izbîndă în istoria națiunii noastre — dominînd întîlnirea și permițînd în același timp pionierilor Mariana Nițu, Valerica Georgescu, Ionel Ivanof să participe la dezbateri cu interesante lucrări și luări de cuvînt pe această temă.

În entuziasta atmosferă creată, cei peste două sute de pionieri prezenți s-au angajat să transpună în viață îndemnul cuprins în Chemarea celui de al VII-lea Forum Național al Pionierilor, să învețe cu sîrguință, să muncească cu hărnicie pentru ca, nu peste mulți ani, să poată contribui și ei la ridicarea patriei pe noi culmi de civilizație și progres. Astfel, pionierii Liliana Stănescu, Viorica Constantin și Donica Bălan au raportat că angajamentul de muncă patriotică pentru anul în curs, realizat pînă în prezent în procent de 86%, va fi îndeplinit pînă la data de 1 decembrie în procent de sută la sută, iar în primul trimestru al anului de învățămînt, ce s-a deschis recent, primele rezultate la muncă și învățatură s-au arătat și sînt dintre cele mai bune.

Partea finală a acestei manifestări pionierești a adus pe scenă bine cunoscutul grup de recitatori ai unității care au prezentat montajul de versuri semnificativ intitulat «Țara-n istorie să urce demn».

ADRIANA CHIȚULEASA
comandanta unității de pionieri,
Școala generală Rușețu, Buzău

Dincolo de manual

CHIMIA

Trăim în era calculatoarelor, în era zborurilor spațiale, în era atomică, dar la fel de bine se poate spune cu certitudine că trăim în era chimiei.

Cînd ne gîndim la chimie vedem marile combinate și rafinării producătoare de acid sulfuric ori sodă caustică, polietilenă sau cauciuc. Să urmărim însă drumul în industrie și în general în economie al acestor produse. Dacă examinăm structura unui automobil, a unui frigider, mașini de spălat, aparat de radio sau televizor, găsim în componența lor o serie întreagă de produse ale chimiei, începînd cu rășinile sintetice și cauciucul și terminînd cu metalele ultra-pure sau masele plastice. Faptul

că producțiile agricole cresc de la an la an se datorește în bună măsură industriei chimice, care are ca obiectiv și îmbunătățirea structurii îngrășămintelor, sporirea producției acestora. Construcțiile de locuințe și medicina, industria de coloranți, vopsele, medicamente și produse cosmetice, producția confecțiilor și a hîrtiei — iată alte domenii fără de care viața nu poate fi concepută, și care beneficiază din plin de aportul chimiei.

Considerată pe drept cuvînt ramură de prim rang a industriei noastre socialiste, chimia românească a cunoscut, mai ales în ultimul deceniu, ritmuri înalte de creștere. Chimia României socialiste produce astăzi de peste 200 de ori mai

L-am găsit într-o dimineață, amestecat cu frunzele și aerul, ostenit și aproape nemișcat, fără chef de joacă.

Unde-i era sfîtoșenia omenească din priviri, mieunatul mîeros sau zbîrlit, după caz, unde încordarea subită a mușchilor din suplețea mișcărilor lui sau ghearele pe care tacticos și le scolea din pernțele moi, ca pe o armă sigură, cînd se hirjonea, amestecat cu risul meu? Lipseau toate. Și-ntr-o zi era mai mult decît tăcerea. Doisprezece ani eu, douăzeci el, dar ceva nedrept se-nșurubase-n mirarea mea și aluneca spre disperare. O clipă am dorit să mă aflu în locul lui, printre frunzele moi, arămind tristețea sau să mă aflu, din nou, în răsrucea celor cinci ani cînd bunica mi-l adusese, dintr-un ungher al cîmpului, să-mi inunde vacanțele, cu ochii lui aurii de felină și i-am zis într-un zîmbet Ferigă. Îl învățasem tot felul de lucruri și plăcerea cea mai mare însemna pentru el saltul peste minile înălțuite, într-un «hopa» senzațional, umplîndu-mă de mindria aceea puțin ciudată a dresorului de circ.

Văzusem și eu, la circ, cum se arcuiau peste aerul încins pantere și lei fioroși, puternici și triști, triști pentru că, auzisem eu, suferiseră mult pînă la supunerea lor. Pe cînd eu îl învățasem pe Ferigă cu dragoste și nerăbdare toate minunile acrobatice.

Răspăta lui cea mai sigură erau salturile privilegiate, numai pentru mine, acolo, sus, în podul cu fin, prima mea escală atunci cînd reveneam la bunici.

Apoi își scutura blînița fericit, prelungindu-și torsul subțiratic și povestindu-mi, tainic, ce mai făcuse el în lipsa mea și ce poze urma să mi facem de acum, împreună. Poznele începeau, de obicei, și uneori se și sfîrșeau, cu cercetările făcute în toate colțurile casei de țară. Și era o casă mică, albă, dar cu neașteptat de multe unghere, într-o înfrigurare plină de farmec, eu fiind, de obicei, Sherlock Holmes și el

schita de DINA HRENCIUC

ilustrații de DUMITRU DOBRICĂ

doctorul Watson, și, printre cercetările noastre atît de serioase, ce importanță mai avea dispariția vreunei oale cu smîntînă, din moment ce ne aștepta, la tot pasul, MISTERUL.

Și misterul acesta își arăta chiar colții într-o zi, sub forma unei chei metalice mari, solide, cu încrustații suspecte, precipitînd în noi sute de ipoteze și deducții.

Am început, atunci, cercetarea, fir cu fir, a crăpăturilor casei, băteam în pereți (bineînțeles, în lipsa bunicilor), deosebind sunetele, problematizîndu-le proveniența, îndelung și meticolos, încît Ferigă părea că se și plictisise.

Dar eu, ca un detectiv ce eram, am perseverat cu sîrguință, pînă într-o dimineață cînd, sub un bombardament de îndoeli, alergînd după o minge prin spatele casei, am simțit cum pămîntul pe care săream suna într-adevăr ciudat, mai sec. Am încremenit de bucurie dar mi-am revenit, am făcut un plan de acțiune, prudent, trebuia să aflu proveniența cheii și desigur că acolo, unde iarba cea verde și să bătică a grădini se îngălbenise pe o porțiune de doi metri pătrați, acolo trebuia să fie TAINA.

Prin urmare, am adunat puștimea uliței la locul cu pricina, cu toate cele necesare și, deși se prezentaseră numai lunganul de Victor, pistriuit și ager (bineînțeles, fără să mă întrecă în amîndouă calitățile) și zbînzuita de Irina,

cea mai curajoasă din lungul uliței și căpetenie în lipsa mea, am început săpatul, în noaptea înstelată și blîndă, rupți pe furiș de prin casele tăcute, după ce escaladaserăm ferestrele și, eventual, gardurile.

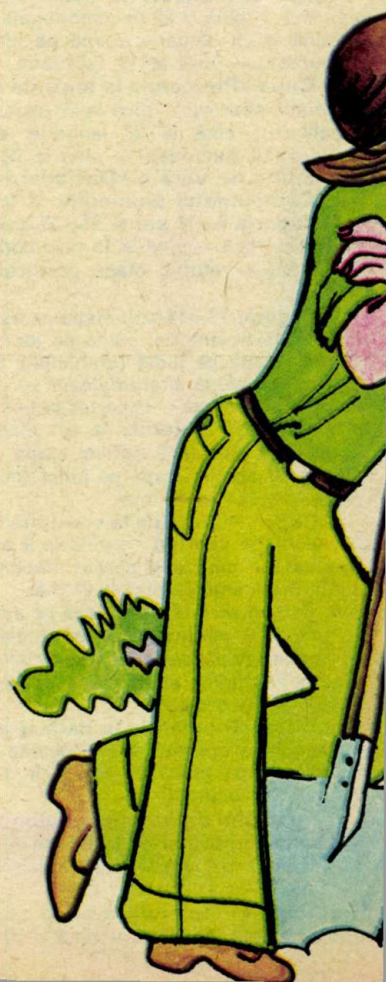
O muncă intensă, trei mogîldețe înfricoșate, pe muchia ierbii, tot sîsîind, lovînd scurt pămîntul, în timp ce eu stringeam cheia, ca pe un talisman, răcoroasă în palma mea fierbinte, pînă să ne prindă pe toți ziua, cu ochii cîrpiți și tulburi, în fața unei gropi respectabile, căptușită cu scîndură, dar altceva nimic. Mă și Victor aruncaseră hîrlețele, întorcîndu-mi spatele somnoroși și eu, deodată, simțind cum pierd puncte și-mi curg în pămînt carourile imaginarii mele detectiv, amestecate cu lacrimile, ruginii acolo, la buza gropii lungite, ca un ris al pămîntului. Așa mă găsisă dimineața bunicii, informîndu-mă că în groapa aceea puneau ei cartofii, pentru iarnă, să nu înghețe, dar mie mi se părea că-i săpasem groapă însuși celui Holmes din mine. Ferigă, în timpul asta, dormise liniștit, sfîrșind cu mustățile un cîntec al lui, somnoros, și așa mi se arăta, a doua zi, în prag, mă privi verde și miorlăi spre mine, îndemnîndu-mă tainic să-l urmez.

Urcă ager în pod, cu ghearele scîrțîind pe lemnul umed al grindei, mă mai privi o dată și se topi în penumbra aromită de fin și cînd, într-un oftăt, l-am urmat, se căfăruse, într-un colț întunecat, printre niște saci ațoși și tari, pe o ladă mare, puternică, dar cu balamalele vechi și ruginite și ochii lui clipiră scurt, cu o lumină ciudată. Asta era, deci, tocmai în pod se găsea comoara și nu degeaba dădusem eu cheii puteri fermecate, drept care am ridicat, într-o fericire grăbită, capacul prăfuit și colorat al cufărului, răvășindu-i somnul, adîncurile.

Din păcate, o nouă și fugară deziluzie, nu se găseau acolo decît vechituri, vestigii ale unei altfel de lumi, mai îndepărtată și-n piclă, și nici un fel de co-

moară.

Abia mai tirziu, iscodind-o pe bunica asupra lor, aveam să aflu că, de fapt, acelea din ladă erau comorile adevărate, dezvăluind, cu fiecare fir al lor, neînsemnat la întîia primire, cite ceva din viața bunicilor mei. Trecusem apoi, mai

mult decât în 1938. Drept rezultat, statisticile economice aşază industria chimică de azi a României pe locul zece în lume. Ţara noastră a ajuns la un important potenţial tehnico-ştiinţific şi are o bogată şi recunoscută experienţă, fiind capabilă să realizeze întreaga gamă de utilaje necesare industriei chimice şi petrochimice pentru satisfacerea nevoilor interne, mereu mai mari, ca şi pentru export. Obiectivele complexe construite de România în ţări din Europa, Africa şi Asia confirmă potenţialul tehnico-ştiinţific deosebit de care dispune ţara noastră, valoarea şcolii româneşti de cercetare şi proiectare şi a constructorilor români de obiective pentru industriile chimică, petrochimică şi de rafinare a ţiteiului. În Egipt, Iran, Iordania, R.S. Vietnam, R.P.D. Coreeană, R.P. Ungară, R.S.F. Iugoslavia, Turcia, India, în numeroase alte ţări pot fi întâlnite construcţii, echipamente şi instalaţii chimice care fac din aceste realizări o remarcabilă prezenţă românească în lume.

La dinamismul fără precedent al industriei chimice, la diversificarea producţiei sale au contribuit într-o mare măsură activitatea de

concepţie ştiinţifică, desfăşurată în puternice institute şi centre de cercetare, proiectare şi inginerie tehnologică, plasate pe întreg teritoriul ţării şi organizate astăzi în cadrul primului institut integrat pe ramură din ţara noastră — Institutul Central de Chimie, condus cu cea mai înaltă competenţă de tovarăsa academician doctor inginer Elena Ceauşescu. Tehnologiile moderne elaborate de specialiştii acestui institut stau la baza producţiei marilor unităţi chimice din ţara noastră şi sînt apreciate pentru înalta lor valoare pe plan mondial, multe din ele fiind mediate cu aur la manifestări internaţionale.

Aflaţi la vîrsta opţiunii pentru viitoarea profesie, numeroşi purtători ai cravatei roşii cu tricolor sînt atraşi de miraculoasa lume a reacţiilor chimice, a transformării materiilor prime în mii de produse utile. La casele pionierilor şi şcolimilor patriei, în laboratoarele şcolare ori în cercurile uzinale ce-şi desfăşoară activitatea direct pe platformele marilor unităţi chimice, pionierii-chimişti desfăşoară interesante activităţi de cercetare şi producţie. Ei ştiu că pasiunea de

astăzi poate deveni profesia de mîine. O profesie căreia viitorul îi oferă perspective dintre cele mai interesante. Numai în acest cîincinal producţia industriei chimice româneşti este mai mare decât în cele cinci cîincinale anterioare luate la un loc. Recentul Congres naţional de chimie a scos în evidenţă amploarea pe care o va cunoaşte dezvoltarea chimiei în vederea rea-

lizării în bune condiţii a sarcinilor şi obiectivelor actualului cîincinal şi ale dezvoltării în perspectivă pînă în 1985—1990. Dezvoltare la care cei aflaţi acum pe băncile şcolii îşi vor aduce din plin contribuţia ca specialiştii ai unui domeniu căruia viitorul îi aparţine din plin: industria chimică.

IOAN VOICU

cu greu, însă trecusem peste şiretenia surprinzătoare a molanului, care se vede că aţît aşteptase, să sap eu înţii la potcoave de cai morţi şi el să ştie adevărul şi să nu mi-l arate decât ţirziu. Supărarea mea pestriţă mi-o alungase, însă, tot el, într-o noapte.

Găsisem într-una din dimineţi, printre ierburile amestecate ale grădinii, un ghemotoc de fulgi de găină, amestecat cu spaima mea, aşa cum stătea, inert, însingurat, într-un maldăr de puf şi o clipă l-am bănuît pe Ferigă, dar o veste îmi dezminţi gîndul înfricoşat: o

vulpe dădea tircoale noaptea, în sat, pe la casele oamenilor. Am reorganizat, cu dificultăţi, ceala de pe uliţa, hoinărind apoi prin porumbişte, să căutăm vulpea şi să n-o găsim, în timp ce Ferigă refuzase, demn, să participe la vînătoare. Ştiam că vulpile nu prea revin, în furtişag, la aceeaşi casă, dar în noaptea aceea mă trezise un mieunat ascuţit, bunicul săltă la repezeală un ciomag, maiul cu care dezlipa de pe coceni dinţii aurii ai porumbilor, şi se topi înalt, ameninţător, în noaptea cînepie şi largă, şi apoi am auzit cu înfricoşare un fel de chelălăit, nefiresc şi nemaîntîmplat urechilor mele amorţite de spaimă şi bunicul s-a întors în casă, aruncînd cu obidă cuşma pe laviţă: «Mi-a scăpat, hoţoman!»

A doua zi, însă, tanti Lina, ce-şi avea casa în muchia satului, cîmpul despletindu-i-se de sub porţi, umpluse satul că a găsit, cu spaimă, lingă ogrădă, o vulpe schiloadă, cu ochii aprinşi şi întorşi, însingurată şi moartă, iar eu găsisem în iarba grădinii maiul bunicilor, cu o pată înroşită pe întunericul gros al lemnului său. Nu puse mult, însă, bunicul deschise poarta brumărie şi înaltă a ogrăzii, cu un scîrîit greoi, purtînd lingă el un dulău flocos şi fioros, «Trebuie, la casa omului, mai o apără şi-a lungă duşmanii de tot felul», dar atunci l-am văzut pe Ferigă crispîndu-se, sub miriuitul ciinelui şi-n clipa următoare sărise, elastic şi zbîrlit în apa răcoroasă a cîreşului înfrunzit.

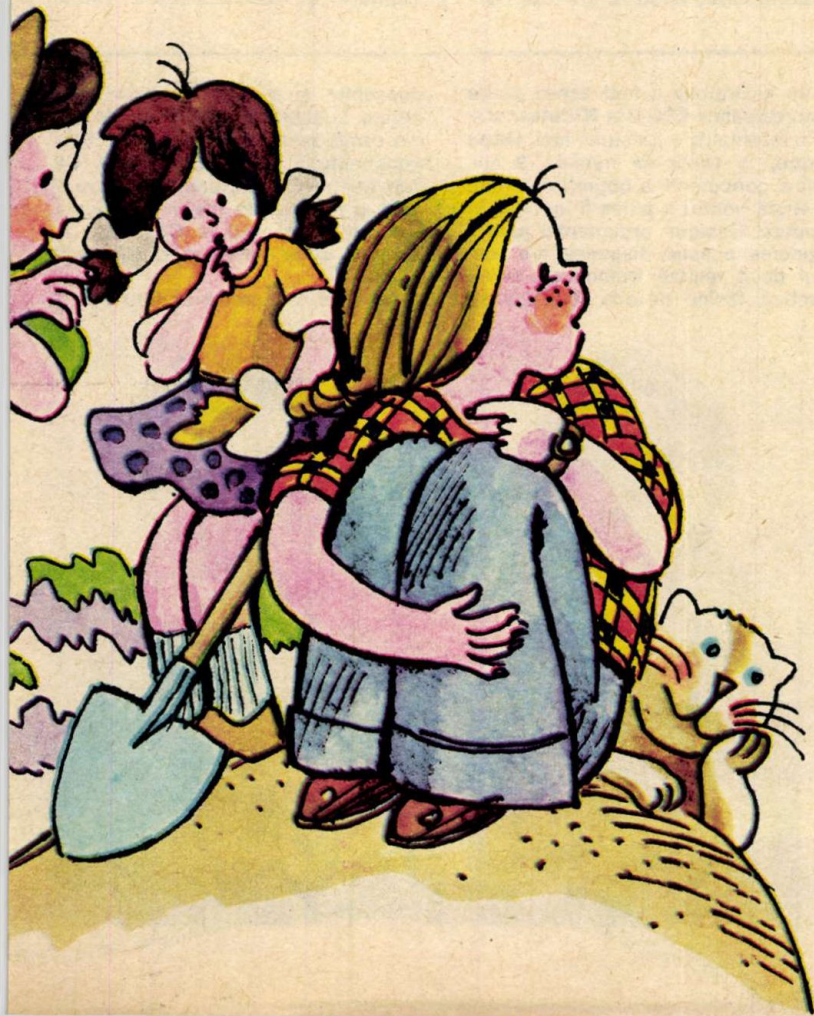
Zilele următoare se urîtiseră, însă, Ferigă nu mai era stăpînul ogrăzii, şerpîind leneş printre orăţanii, lungindu-se la soare şi privindu-mă cu ochii strîviţi, într-o înţelegere, nici podul casei nu-i mai plăcea.

Ba, de un timp, lipsea tot mai mult la strigătele mele, îl găsisem tocmai la tanti Lina, în malul satului, la casă fără ciine şi cu mulţi copii şi asta mă întristase, mă simţeam vinovată pentru mîngierile de pe spinarea dulăului, cuminte şi el, dar ţintuit într-un loc, şi Ferigă par-

că simţea, în degetele mele, mirosul ciinelui cînd mă ocolea sau făcea o dată, demonstrativ, «hopa» şi gata, era al celorlalţi, cu obrajii rumeni tropînd în jurul său şi mîngîindu-l.

Acum, văzîndu-l lung, pufos şi inert în iarba grea a toamnei, îmi aminteam, viu, de toate poveştile noastre, cînd îl luam pe genunchi, făcînd planuri de viitor, întrebîndu-l de unele şi de altele şi el aprobîndu-mă, într-un tors subţiratic. Un lucru uitasem să-l întreb, cînd îmbătrînesc pisicile, şi lucrul acela îmi săgeta acum tîmplele într-o tristeţe ţirzie şi fără rost mîngîindu-i nemîşcarea şi aşteptînd să se ridice, ager, şi să facă «hopa». Dar Ferigă nu s-a ridicat, a rămas amestecat cu iarba, în dunga ogrăzii unde pesemne că fusese fericit, pentru că pînă la urmă se întorsese şi îşi alesese aici locul amurgului.

ROMÂNIA

ÎN LUME

SOLIDARITATEA ȘI COLABORAREA CU ȚĂRILE ÎN CURS DE DEZVOLTARE - OBIECTIVE CONSTANTE ALE POLITICII PARTIDULUI ȘI STATULUI NOSTRU

Dezvoltând continuu prietenia, solidaritatea și conlucrarea frățească cu toate țările socialiste, România se preocupă activ de extinderea prieteniei, colaborării și solidarității cu țările în curs de dezvoltare promovând, totodată, în spiritul coexistenței pașnice, o politică de largă colaborare cu toate statele lumii, indiferent de orinduirea lor socială.

Printre statele cu care România socialistă întreține relații de prietenie se numără și peste 100 de țări în curs de dezvoltare din Asia, Africa și America Latină, colaborarea activă și solidaritatea militantă cu aceste țări constituind o statornică preocupare a politicii partidului și statului nostru.

Fundamentată în Programul partidului, în celelalte documente ale Congresului al XI-lea, această orientare este legată de faptul că de-a lungul istoriei poporul nostru a dus el însuși o îndelungată luptă pentru afirmarea ființei sale naționale, pentru independență și libertate. De aceea, în toate împrejurările, România, partidul și poporul nostru manifestă o profundă soli-

daritate cu țările în curs de dezvoltare care astăzi luptă pentru a-și consolida independența cucerită.

În amplă și prestigioasă expunere prezentată la ședința activității central de partid și de stat, la începutul lunii august, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** a reliefat din nou, cu pregnanță, ideea că prin extinderea cooperării și întărirea solidarității și unității de acțiune, aceste state își pot afirma și realiza mai bine interesele lor legitime — desprinderea mai rapidă de pe orbita subdezvoltării, accelerarea progresului în toate sferile de activitate, consolidarea independenței politice și economice.

Relațiile pe care România le întreține cu țările în curs de dezvoltare pe toate planurile — politic, economic, tehnico-științific, cultural și alte sfere de activitate — au fost puternic stimulate de numeroasele vizite întreprinse de tovarășul **Nicolae Ceaușescu** în aceste țări, de importante documente — declarații solemne comune, înțelegeri, acorduri — semnate cu aceste prilejuri. Prestigiul crescând de care se bucură în întreaga

lume politica externă a României, dezvoltarea accelerată a economiei noastre naționale au făcut ca raporturile cu țările în curs de dezvoltare să se intensifice de la an la an, ele demonstrând în practică rodnicia unei colaborări de tip nou, bazată pe egalitate în drepturi și avantaj reciproc.

Pe linia cooperării în producție — formă de colaborare modernă, avantajoasă pentru părțile participante — România a realizat cu diferite țări în curs de dezvoltare peste 130 de obiective economice importante, fiind create totodată în aceste țări peste 30 de societăți mixte în domenii ale industriei, agriculturii, construcțiilor, transportului ș.a. Ca urmare, pe harta economică a unor state africane au apărut importante obiective construite în cooperare cu România. Cel mai mare port al Marocului la Marea Mediterană — **Nadar** — se construiește cu sprijinul unor specialiști români. De curând, în Libia a fost dată în exploatare șoseaua **Tarhuns** — **Beni Walid**, realizată de specialiști români de la întreprinderea «**Contrasimex**». Tot în Libia, specialiști români au cor-

struit mai multe școli, un port pescăresc și câteva mii de apartamente. În **Zambia** funcționează o filială a întreprinderii «**Geomin**» (România), care se ocupă cu foraje geologice și pentru pături de apă. În **Tunisia**, la **Gafsa**, specialiști români au construit un modern complex pentru extragerea, prelucrarea și transportul fosfaților. În **Congo**, la **Brazzaville**, se înalță prima uzină din fibre și fire sintetice, iar la **Betu** există un complex de industrializare a lemnului, ambele construite în cooperare cu țara noastră. În **Nigeria**, la **Calabar** și **Ondo**, se ridică două impunătoare combinate de industrializare a lemnului, care vor îmbogăți conținutul concret al relațiilor de colaborare dintre România și această țară.

Ramuri esențiale pentru dezvoltarea economică — explorarea și exploatarea petrolului, industria chimică și petrochimică, industria prelucrătoare, agricultura, silvicultura — din țările Americii Latine se bucură, de asemenea, de o fructuoasă cooperare cu România. În **Asia** — rafinării, instalații pentru rafinării și termocentrale (**India**,

Campionii Cupei „Scînteii tineretului” la tenis

Ca de fiecare dată, debutul noului an școlar a fost precedat de o manifestare sportivă de masă cu caracter republican — turneul final al Cupei «**Scînteii tineretului**» la tenis. Și, ca în fiecare an, competiția inițiată de ziarul «**Scînteia tineretului**» și organizată în colaborare cu C.C. al U.T.C. și Federația română de tenis, s-a constituit, și de această dată, într-un mare succes al sportului de masă.

Turneul final al ediției jubiliare, a V-a, încheiat recent la **Costinești** — stațiunea turistică a tineretului de pe litoralul Mării Negre — ne-a rezervat emoționante revelații și neașteptate surprize. De data aceasta, protagoniștii celor mai ambițioase și spectaculoase dispute n-au fost concurenții de la categoriile mari, ci mezinii competiției, participanții la categoria pionieri, respectiv 10-14 ani, fete și băieți. Dar, mai întâi, trebuie menționat că pe parcursul celor patru etape — de masă, pe localitate, pe județ și turneul final de la **Costinești** — la

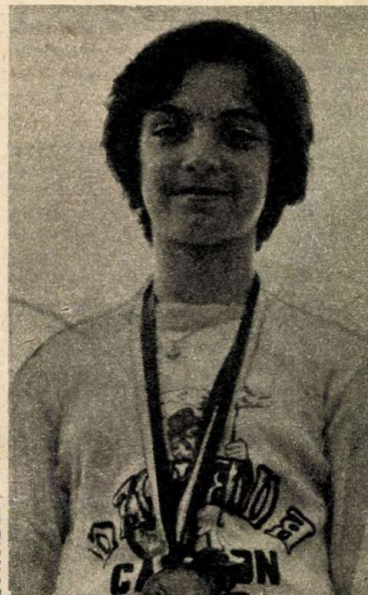
această categorie s-a înregistrat cea mai numeroasă participare. Micii tinerișteni de azi, marile speranțe de mâine ale tenisului românesc, s-au angajat cu mare bucurie și pasiune în lupta pentru victorie, demonstrând, în focul aprigelor dispute, că sînt posesorii unor bogate cunoștințe în «sportul alb», avînd și etalînd un registru bogat din arsenalul tehnico-tactic al acestui sport. Ei au dovedit, în același timp, admirabile calități morale și fizice, un puternic spirit combativ, o mare ambiție și ardoare pentru obținerea succesului.

Încă din primul tur, pe lista celor mai spectaculoase și antrenante întâlniri s-au numărat și cîteva meciuri între cei mai mici concurenți. Este vorba de partida dintre ieșeanul **Emil Dașcău**, în vîrstă de 11 ani, și vilceanul **Adrian Ionescu**, de 13 ani. Acest meci deosebit de echilibrat a durat două ore și jumătate. A cîștigat, pînă la urmă, concurentul mai mare cu doi ani, dar nu fără emoții și la un scor foarte strîns: 3-6, 6-4, 7-5. O altă în-

tlînire «maraton» a fost aceea dintre bucureșteanca **Claudia Niculescu** și o reprezentantă a județului Iași, **Oana Hincu**, în vîrstă de numai... 9 ani. Ultima concurență a obținut derogare de vîrstă pentru a putea fi înscrisă în concurs. Desigur, argumentul pentru obținerea acestei dispense n-a fost altul decît tenisul frumos pe care-l practică, făcînd dovada unor calități

deosebite și a unui temperament... aprins. În acest meci a cîștigat, în cele din urmă, tehnica în detrimentul temperamentului. Scorul strîns (6-2, 4-6, 7-5) pentru **Claudia** anunță, pentru la anul, o revanșă de zile mari. Oricum, specialiștii prezenți la **Costinești** au apreciat acest meci ca o adevărată finală.

Au lăsat o impresie cu totul aparte

DANIELA ORBAN

MIHAI BOGDAN

Pakistan și Filipine), o linie de asamblare a tractoarelor (Sri Lanka), un complex textil (Bangladesh) sînt doar cîteva exemple semnificative care demonstrează rodnicia cooperării economice dintre țara noastră și țările respective.

Numeroase repere semnificative ale colaborării există și pe plan științific și cultural. Sprijinul prețios pe care țara noastră îl acordă pregătirii cadrelor naționale și specialiștilor din țările în curs de dezvoltare este bine cunoscut. De altfel, la ora actuală, din cei 12 000 de tineri străini care studiază în țara noastră, majoritatea sînt din țările în curs de dezvoltare.

Legată de statele în curs de dezvoltare prin aceleași aspirații de progres, independență și pace, prin năzuința comună de a folosi în interes propriu resursele naturale și umane de care dispun în vederea unei dezvoltări economice și sociale mai susținute, țara noastră se pronunță pentru lărgirea și diversificarea continuă a colaborării pe toate planurile cu aceste țări.

Referindu-se la aceasta, în expunerea de la 3 august, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că: «Prin lărgirea continuă a cooperării se creează un larg sistem de întra-jutorare reciproc avantajoasă între țările noastre, care constituie expresia solidarității în lupta comună pentru dezvoltarea economico-socială independentă a fiecărui popor, pentru promovarea unei politici noi în lume, de egalitate și respect între națiuni, de deplină echitate, pentru abolirea vechii politici imperialiste de dominație și asuprire».

ECATERINA ROȘCA

**Pionieri
în întrecerile „DACIADEI”**

CAMPIONII PATINAJULUI PE... ASFALT

Locul I, fete, categoria 11—12 ani: CICI ANDREESCU (Galați)
Locul I, fete, categoria 13—14 ani: RODICA IONESCU (Galați)
Locul I, băieți, categoria 11—12 ani: GHEORGHE MIHĂILĂ (Galați)
Locul I, băieți, categoria 13—14 ani: DORIN RADU (Galați)
Pe echipe, LOCUL I — JUDEȚUL GALAȚI; LOCUL II — JUDEȚUL MUREȘ;
LOCUL III — JUDEȚUL PRAHOVA.

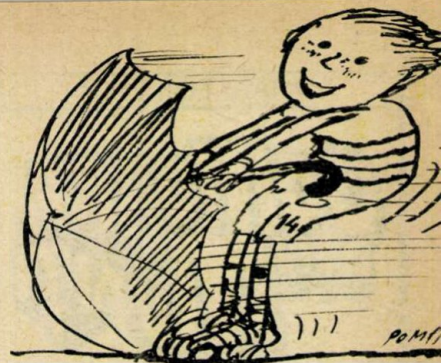
O pistă ovală, desenată cu alb, pe un imens platou asfaltat. Pe parcursul ei — cuburi reprezentînd marcajele: 250 și 500 m. O linie de plecare și una de sosire. Jur-împrejurul pistei, pionieri reprezentînd zece județe ale țării — la proba de patinaj pe rotile, cîntînd pentru finala «Dacia-dei».

Concursul — găzduit de municipiul Cluj-Napoca — a fost organizat de către Consiliul Național al Organizației Pionierilor, cu sprijinul Consiliului județean Cluj al Organizației Pionierilor și al Federației române de patinaj. Fiecare dintre județele participante la această frumoasă întrecere este prezent cu două echipe (una de fete și una de băieți), formate din cîte patru pionieri.

E frig și bate vîntul, o burniță mă-

runtă și deasă îi determină pe concurenți să-și efectueze încălzirea cu și mai multă râvnă. «Galeria» funcționează la capacitate maximă! Cei aflați în cursă aluneacă în alergare, ca niște adevărați patinatori de viteză — gonesc spre finiș, gonesc să-și îmbunătățească timpii din prima manșă, cu dorința fermă de a se autodepăși,

de a aduce județului pe care-l reprezintă un loc cît mai bun în clasament! Aproape de linia de sosire — patru fete, adunate una într-alta, comentează cursele. Sînt din județul Mureș (întreaga echipă) și își așteaptă rîndul pentru intrarea în concurs.

— Emoții, frig, sau și una și alta?

— Cam așa ceva — îmi răspunde prima dintre ele, Judith Csiki, cea mai mărunțică, mai blondă și mai... pistruiată din grup.

— Sînteți și prietene?!

— Ne-am împrietenit, cu toate că nu sîntem de aceeași vîrstă, la Clubul sportiv școlar «Mureș», unde practicăm patinajul de aproape trei ani — îmi spune o altă componentă a echipei, pioniera Zita Izôke. Eu am mai participat și la alte concursuri, așa că emoții nu prea am, însă colegele mele...

— Și astăzi care dintre voi are șansa cea mai mare, cine are timpul cel mai bun în prima manșă?

— Tot eu, îmi spune Zita, cu destulă reținere. Sînt pe locul trei după proba de ieri. Astăzi însă vîntul parcă bate mai tare și va trebui să fac un efort dublu pentru a-mi menține sau îmbunătăți performanța. Eu totuși sper să reușesc să obțin măcar un loc doi.

Concursul continuă, ploaia se întărește și, odată cu ea, crește parcă și ambiția pionierilor patinatori de a demonstra buna lor pregătire fizică și tehnică, capacitatea de a trece peste momentele dificile ale cursei, de a lupta pentru locul cel mai bun în clasament.

și alți pretendenți la medalii de aur, argint și bronz ale competiției, deci la titlurile de campioni ai «Dacia-dei» la tenis. Amintim, aici, pe **Lenuta Iacoboaie** (10 ani), din Bacău, **Dan Luca Grecu** (13 ani), din Cluj-Napoca, **Carmen Nacu** (11 ani), din Piatra Neamț. S-o mai amintim, apoi, și pe micuța și bătaioasa **Marcela Pocora** din Tulcea, care a dat mult de furcă, prin tenacitate și răbdare, unor concurenți mult mai mari decît ea, și care are mari perspective în acest sport. Prin ineditul și semnificațiile lui supunem reflecției și acest fapt: în primul tur al întrecerilor, **Mihai Bogdan** din București, cel care avea să cîștige medalia de aur și titlul de campion, l-a învins pe **Liviu Lăbunț**, un fiu al Paltinului, din Vrancea, așezare de ciobani care, desigur, n-au văzut încă un teren de zgură. Frumusețea tenisului, cîmpul larg deschis spre afirmarea tinerelor talente au stimulat curajul și ambiția fiului de cioban de pe plaiurile Mioriței.

Ar mai fi un aspect care ar merita remarcat: toate meciurile au fost arbitrate de către finaliștii înșiși. Desigur, cei care au ieșit din concurs mai repede au avut, în acest sens, mai mult de lucru. Prestațiile lor, însă, au fost de o corectitudine și obiectivitate ireproșabile. Dintre pionieri, cei mai buni arbitri au fost **Romica Stoica** (Neamț) și **Dragoș Darius** (Vilcea). Ultimul, Darius, n-a concurat. Pe el l-a adus,

totuși, antrenorul **Eugen Vătășescu** ca să se aclimatizeze cu competiția, ca răsplată pentru performanța realizată în etapa pe județ, cînd, în finală, a cedat greu cu (5-7, 4-6) în fața coechipierului său **Adrian Ionescu**. Este, însă, foarte sigur că la anul își va lua revanșa și va veni la Costinești în calitate și de concurent, nu numai de spectator și arbitru.

Nu-i putem scăpa din vedere nici pe cei care au obținut cele mai multe victorii în turneul final de la Costinești, respectiv pe primii clasati, adică cei mai buni dintre merituosii finaliști. **Campionă, la categoria 10-14 ani, a «Dacia-dei» și cîștigătoare a Cupei «Scintei tineretului» la tenis, ediția a V-a 1978, a devenit DANIELA ORBAN, reprezentanta județului Vilcea, care a învins-o în finală pe Claudia Niculescu cu 7-5, 6-0. Pe celelalte locuri frumuse: 3. Galina Spulbere (Sibiu); 4. Marcela Pocora (Tulcea); 5. Liliana Carmen Nacu (Neamț); 6. Mihaela Pușcas (Bihor);**

La băieți: campion — MIHAI BOGDAN (14 ani, municipiul București), învingător în finală cu 6-1, 6-2 în fața lui Daniel Matei (Neamț). Pe celelalte locuri: 3. Călin Papuc (Sibiu); 4. Marius Căuneac (Suceava); 5. Octavian Buzdugan (Hunedoara); 6. Costache Răzvan (Dimbovița).

lata cîteva secvențe din biografiile sportive ale noilor campioni:

Daniela Orban. Are 11 ani, este

elevă la Școala generală din Călimănești, județul Vilcea. Antrenorul ei, **Eugen Vătășescu**, un neobosit animator al tenisului, prezent la fiecare ediție, cu talente autentice. Are lovituri puternice, preferă reverul de dreapta, este echilibrată și este de un calm nemaipomenit. Tactic joacă foarte bine, returnul ei perfect în lung de linie trădează un antrenament susținut și învățarea corectă a procedeelelor. «Sînt fericită că am cîștigat finala Cupei «Scintei tineretului». Am mai participat la concursuri, dar acesta este cel mai mare titlu al meu. Mă voi strădui să-l onorez prin performanțe tot mai mari».

Mihai Bogdan. Are 14 ani, este elev în clasa a IX-a, la Liceul industrial de mecanică fină din București. Joacă tenis de doi ani, antrenat de Tudorel Bădin și Gheorghiuță Chitan. Stăpînește bine întregul registru de procedee tehnice. Jocul său este spectaculos și bine orientat tactic. La fel — este prima mare competiție pe care o cîștigă. «La ediția de anul trecut am fost bolnav și am regretat foarte mult că n-am putut participa. Dar mi-am propus să cîștig anul acesta, m-am pregătit toată vremea și am reușit. Tenisul e marea mea pasiune. Mulțumesc «Scintei tineretului» că a inițiat o competiție atît de frumoasă pentru toți tinerii».

VASILE CĂBULEA

Stînd de vorbă, în finalul concursului cu participanți, cu profesori-antrenori, cu membri ai Federației de patinaj, ne convingem de adevărul unor lucruri, poate, mai puțin evidente: **patinajul pe rotile nu este un divertisment, ci un sport în sine, pentru care este nevoie de o pregătire fizică și tehnică aparte.** În plus, el asigură continuitate în pregătirea fizică a oricărui patinator... pe gheață, îndeosebi a celor care practică patinajul viteze. Un sport relativ nou, cu «priză» la cei de vîrstă cutezătorilor. Iată de ce inițiativa C.N.O.P. de a organiza anual această competiție se dovedește bine venită. Și dacă în anii viitori la ea vor participa toate județele țării, sportul pionieresc nu va avea decît de cîștigat.

EMILIA TEODORU

COMOARA DIN MONTI

de SEVER NORAN

COMOARA LUI BRÂNCOVEANU (XIII)

Fănel, Ovidiu și Mihai porniră hotărâți să-l găsească pe maiorul Bota. Îi căutară la sediul miliției și la șantier, dar fără succes. Revenind spre oraș se întâlniră cu Sebastian.

— Pe tovarășul Bota îl căutați? L-am întâlnit eu! Pleca cu tovarășul profesor la aeroport. Zicea că nu se duce la București, dar are de rezolvat ceva acolo, la aeroport.

— La aeroport? făcu Ovidiu și privi cu înțeles spre Fănel. Să știți că se petrece ceva! Hai și noi! Autobuzul care duce la aeroport are stația la doi pași de aici și trece din zece în zece minute. Uite-l că vine! Hai Toți! Gata!

Alergară cât putură de repede spre stația de autobuz. Șoferul îi aștepta. Peste zece minute erau la destinație.

— Cu dumneavoastră ce e? întrebă militianul de la intrare.

— Îi căutăm pe profesorul nostru, tovarășul Călinoiu, spuse Fănel. Avem ceva să-i spunem. S-a întâmplat ceva...

Militianul le dădu voie să intre. În sala de așteptare îl găsiră pe profesor, care îi privi mirat.

— Ce e cu voi aici? îi întrebă el. — Voiam să-l vedem pe tovarășul maior Bota, răspunse Fănel, în numele tuturor. Am o bănuială...

— Cred că tovarășul maior o să se supere. V-a rugat să nu vă mai vițiți nasul unde nu vă fierbe oala...

— Uite-oi exclamă, cu voce reținută, Fănel. E acolo, lângă geam!

Profesorul privi în direcția unde se uita Fănel. Văzu o femeie nu prea înaltă, brunetă, cu părul strâns sub formă de coc în creștetul capului.

— E... e tovarășă Grigoriu, care-mi dădea timbre, când era secretară. Stați că mă duc să-i vorbesc.

Călinoiu nu-l opri. Nu prea înțelegea ce voia să facă elevul său. Acesta se apropie de tovarășă Grigoriu și o salută respectuos.

— Sărut mina, tanti Lucil spuse el. Zise «tanti Luci» deși nu știa cum o chema pe numele cel mic. Totdeauna îi spusese tanti Grigoriu. Dar Fănel avea planul lui. Ideea să-i spună așa îi venise încă mai de mult.

— Bună ziua, Fănele, răspunse femeia. Ce vint te aduce la aeroport?

— Am venit... tovarășul profesor ne-a chemat. De aici plecăm într-o excursie...

— Eu aștept pe cineva de la București. Te mai ocupi de filatelie?

— Desigur... Vă mulțumesc de timbre... Acum mi le dă noua secretară... Tovarășul inginer Grecu nu mă uită... Sărut mina, tanti Luci! Mă duc la tovarășul profesor...

— La revedere, Fănele!

Băiatul se depărta. Acum era sigur că unchiul lui Mihai era prieten cu tovarășă Grigoriu. Numele pe care-l rostea, din când în când, aiurea, era al dinsell «Lucia». De-acum, Fănel putea să înțeleagă și alte lucruri. Nu cumva această «tanti Luci», fosta secretară, a pus acel microaparat de fotografiat în fașungul de la masa de restituție? Putea foarte bine, deoarece, ca fostă secretară, intra și ieșea când voia din biroul inginerului Grecu. Ea, doar ea știa de punctulețul de pe legitimațiile de intrare, fiindcă doar el îi spusese Nicolae Dragotă, portarul, despre semnul lui Tot ea putea să aibă, mai demult, legitimații în alb, adică necompletate. Putea, deci, să-i facă lui Sandu Stolan o legitimație, să-i pună punctulețul și... gata! Tot dinsa putea să afie cifrul de la seiful roșu. Cum? Păi...

Ajunând cu gândurile aici, Fănel se opri. Cum putea, oare, să afie cifrul? Doar dacă vreodată l-a scris pentru inginerul șef... Să-l fi dat nea Tomescu? De ce?

(Fănel n-avea de unde să știe că la plecarea în concediu, nenea Tomescu era obligat să lase, într-un plic sigilat, cifrul la secretariat pentru

cazul când ar fi fost nevoie să se umble la seif.)

— La ce te gindești, Fănel? întrebă, pe neașteptate, profesorul Călinoiu.

— Așa... La nimic deosebit. Unde-i, oare, tovarășul maior Bota?

— Mai e o jumătate de oră pînă la plecarea avionului... A, iată-l! Vine spre noi.

Cînd îi văzu, maiorul făcu ochii mari. Se interesă de ce veniseră la aeroport, iar Fănel îi ceru să-i vorbească între patru ochi.

Bota fu de acord. Băiatul parcă atîta aștepta. Începu să-i spună de ce o bănuia pe Luci Grigoriu.

Mayorul îl asculta cu mult interes.

— Dar n-o cheamă Luci... Cel puțin în acte, obiectă Bota, zîmbind.

— M-am adresat cu «tanti Luci» și mi-a răspuns, motivă Fănel.

— Ești grozavi băietel spuse admirativ Bota. Într-adevăr, așa o cheamă. Și bănuiala ta poate că are un dram de adevăr... Hm! Nu degeaba ți-am dat pixul acela cu microemitor! Și nu degeaba... ți s-a făcut cucului acela. Ehe, multe cucule am mai primit și eu în viața mea. Dar...

Mayorul tăcu, deoarece pe ușa holului de așteptare intraseră profesorul Midlane cu soția și Daisy cu Rowbeam. De îndată ce-i zăriră, Midlane se îndreptă spre profesorul Călinoiu și elevii săi.

— Am venit să-l conducem pe domnul Rowbeam, care pleacă în Egipt pentru cîteva zile, spuse Midlane!

Mayorul Bota făcu o plecăciune și spuse răspicat.

— Am venit să-i spunem domnului Rowbeam că bilețul dînsului nu e în regulă...

Rowbeam se roși, dar nu spuse nimic. Îi întrebă pe profesorul Călinoiu, în engleză, ce s-a întâmplat. Acesta traduse cuvintele lui Bota.

— Nu e în regulă? De ce? întrebă, ușor iritat, Rowbeam.

Pentru că, mai înții, trebuie să dați seama de crima pe care ati săvîrșit-o în peșteră. Apoi, de «prospecțiunile» pe cont propriu, pentru a găsi o presupusă comoară a lui Brâncoveanu. Cu «aparatură-minune» — ați vrut să aflați altceva: mărimea zăcămintelor de minereuri rare.

Profesorul Călinoiu vru să traducă, dar maiorul îl opri.

— Lasă! Nu e nevoie. Domnul Rowbeam știe bine românește, pentru că l-a chemat... Grigoriu înainte de a fugi din țară. Iar femeia de acolo, «Luci Grigoriu», e soția lui! Dînd bani lui Sandu Stolan să-și acopere lipsa din gestiunea magazinului, i-au cerut să intre în întreprinderea de prospecțiuni, să fotografieze harta secretă din seiful roșu, al cărui cifru l-a procurat Luci Grigoriu...

Mayorul Bota se opri brusc și cu o lovitură puternică lovi brațul lui Rowbeam. Acesta lovi să-și vire ceva în gură.

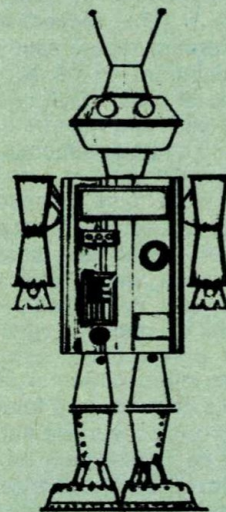
— Fără «bomboane»... otrăvite, domnule Grigoriu! spuse Bota, lîndu-l pîlula pe care Rowbeam-Grigoriu voia să o înghită. Probabil că are aceeași substanță cu care... ungeai «pîtriclele» pe care le aruncai în unele camere. Înainte de a fugi din țară ai urmat istoria, de aceea ai ticluit atît de bine acel «păpîrșu din Alexandria»... Ai indus în eroare o lume întreagă pentru a face spionaj... și pentru a descoperi presupusa comoară a lui Brâncoveanu care nu există. Adică...

Mayorul Bota făcu o pauză.

— Ea există. Și se cheamă «bogăția pămîntului românesc». Dar ea aparține acestui popor și nu fugarilor, celor vînduți dușmanilor... Urmează-mă!

Ca din pămînt, în ușă apăruse Mares, căpitanul de miliție, și locotenentul Radu...

RALIUL IDEILOR

Cu toate că tema a doua a Raliului ideilor a stîrnit interesul multor cititori, nici prima nu a fost dată uitării. Revenim astăzi la utilizarea ambalajelor din material plastic, urmînd ca de a anvelopelor uzate să ne ocupăm data viitoare.

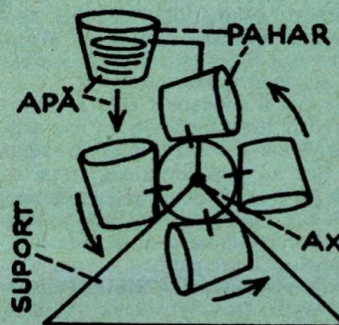
Gabriel Apostol din Glodeni, județul Dîmbovița, str. Malul Miorii nr. 99, socotește că deșeurile din material plastic prelucrate adecvat ar putea folosi ca adeziv pentru hîrtie, pînză sau lemn. Ne-ar face plăcere să publicăm o rețetă de obținere a unui asemenea adeziv. Dacă Gabriel o cunoaște, îl rugăm să ne-o comunice.

Correspondentul nostru consideră că obținerea unei asemenea mase plastice fluide și ieftine ar mai putea servi la acoperirea pilonilor subcavitației din metal sau beton ai podurilor. Ne întrebăm dacă soluția ar fi valabilă în lupta împotriva coroziunii oțelurilor, dar sînt șanse ca protejarea pilonilor de beton printr-un strat de material plastic să fie o idee perfect valabilă. O supunem specialiștilor.

Gabriel extinde ideea sa la ambarcațiuni, propunînd înlocuirea călăfăturii prin acoperirea chilei cu un strat din același material.

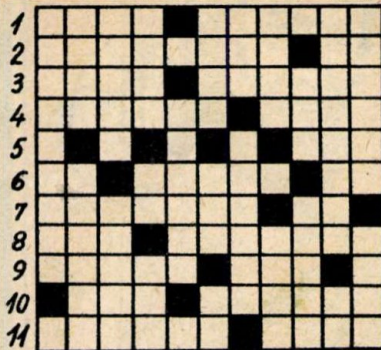
În sfîrșit, el imaginează o jucărie originală: o moară de apă din pahare de înghețată.

La fel de ingenios se dovedește Grigore Cătălin Haidău din Tîrgu-Jiu, str. Al. I. Cuza, bloc 9, ap. 69, care propune cutezătorilor confecționarea din pahare și cutii de plastic a unui mic robot cîit se poate de nostim. Așteptăm din partea celor care îl vor construi cîte o fotografie din care să reiasă în ce fel au modificat, în mod creator, prototipul lui Cătălin.

(SFÎRȘIT)

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

FRUCTE

ORIZONTAL: 1) Clasic al penelului (1831—1891), autorul tabloului «Pepene roșu». Fruct înaripat. 2) Brațe încărcate cu fructe (dim.). În cont! 3) Liric din Cluj-Napoca; a scris poezia «Cîntec de toamnă». Poet chillan, din a cărui operă amintim «Strugurii și vîntul». 4) Podgorie din Dobrogea. Poporul căruia îi aparține mitul cu privire la mărul de aur dăruit Afroditei. 5) Nelipsită de la războiul de țesut. 6) Capătul ogorului Balsamul fructelor. Prezent la vertebrate. 7) Apreciat poet, căruia îi aparține volumul «Toamna sub nuc». Miez de pară. 8) Primele etape Poet ieșean, semnatarul poeziei «Holde». 9) Revistă. Nicovale spartă! 10) Cetate legendară. Fază. 11) Arbore melifer ale cărui fructe uscate sînt achene (dim.). Orașul în care se crede că s-a preparat prima înghețată din fructe.

VERTICAL: 1) Filozof antic căruia-i aparține aforismul: «Științele au rădăcinile amare, dar fructele dulci». 2) Se recomandă a fi însoțită de fructe. Fruct tomat. 3) Migdalele lui Topîrceanu, Citrice. 4) Fructe bogate în ulei și vitamina E. Primele cunoștințe! Fluviu în R.F.G. 5) «...cu mere», piesă de B. Shaw. 6) Apă în Franța. Flica lui Cronos. 7) Alea nesfîrșită! Neclar. 8) Fructe din basme. Mester al lutului. 9) Răpitor. Scriitor brazilian (n. 1912), autorul romanului «Pămîntul fructelor de aur». 10) Pomi din livadă. În cîmp! 11) Fruct exotic, parfumat și gustos. Lacrimă dimineții.

DICTIONAR: IIM, EMS.

NICOLAE PESCARU

PASIUNEA LUI Marius

Pionierii de la Școala generală **Vezendiu**, comuna Tiream, județul Satu Mare, activează atît în cercuri tehnice cit și artistice. Marius Cioroiu are însă o pasiune mai puțin răspîndită. El modelează chipuri de animale preistorice. Pentru a le realiza corect, se documentează citind tratate de paleontologie. Marius cunoaște totul despre animalele sale: denumirea științifică, epoca în care au trăit, modul de hrană propriu etc. Colecția lui numără peste 50 de exponate aranjate pe ere geologice, într-un decor specific, realizat și el pe baza unei documentări adecvate — lecturi științifice, imagini din atlasuri de specialitate. Marius demonstrează prin modul în care și-a constituit colecția că în orice activitate succesul îl asigură temeinicia, spiritul metodic, perseverența.

FILATELIE

● **Administrația poștală a Organizației Națiunilor Unite a anunțat că va emite pe bază de concurs un timbru consacrat Anului Internațional al Copilului — 1979. Participă desenatori din țările membre ale O.N.U. Condiții impuse: desenul trebuie să cuprindă emblema Anului Internațional al Copilului și cifra 1979.**

● **Micul Sven Herdemerten, în vîrstă de șapte ani, a obținut premiul întâi la un concurs de desene lansat de Ministerul Sănătății din R.F.G. pe tema: cariile dentare la școlari. Desenul său va fi reproduș sub forma unui timbru special.**

● **Cel mai original serviciu poștal funcționează în insulele indoneziene Nadina și Palan. Locuitorii acestor insule pun mesaje în... sticle pe care le încredințează valurilor. Datorită curenților din jurul insulelor, scrisorile astfel expediate ajung la destinație mai repede decît cu vaporul!**

I. PENESCU

MAGICĂ

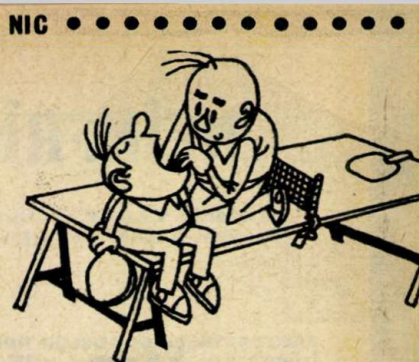
EPISODUL XI

Cronicar: VIOREL BURA

Luăm tot ce ne trebuie, împachetăm în rucsacuri și pornim spre Ghetarul Barșa. Cerna mărunt și des — o ploaie ca de toamnă. Mergem pe punct galben pînă la o vale adîncă, apoi coborîm abrupt. Jos se aude un zgomot de apă. Cînd ajungem aici constatăm că în fundul văii e un curs de apă, destul de mare, care intră într-un ponor. Spre stînga se află peștera. Legăm o coardă la gura peșterii dar se dovedește a fi insuficientă și mai legăm încă una. Coborîșul este foarte anevoios deoarece gheața e lunecoasă. Ne adunăm în capătul sălii unde podeaua e aproape plană. Deja simțim frigul, ne îngheață mîinile și picioarele. Drept înainte întîlnim o cascadă de gheață, dar noi cotim la stînga și ne apare în față o săritoare, «împodobită» ici-colo cu gheață. Batem un piton care va rămîne acolo și pentru alți vizitatori ai peșterii. Coborîm pe rînd, și în dreapta apare o altă frumoasă cascadă de gheață. Abia începusem să mă mai încălzesc, dar așteptînd să coboră toți iarăși mă cuprinde frigul. De aici urmează un coborîș greu, printr-o galerie îngustă, în pantă. Noroc cu meandrele galeriei și cu faptul că e strîmtă, căci altfel multe corzi ne-ar fi trebuit și nu aveam atîtea nici la cort. Coborîm încet și cu multă precauție printre aceste meandre care ne sînt atît de folositoare. De la o vreme însă ne cam săturăm și de meandre și de gheață. Sperăm să se termine dar ele persistau și la un moment dat am văzut că galeria în loc să coboare urcă în pantă foarte înaltă. Nu știm ce să facem. Trecem atunci pe sus, în ramona, și... în fine, spre bucuria noastră scăpăm de gheață. Constatăm că pîrlu a curs cîndva mult mai sus, dar a erodat calcarul, șerpuiind mereu, astfel încît albia s-a adîncit, iar malurile înalte de peste 15 m urmează toate șerpuirile rîului, fiind aproape paralele. De sus, pe alocuri picură apă (într-un loc ne-a udat chiar bine) care topește gheața și formează un alt pîrlu. Continuăm explorarea peșterii. Apare o cascadă de 4—5 m pe care coborîm cu o coardă. Pe alocuri albia începe să se îngusteze foarte mult, noi ne strecurăm cu greu, iar rucsacurile ne dau foarte multă bătaie de cap. Obosim și ne oprim pentru cîteva clipe să ne odîhnim. Pornim apoi și lată că într-un loc galeria se îngustează foarte mult. Tovarășul comandant ne anunță că se strîmtează și pe verticală. Înaintăm cu greu. Și pe unde? Prin pîrlu care provenea din apa ce cădea de sus și care topea gheața. Deci apă de 1—2 grade! E un moment de cumpănă. Printre noi sînt și fete, dar și vreo trei expediționari vechi: Petrică, Loati și Sandu. Tovarășul comandant spune că unul dintre cei trei trebuie să se întoarcă cu fetele și cu cei ce vor să renunțe. Sandu sare ca ars fiindcă el renunțase și cînd am explorat Peștera Neagră. Ceilalți doi, simțindu-se prea... voluminoși pentru acest tîrîș, sînt de acord să se întoarcă ei cu fetele. Le dăm și rucsacurile, însă Sandu ia mai întîi o rezervă de carbid pentru lămpi. Noi, ceilalți, luăm mîncare pentru o masă, baterii, iar tovarășul comandant și cu Liviu (fotograf) se înarmează cu aparatele.

Trece întîi tovarășul comandant, apoi căpitanul, după aceea fotograf. Dar pe măsură ce înaintau se înmuiau bine în apă. Încearcă și Feri, dar nu reușește să treacă, deși el era în general foarte curajos. Încearcă și Iacob Lung, dar nici el nu reușește. Atunci Iosif Kotai și eu renunțăm fără să mai încercăm. Cel de dincolo strigă să le mai dăm o lampă, o cască, baterii, lanterna cu dinam plus o scară și o coardă. Tovarășul comandant ne dă ultimele sfaturi: să ne întoarcem, să facem focul mare, să-i sculăm pe cei doi care dormiseră destul, să schimbăm straja. Le urăm «Drum bun» iar noi facem cale întoarsă.

(Va urma)

POMPILIU

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef-adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

REDACȚIA: Piața Școlii nr. 1,
București 33. Telefon 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Știința»
TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTE prin oficiile și
agențiile P.T.T.R. Cititorii din
străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul
export-import presă P.O.B. —
136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

11

NEÎNFRÎNȚII

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN STĂNESCU

10

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE:

Întorcându-se de la asediul cetății Olbia, generalul macedonean Zopyrion străbate pământurile geto-dacilor, pe care le trecuse cîndva prin foc și sabie. Dardanos, tinărul conducător get, îi pregătește o capcană.

Macedonenii s-au bătut cu îndrăgire. Au izbutit să scape, Dardanos.

Nu-i nimic, Rhizon. Pe cei ce i-au crutat focul și fierul, nu-i vor cruța valurile...

Să nu ne mai lăsăm prinși în capcană. Vom merge numai prin cîmp deschis.

...Dar ploile ce începuseră să cadă din belșug făceau drumul macedonenilor tot mai anevoios.

Se vor revărsa apele... Drumurile sînt nesigure. Ne-ar trebui o călăuză, Zopyrion.

Cum te numești, păstorule? Chipul tău îmi pare cunoscut.

N-ai de unde să mă cunoști.

Primești să ne fii călăuză?

Vă voi scoate la timan pe drumul cel mai scurt.

Se lasă ceața... Cum vei mai găsi drumul prin smircuri?

Cunosc fiecare palmă de pământ... Lăsați-vă în grija mea.

Dar Rhizon, falsul păstor, după ce pătrunde adînc în smircuri, dispare.

Se ivesc, în schimb, războinicii geto-daci. Înaîntază în semicerc. Soldații macedoneni aruncă armele, împotriva nu mai are nici un rost. Dardanos, a cărui sabie strălucește viu în soare, se apropie de Zopyrion, cerîndu-i să urmeze pilda celorlalți. Dar comandantul macedonean trăgînd spada, îl privește pe regele got cu sfidătoare mîndrie. Războinicii celor două tabere privesc într-o tăcere încordată. Lupta începe. Spada generalului macedonean n-a reușit să oprească lovitura fulgerătoare a regelui dac. Zopyrion se prăvale însingurat. S-a făcut dreptate. Dardanos a răzbunat moartea unei căpetenii, dar și suferințele întregului său neam. Rhizon a luat spada comandantului macedonean și o aduce lui Dardanos. Războinicii goți aprobă cu gravitate această ofrandă. Dardanos o aruncă în valuri spunînd:

«Apele Istrului, să fie pururea mormîntul armelor vrăjmașei!»

Gestul lui simbolic e înțeles cu fierbinte înținare de către toți cei de față, oșteni viteji, tăcuți, dirji și trumoi — peste care lumina albă a zilei cade cu dărnicie.

Ciștigătorii «Cupei revistei Cutezătorii» la fotbal pentru copiii de la sate.

40

JOI, 5 OCTOMBRIE 1978,
ANUL XII (NR. 575)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

TOAMNĂ BOGATĂ

Foto: CĂLIN CRETU